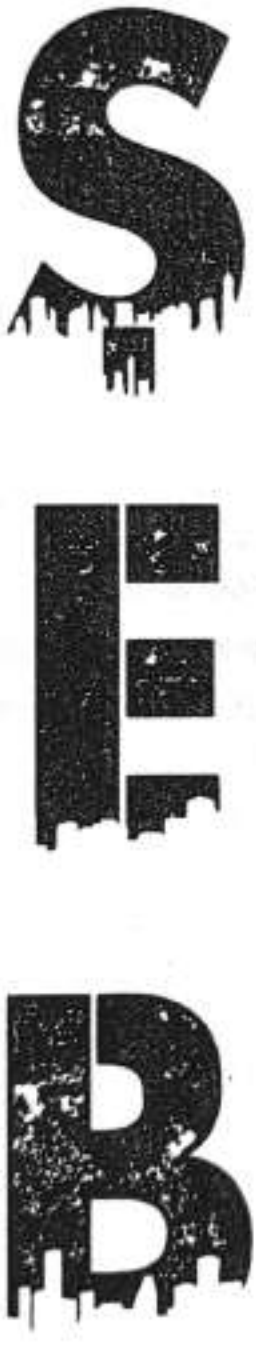
MEHTAP SOYUDURU ÇİÇEK

GÜVEN BANA SERİSİ II

YEDİVEREN

Değerlerini bencillikten uzak oluşturabilmişlere,
Yaşama ve yaşanmışlıklara saygısını kaybetmemişlere,
Kazanımı maneviyatla sağlayabilmişlere
ithafen...

GİRİŞ

Bir ileri bir geri gidip geliyordum; ellerim ceplerimde, ayaklarımın altındaki asfaltı yağmalamış yağmur sularını 'şıp şıp' istismar ederken kulaklarımı. Yüreğim bir sevda kuşu: Ötse sesi kısılmış, boğazları iltihaplı; sussa dinmez bir çağlayan akar durur tam orta yerinde. Yüzüm kıpkırmızı ne soğuktan ne de güneşin kavuruculuğundan. Aylardan aralık. Kış bir gelip bir gitmiş. Çoğunlukla yağmur gördüğümüz günlerde yüreğim yangın yeri; yağsa da ıslanmaz, değse de sönmez ateşi. Heyecanım ağzımın içinde; dilimde pas gibi bir tat, kurşuni bir karanlığa itercesine içeriyi dişlerim kenetlenmiş, çenem sımsıkı. Saate baktım bilmem kaçıncı kez, müdürün söylediği vakti tastamam üç dakika yirmi beş saniye geçmiş. Ne uzun zaman! Geçen on bir yıldan sonra ömür gibi, kahır gibi. Bir damla düştü burnuma; eyvah, dedim hayal ettiğim gibi onu kapının önünde karşılayıp, beni hemen görmesini sağlayamayacağım. Belki görse beni tanıyamayacak. Belki görse başını başka yöne çevirecek. Olsun, yine de görmeli. Gözlerime bakmalı, kısmalı bakışlarını, sakallarını sıvazlamalı, birkaç damla hüzün bulutu kaplamalı

bakışlarını. Sonra gülümsemeli, sarılmalı. Sarılmaz! Çok geçmiş! Kolları sarmayı unutmuş. Açık cezaevine geçtiği günden beri tek bir gün bile izin hakkı kullanmayan adamın kolları beni sarmak istememiş; belli ki o, alışmış yalnızlığa. Bir film düştü aklıma: Gıcırtıyla açılan demir kapıdan çıkan bir hükümlü -eski hükümlü; yenilerde özgür- yapayalnız, bir önüne bakıyor bir ardına, gidecek yeri yok. Çöküyor hapishanenin önüne, ellerini dayıyor duluğuna. Soruyor gökyüzüne bakarak "Şimdi nereye gideceğim?" Güven de belki böyle olmasından korktuğundan o izin günlerini hiç kullanmadı, özgürlüğü hiç özlemedi; yalnızlığı sindirdi, kabullenip çekti sineye. Bir iki damla daha düştü burnumun ucuna. Gökyüzüne baktım, iyice kararmış. Saate baktım. Dört dakika on saniye geçmiş şimdi de. Yağmur damlalarından biri gözümün içine, tam gözbebeğimin üzerine düştü. Gözlerimi kırpıştırdım. Acıdı sanki taze suyla buluşan gözüm. Gözyaşına hasret gibi garipsedi suyu. O kapı gıcırtısını duydum tıpkı izlediğim filmdeki gibi. Nefesimi tuttum; soluğumun sesi, kalbimin gümbürtüsü ve kapının gıcırtısı hepsi birbirine karışırsa daha kontrolsüz ve zor geçiririm şu dakikaları diye. Koca kapı, koca sesle aralandı. Bir boşluk belirdi karşımda, bir asker göründü gözüme. Kaba bir ses... Kulağım uğuldadı. Bir tren geçti sanki önüne birini katmış gibi. Bir çığlık yükseldi içimden. Gözlerim buğulandı. Aceleci ve çabuktu duygularım.

"Selametle..." dedi bir adam. Duygusuz, dümdüz bir ses... Tanıdık. Yakıcı. Deli edici bir yakınlıkla... On bir sene yabancılaştıramıyor bir sesi. Kulağındaki ses zihnine kazınmış ise onu kimse silemiyor. Başımı eğdim, cesaretim yitti.

Kaybettiğini arayan bir çocuk telaşında yeri izlemeye başladım. Bir çift ayak, kırk beş numara botlar... İçeri girdiği zaman gönderdiklerimdi. Yenisi alınmamış. Kaldırmış onu bir kenara, terlik giymiş, ucuz birkaç ayakkabı satın almış onlarla geçirmiş günlerini. Günler değil aylar, yıllar geçirmiş üç beş parça kıyafetle. Elinde küçük bir çanta. Bakışlarım yukarı kaydıkça ellerinin sımsıkı birer yumruk olup iki yanında durduğunu gördüm. Göğsünün kabanının açık kalan iki kanadından açıkta kalan kısmını... Ona seneler önce aldığım oduncu gömleğini... Sakalları... Birazdan görecektim sakallarını. Merakla kaldırdım o vakit başımı, unuttum yitirdiğimi bulma telaşımı. Sakalsız çıplak yüzü, ifadesiz bana bakıyordu. Hayal ettiğim gibi birazdan da gülümseyecek ve... Bekleyemedim. Sabrım hiçbir zaman var olmadı ki... Ellerimi ceplerimden çıkarıp koştum, boynuna atladım ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Çantasını tutmayan eli belime dolandı, bir aşağı bir yukarı sıvazladı sırtımı. Nice sonra çatallanmış sesinden duydum:

"Koca kadınsın, hâlâ ağlıyor musun?"

Geri çekildim. Gülümsemiyordu ama gözlerine o hüzün bulutu dolmuştu; oradan taşmamak için direniyor, gözünün akında titreşiyordu. Burnumu çekip ben gülümsedim ona: "Geçmiş olsun."

Başını salladı. "Geçti. Sağ olasın!"

Dayanamadım. Bir kez daha atladım boynuna, sardım kollarımı. "Kaç kere aradım, kaç kez ulaşmaya çalıştım sana. Kapattın kapılarını, zalim. Zalimsin sen!" Zulme uğrayan bendim yıllarca. Bu defa kolları sarmadı belimi. Göğsünü

yumruklamaya başladım hırsımı çıkarmak istercesine. Tepkisizdi. Hiçbir şey eksilmemişti o duvarlarını ören adamdan. "Bir şey söylesene be dev adam!"

Gülümsedi. Üzüm karası gözlerine yayıldı o tebessüm. Ruhumu paraladı, yumruklarımı güçsüzleştirdi. "Saçların ne güzel uzamış böyle!"

Daha önce de dört beş kez gelmiştim bu şehre. Güven'in açık görüşlerinde hapishane müdürüne yakınlığını kullanan avukatının katkısıyla... Her seferinde gelecek diye bekleyip görüş alanından paşa paşa geri döndükçe pes edip gelmeyi kestim. Şimdi çok da yabancı olmayan sokakta, kaldığım otelin arka caddesindeki bir köftecinin salaş tahta masalarında, kareli örtülerine yasladığım kollarımdan aldığım kuvvetle gözlerine bakıyordum Güven'in. O ise kırk yaşının ve yaşadıklarının yüzüne iyiden iyiye yerleştirdiği çizgilerin kattığı kederli bakışlarını ellerimde gezdiriyordu.

"İstanbul'a dönelim." dedim. Cezasının açık cezaevinde devam etmesi gerektiği zamanlardan sonra Bursa'ya gelmişti. İzmir'den taşınırken aracının arkasında görmüştüm başı eğik gidişini. Yetişememiş, öğrenememiştim tam nakil saatini. Sakalları o zaman var mıydı, onu bile görememiştim. "Erhan birkaç yerde iş ayarladı senin için. Hacer'e de haber verdim, akşam yemeğine yetişeceğiz, diye."

"İyi mi Hacer?" Nihayet bir cümle çıktı ağzından. Hacer'e olan düşkünlüğü içeriye girse de kaybolmamıştı. Göz göze geldiğimiz o an başımı salladım.

"Çok iyi. Benimle birlikte. Açıktan ilkokulu bitirdi. Artık okuma yazma biliyor. Hastaneye, postaneye, bir meclise tek başına rahatlıkla gidip gelebiliyor."

"Baban?.."

"Babamla nikâhları duruyor. Senede bir kez babasını görmeye köye gidiyor. Geçtiğimiz sene annesi öldü." Yüzünü buruşturdu. Söylemek için başka bir zamanı beklemem gerektiğini bildiğim mevzuları o an açıp açmamakta kararsız kalıp sustum. Garson köftelerimizi getirirken iki de ayran istedim. O yanımızdan ayrılırken daha dikkatli baktım Güven'e, söylemem gerekenleri bekliyor gibi istekliydi. "Annen de üç sene önce vefat etti. Erhan, babam, Hacer gittiler cenazesine. Hacer çok ağladı; bir de koymamışlar onu cenazeye, yeğenlerin çullanmış üzerine. Erhan'ı göndermekle akıllılık etmişim. Haftalarca sustu, içine kapandı Hacer. Annenden haberin var mıydı Güven?"

Başını salladı usulca. "Harun abim yazmıştı mektubunda."

"Başın sağ olsun senin de. Baban da çıktı içeriden, ağabeylerin de. Bunları da biliyor musun?"

Başını salladı Güven. Birçok şeyi biliyordu. Harun ile irtibat hâlindeydi. Harun'un henüz devam eden cezası vardı ve edindiğim bilgiye göre içeride de çok fazla kavga gürültüye karışmıştı.

"Hadi yemeğini ye, soğutma."

Çatalı aldı eline, ilk lokmasını atıp ağzına köfteyi ağır ağır çiğnedi. O çabuk çabuk önündekini silip süpüren adamın yerine tutuk, tedirgin biri gelmişti. Aç değildim. Ne çatala

uzandı elim ne de ayrana. Onu izledim bilmem ne kadar süre. Yemeğinin arasında göz göze geldiğimiz an ona gülümsedim. İçimde tutamazdım ya! "Sakallarını uzat yine, e mi?"

Çatalını bıraktı. "Ben İstanbul'a dönmeyeyim Zehra." dedi. Adım dilinde alazlandı. Ne söylediğinden çok o sesin yankısında kaldı zihnim. "Burada ya da başka bir şehirde bir iş bulup çalışırım. Sen de dön git evine, bir ara gelirim, bir kez olsun Hacer'i görürüm."

"Neden?"

"Ne, neden?"

"Neden burada kalacaksın? Ne var ki seni buraya bağlayan? Ben ayarladım her şeyi, diyorum. Düzenin kurulu orada. Burada en baştan... Ne lüzum var? Hem Hacer akşam yemeğine bekliyor."

Hacer'in adı geçerse ikna etmek kolay olur, diye düşündüm. İnat etmiyordu ki Güven, onu ikna etmeye çalışayım. Endişelerinin koynunda beni ikna etmekti onun da niyeti.

"Bak Zehra, on bir sene az bir zaman değil. Koca kadınsın! Bunca zaman peşimde heba olma diye geldiğin görüş günlerine bile çıkmadım. Mektuplarına cevap vermedim. Okumadım bile onları. Bir hayat kur, geçmişte takılıp kalma diye..."

"Ben kurdum zaten hayat! Ne alaka? Yani şimdi sen bana iyilik mi ediyorsun?"

"Ne yani, evlendin mi?"

"Evet!" Hiç bozulmadı. Etkilenmedi bile. "Ama boşandım." deyince de sırıttı. Onu gördüğüm andan beri takın-

dığı en tatlı ifadeydi. Uzanıp yanaklarını sıkmak istedim. Dudaklarına dokunup... "Mesele ben değilim zaten, sensin. Bunca sene cezan indirim alsın diye uğraşıp durdum. Bırak da keyfini süreyim."

"Nasıl süreceksin Zehra keyfini? Kalkıp benimle mi evleneceksin?"

"Hayır!" Belki de evet. Yüzüm düştüyse de toparlamaya çalıştım onun vurgununa karşılık umursamaz görünmeye çalışarak. "Ben sadece... Biliyorsun Güven, sen benim için önemlisin."

"Niye?"

"Ne demek niye?"

"Kaç sene geçmiş! Bir katilim ben! Cezamı çektim, çıktım. Hâlâ neden senin için önemli olayım?"

"Sinirlendirme beni! Böyle sözler söyleyince kırılıp da çekip gidecek değilim. Yemeğini yiyeceksin, kalkacaksın, benimle İstanbul'a döneceksin. Hacer'i göreceksin. Erhan'ın ayarladığı görüşmelere gideceksin. Ev arayacağız sana, birkaç eşya ayarlayacağız. Yaşayacaksın. Yeniden, belki de ilk defa Güven, ilk defa yaşayacaksın! Gencecik adamsın. Geçmişin senin üzerine ölü toprağı serpmesine izin vermem. Asla!.. Bunca sene bunun için uğraşmadım ben! Beni anlıyor musun?"

İşaret parmağını dudaklarının üzerine yerleştirdi. Dudaklarını yuvarlarken fısıldadı: "Sessiz! Kadın dediğin usul konuşur, dediğimde çocuktun; koca kadın olmuşsun, daha bunu öğrenememişsin."

1. GÜN

Erhan daha biz feribottayken aradı. Sahilde bir erkek cesedi bulmuşlardı. Olay yeri inceleme ekibi ile yola çıkılmıştı, yetişebilirsem beni bekliyorlardı. Aslında bana haber vermeyecekti ama işimin benim için önemli olduğunu bildiğinden onu fırçalamamdan korkmuştu. Feribottan inince Güven'i eve bırakıp olay yerine gitme planı yapıyordum ama trafiğe yakalanınca Güven'i de aldığım gibi sahile gittim. Beni bir yerde beklemeyi teklif etti bana ya da bir otelde kalıp ertesi gün haberleşmeyi... Ancak onu elimden kaçırırsam bir daha tutamam diye korktum. Ne yalan söyleyeyim, onu bir daha kaybetmek kadar korktuğum hiçbir şey yoktu.

Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında Erdal Başkomiser şemsiyesini Fikret ağabeyin başına da tutmuştu. İkisi cesedin yanında harıl harıl konuşuyorlardı. Islanmaması için Güven'i arabada, arabayı da neredeyse caddenin orta yerine bırakıp koşarak kalabalığa karıştım. Beni gören Erhan çabucak tuttu şemsiyesini bana ve ben, bizim ekibe selam verirken anlatmaya başladı:

"Selami Demirci... Denize düşmüş ve boğularak ölmüş."

Adamın yağmurun altında ıslanan cesedinin morarmış rengine bakarken Erdal Başkomiser ekledi: "Tekneden düşmüş adam. Kendi teknesiymiş. Bir de karısı yanındaymış, kadın onu kurtarmaya çalışmış ama o da birini kurtaracak kadar bile yüzme bilmeyince atlayamamış arkasından."

Erdal Başkomiser'in işaret ettiği yere çevirdim bakışlarımı. Uzun saçlı bir kadın, sırtında bir battaniyeyle polis arabalarından birinin içinde oturuyordu.

"Darp var mı Başkomiser'im?"

"Yok gibi, adli tıp sonucuna bakalım. Kadın, alkollü olduklarını söylüyor."

Fikret ağabey ekledi: "Leş gibi de kokuyor."

Adamın neyin nesi olduğunu henüz bilmiyorlardı. Normal şartlarda polis otosu ile birlikte merkeze gidip ilk iş bunu araştırırdım ancak şimdi karısını da sorguya çekerek bu açığı kapatabilirdim. Erhan kadına bulaşmamamı, kadının sinirden ve korkudan titrediğini söyledi. Ve Erhan'a göre bu bir cinayet değil, kazaydı. Erdal Başkomiser'im onun erken konuştuğunu söyledikten sonra ekibe kadını ve cesedi götürmelerini söyledi. Biri adli tıbba, diğeri merkeze... Şemsiyesini Fikret ağabeyin başından çekip eliyle işaret etti bana, Erhan'ı terk edip o boşluğa iliştim. Erdal Başkomiser omzumdan tutup beni sararak "Çıkmış senin Ağrılı!" dedi. Erhan'a bakmak istedim ama o hâlâ cesetle ilgiliydi.

"Arabada..." diye fısıldadım.

"Babanın haberi var mıydı onun bugün çıkacağından?"

"Demedim ama derim!"

"Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Şimdilik eve götüreceğim. Erhan ona birkaç iş bakmıştı, işte düzenini oturtana kadar ona destek olacağım."

"Böyle bir şey istiyor mu senden?"

"Hayır abi, nereden çıkardın? Zor ikna ettim. Sen Güven'i asalak sanıyorsun herhâlde."

"Kızım sinirlenme hemen, adamın huyu on bir sene öncesinde kaldı. İçeride neler gördü, neye büründü, kim oldu ikimiz de bilmiyoruz ki... Yine de dikkatli ol! Kendini de aileni de yeniden tehlikeye atma."

Karşı çıkmak; defalarca kendimi -aslında Güven'i- savunmak istediysem de sustum. Sözünü dinleyeceğimi söyleyip Erhan'a seslendim. Eve gidiyordum ve bana bir diyeceği var mıydı? "Dur!" dedi "Bir selam vereyim Ağrılıya." Yeniden şemsiye değiş tokuşu yaptık Fikret ağabey ve Erhan'la birlikte hızlı hızlı arabaya doğru yürümeye başladık. Güven bizi görünce arabadan indi. Ben gelene dek birkaç kez inip binmişti- belli ki sıkıntıdandı- ıslanmıştı. Erhan samimi bir tavırla elini uzattı "Geçmiş olsun kardeş!" Güven'i şaşırttı belki bu samimiyet. Belki de hiç umursamadı bile bunu ancak gözlemleyemedim. Şemsiyenin sapı elimde onları izledim. Tokalaşmaları sonrası kısa süren sohbetlerini...

"İyi gördüm seni, kale gibisin hâlâ maşallah."

"Ya, ne demezsin!"

"Yok, yok, hiç yaşlanmamışsın! Bilmesem otuzunda kalmışsın derim. Sağlığın da yerinde mi?"

"İyiyim, sağ ol."

"Oo, Hacer şimdi döktürmüştür sen geliyorsun diye. Daha sabahtan çok heyecanlıydı. Şu olay çıkmasa ben de gelirdim sizinle."

Israr edecek oldum, sonra vazgeçtim. Güven eski Güven idiyse ilk günden kıllanmasını istemedim. Çok da geç kaldım. Şoför koltuğuna geçerken şemsiyesini verdim devreme ve bastım marşa. Yeniden yola koyulduğumda Güven çoktan işkillenmişti.

"Evi yakın mı bunun size?"

"Yakın sayılır."

"Zırt pırt gelir gider mi?"

"Yo, nereden çıktı?"

"Hacer'i daha sabah görmüş de..."

"Ha, yok! Öyle uğradı beni geçirmek için."

"Evlenip boşandığın adam Erhan mıydı?"

"Ay, bunu nereden çıkarıyorsun Güven? Erhan kardeşim benim!"

O içerideyken polis maaşlarına çok zam yaptıklarını düşündüğünü söyledi, benim apartmanın merdivenlerini çıkarken. Evimin bana kocamdan kaldığını söylemedim. Nasılsa birazdan hakkımda şu an bildiklerinden daha fazlasını öğrenecekti. Asansör bizim katta durunca ona yolu gösterip anahtarlarımı aramak yerine asansörün kapısını açtım. Yıllardır alıştığım düzende Hacer kapının önündeyken ayakkabılarımı çıkarmanın huzurunu bildiğimden o anahtarlarımı yanıma al-

mayı da hiç sevmiyorum. Kapı ziline uzandığımda tedirgindi ve geride duruyordu Güven. Birazdan Hacer ile karşılaşacak olmaları peşinen içimi burkarken sabırla bekledim kapının açılmasını. Kapı açıldığında karşımızda Hacer yerine Ece vardı.

"Anne!" diye çınladı sesi koşarak boynuma sarılırken. Arkadan Ayşe yetişti ona, "Ya anne, ben ona 'Kim o?' demeden kapıyı açma, demiştim!" diye kendini savunmaya geçerek. Önce Ece'yi sonra da Ayşe'yi öptüm. "Geri çekilin hadi, misafirimiz geldi."

"Hacer, koş, abin geldi!" diye bağırdı Ece. Onlara birkaç gün öncesinde misafirimizin kim olduğundan ve onun bizde bir süre kalma ihtimalinin yüksekliğinden bahsetmiştim. Güven'e ayakkabılarını çıkarması için içeriyi gösterirken onunla göz göze geldik yeniden. Bir şey söylemeye kalmadan Hacer göründü koridordan. "Ağam, ağam!.." diyerek bir yandan haykırıyor bir yandan da ağlıyordu. Güven ona bana sarıldığı gibi eğreti sarılmadı. Sımsıkı sardı Hacer'i. Başındaki örtünün tepesinden öptü, "Ağlama kızım, ağlama!" diyerek yatıştırmaya çalıştı onu. Kıskandım. Yıllar sonra Hacer'e karşı ilk kez yüreğim kapkaranlık oldu.

"Ağa ne demek?" diye sordu Ece.

"Hani abisiydi?" dedi Ayşe de.

Hacer zırıl zırıl ağlayarak çekildi, burnunu çeke çeke kızlara dönüp "Bizim oralarda abi denmez, ağa denir." dedi. Ayşe atıldı o çokbilmiş tavrıyla.

"Sizin oralar da çok garip Hacer abla."

Ece de onu destekledi. "Hacer, sizin oraları ben hiç sevmiyorum."

"Hadi içeri, içeri!.. Alayım montunu Güven."

"Dur ablam, ben alırım!" Hacer burnunu çekmeye devam ederek uzattı ellerini. Güven, öyle bir hevesle gülümsedi ki ona, o an aklından geçenleri bilmek istedim. Bunca zaman sonra Hacer'in de yaşı çocukluktan çıkmışken... Düşündüklerimi dağıtıp yol gösterdim Güven'e. O, salona girerken Ece'nin mızırdanması dursun diye onu kucağıma alıp Ayşe'nin de elini tuttum. Güven'in oturmasını isterken ben de çocuklarımla karşısına geçtim. Biri kucağımda diğeri yanımda dururken Güven'in bakışlarına karşılık onları takdim ettim. Kucağımdaki kızımı işaret ettim, "Ece." Yanımdakini gösterdim. "Ayşe, annemin adı."

Gülümsedi. Ayşe'yi gösterdi. "Sana benziyor!"

Ece tırnaklarını çıkardı. "Hayır, ben anneme benziyorum."

Ayşe güldü, "Ha ha, sen babaanneme benziyorsun. Ben anneme benziyorum." Oysa Ece, Ayşe'ye göre çok daha güzeldi ve onun geleceğinden korkmuyor değildim. Güzelliğin başa bela olduğunu bildiğimden olsa gerek...

Ece uzanıp ablasının saçını çekince Ayşe bir çığlık attı. Hacer koşturarak Ayşe'ye elini uzattı. "Sen ona uyma kuzum, o çingene, gel benimle."

"Pis Hacer!" diye bağırdı Ece.

Güven'in kıkırdadığını duydum. Hoşuma gitti. Ece'yi kucağımdan indirip koltuğa oturttum. Güven'e terlik getirmek üzere kapının önüne çıktım. Hacer mutfakta hâlâ burnunu çekiyor bir yandan da Ayşe'ye iş buyuruyordu. Terlikler elimde içeri döndüğümde Ece ile Güven bakışıyordu. Terlikleri verdim, başını salladı.

"Çocuklarının olduğunu söylemedin." dedi ben yeniden Ece'nin yanına otururken.

"Sormadın."

"Sormam lazımdı, değil mi zaten?" öylesine bir iç çekip salonu incelemeye başladı. "Evin çok güzel!" Televizyon ünitesinin üzerindeki fotoğrafları gösterdi. "Kocan var mı içlerinde?" Ayaklandı, o tarafa yürüyüp bir çerçeveyi aldı eline. Yavuz'u gösterdi. "Yakışıklı adammış." Cevap vermedim. Onunla Yavuz'u konuşacak değildim ya... Fotoğrafı daha uzun incelerken Hacer girdi içeri.

"Güven ağam, sana neler pişirdim neler!"

Fotoğrafı koydu, Hacer'e döndü. "Eline sağlık! Ben bir elimi yüzümü yıkasam..." Ellerini yıkayıp durma alışkanlığından hiçbir şey kaybetmemişti belli ki. Benim üzerime kaç kez fırsat bulmuştu buna. Hacer banyoyu göstermek üzere elindeki örtüyü bırakınca "Dur sen, ben gösteririm." dedim.

Güven'in önü sıra çıkarken ona duş almasını teklif ettim.

"Daha neler, kocanla yıkandığın banyoda yıkanacak değilim."

Koridorda durup gözlerine baktım. Umursamaz görünüyordu ama bu sözüne tezattı. "Kabalığından bir şey kaybetmemişsin." dedim. Hızlı başlamıştık Güven'le. Onca zamanın sonrasında bir sükût, bir dinginlik ummuyor değildim. Umduklarımla imtihanım hep ağırdır.

"İçeride adabımuaşeret öğretmediler canım."

"Belli..."

"Gösterecek misin banyoyu?"

"Dikkat et, kocamla yıkandığım banyoda eline yüzüne su bulaşmasın."

Önünden banyonun ışığını açıp içeri girdim. Banyo dolabından temiz bir havlu çıkarıp askılığa bırakırken "Duş alırsan rahat edersin." dedim.

"Otelde yıkanırım."

Buradan otele gideceğini sanıyordu haspam! Kaşlarımı kaldırdım, meydan okurcasına "Bu gece buradasın!" dedim. Sonra da edepsizliği ele alıp ekledim. "Korkma kocamla yattığım yatağa yatırmam seni, Hacer'in yatağında yatarsın, o da çocukların odasında kalır ya da benimle uyur!"

Çıktım banyodan. Hacer'e yardım edip onunla sofrayı kurmaya başladım. Güven döndüğünde aynı yerine oturunca Ayşe'nin yanına denk geldi. Ayşe elinde tableti ile oyun oynuyordu. Güven sordu, "O elindeki ne?"

"Tablet!"

"Yeni mi çıkmış?"

Ayşe pür dikkat dikti gözlerini Güven'e. "Ben kendimi bildim bileli var."

"Sen kendini ne zamandır biliyorsun Küçük Hanım?"

"Yedi yaşındayım ben."

"Maşallah sana! Kardeşin kaç yaşında?"

"O da altı. Ben ondan tastamam on bir ay büyüğüm."

Güven emin olamadı bir an sanki ne yapacağından. Elini kaldırdı ve yavaşça Ayşe'nin saçlarının üzerine koydu. "Abla olduğun her hâlinden belli, aferin sana!"

Hacer sofrada köyünden bahsetti durdu Güven'e. Babamın onu köye götürdüğünden, o götürünce orada kimselerin

başka türlü bir hâl yaşadığından şüphelenmediğinden, babasının ara sıra erzak neyim saldığından... Güven'in annesinin, Meryem kadının, cenazesinde olanlardan; Güven'in babasının az kalsın bir taşla Erhan'ın alnını yaracağından, Erhan'ın sinirlenip de silahını çıkardığından bahsedince Güven sonuna dek dinlediği Hacer'in lafını kesti.

"Koskoca adama Erhan mı diyorsun Hacer?"

Hacer panikledi, burnuna dek kızardı, eli ayağına dolaştı. "Erhan sevmez öyle abi işlerini. Bilhassa dedirtmedi." diye araya girdiysem de ben, tatmin olmadı Güven. Ayşe'yi hedef alarak şüphelerini tasdik ettirmek istedi.

"Erhan amcanı seviyorsun sanki sen."

"Amcam değil ki dayım o."

Bunu sevdi Güven, gülümsedi.

"Dayını seviyor musun?"

"Sen dayını sevmez misin?"

"Dayın sık sık geliyor mu buraya?"

Müdahale etmek zorunda hissettim kendimi ve Ece'nin tabağındaki etleri keserken "Hop!" diye çıkıştım. "Çocuğumu kötü emellerine alet etme!"

Yaptığını savunmak yerine Hacer'e döndü Güven. "Şehirli Hacer'in maceraları ha Hacer!" dedi. Kafasına bir tane patlatmak istedim. Zavallıcık Hacerciğim oracıkta bayılacaktı.

Hacer'in bunca zaman bana nasıl yoldaş olduğunu anlatmaya koyuldum ben de. Çocuklarımı ta beşikten onun büyüttüğünü. Doğu görevine Malatya'ya gittiğimde benimle geldiğini, bir başımıza birlikte lojmanda kaldığımızı...

"Kocan neredeydi o zaman?"

"Evli değildim o zaman. Senden sonra hemen gittim Doğu görevine ben. Tamamladım görevi ve döndüm, dönünce evlendim."

"Peki, ne zaman boşandın?"

Ayşe huysuzca tabağını iteledi. "Acı olmuş bu!"

Parmağımı dudaklarıma yerleştirip Güven'den bu konuda sükût rica ettim gizlice. Başını salladı. Gülümsedim, karşılığında gülümsedi. Verdiğim kadarını alabileceğim gibi bir vaat taşıdı bana bu hareketi. Yetti! Tuhaf biçimde yetindim.

O yemeğini bitirince Hacer daha biz sofraya oturmadan ocağa koyduğu çayı bardaklara koyup getirdi bize. Çocukların yatma saati geldi diye onları kucaklayıp yatırmaya götürdü. Elimde bardağım, sigara içmek üzere mutfak balkonuna; geçen sene kalorifer tesisatı döşettiğim, camdan duvarlarla kapalı balkonumda kurduğum sigara düzenine davet ettim onu. Geldi, çayı elinde oturdu. Bir sigara uzattım. Reddetmedi. Oysa yol boyu bir tane bile kabul etmemişti uzattığım dallardan. Önce onunkini sonra kendiminkini yaktım.

"Çocuklar bu meseleden hazzetmiyorlar." dedim.

"Hangi meseleden?" Başımı ondan tarafa çevirdim. Üfürdüğümüz dumanlar birbirine karışınca güldüm, istifini bozmadı. "Babalarından ayrı yaşadıkları için olsa gerek!"

"Pek tabii... Sen de olsan aynı hislere sahip olurdun. Baba bu!"

"Ne iş yapar?"

"Yavuz..." Ne iş yaptığını bilmediğimden değil de ondan uzun uzun bahsetmek istemediğimden, düşünürcesine bir nefes boşluk bıraktım. "İş adamı! Ticaret... Üç aydır da Rusya'da."

"Yaşı biraz var, değil mi? Fotoğrafta öyle..."

"Var! Elli iki yaşında!"

"Niye böyle bir şey yaptın?"

Ne sorduğunu anlamak pekâlâ kolaydı. Çocuklarımın arasındaki kısa süreli yaş farkı, hemen evlenmem, hemen doğurmam gibi anormal hızdaki kararlarım... "Anne olmak istedim. Peş peşe iki çocuk doğurunca da boşanma davası açtım."

"Adam nasıl kabullendi?"

Omzumu silktim. Yavuz'un beni zorladığından, bazen canımı burnuma getirdiğinden bahsetmek istemedim. Neticede onu kullandığımı inkâr etmiş ya da bunun aksini iddia etmiş değildim hiçbir zaman.

"Üçüncü karısıyım ben. İlki bir kazada ölmüş. İkincisi malı mülkü için evlenmiş. Yirmi altı yaşında oğlu var bir tane. İşlerini yurt dışından takip eder. Sonuçta tek umudu ben ya da kızlarım değiliz."

Başını salladı anladığını ima eder gibi. "Ne zaman boşandınız?"

"Çok oldu be Güven. Ece'den hemen sonra, daha lohusaydım. Bunu mu konuşacağız?"

"Tek başına büyüttün o zaman kızları."

"Şikâyetçi değilim. Kızlarım uslu. İkisi de anlatınca anlarlar. Hacer var hem de... Evimin direği benim Hacer."

Buna sevinmiş göründü gözüme. Sigarasını hızlı hızlı çekip daha izmarit yarıda iken söndürdü. Boğazını temizledi, gözünü uzaklarda bir yere dikti. Sırtını yasladı, dudaklarını kemirerek düşünmeye koyuldu. Yakışıklıydı, hâlâ gördüğüm en istenilesi adamdı. Dünya güzeli olmadığını iddia ettimse de hep, bence dünyanın en güzel adamıydı. Baktıkça en doyulmayanı...

"Çok özledim seni." diye mırıldandım. Kaldırdı başını yasladığı yerden, kıstı gözlerini. "Bakma öyle, kötü bir şey

demedim. Ben seni çok sevdim, biliyorsun. Öyle ha deyince geçmişte bırakılmayacak kadar çok..."

Utandı sanki! Ama yine de çekmedi bakışlarını.

"Çok ağladım ardından. İflah olmam sandım. Sandım ki anne olursam avunurum. Unutulursun! Avundum ama bu başkaymış. Kalbin yeri aynı, içine yerleştirdiklerin farklı olunca kimse kimsenin yerini tutmuyormuş."

"Uslanırsın sanmıştım."

"Hacer'e sarıldığın gibi sarılmadın bana! Onu kokladın hasretle. Bana uzak durdun! Yabancı gibi... Evlendim diye mi? İçerideyken duydun da o yüzden mi içerledin bana?"

"Duymamıştım."

"O zaman neden? Neden ben senin döneceğinle avunurken sen beni unutturdun kalbine?"

"Zehra..."

"Soruma cevap ver Güven! Başka bir şey söyleme! Neden unuttun beni? Neden Hacer'i özlediğin kadar özlemedin beni?"

Başını iki yana salladı. Bir söz söyleyecek sandım. Bekledim. Beklerken tükettim kalan bütün sabrımı da. Ayaklandı... Uzun süredir nefesime hapsedilmeyen sigaramın yanan külü uzadıkça uzadı ve düştü örtünün üzerine. Örtüde küçücük, yuvarlak bir delik açıldı. Ayağa kalktım, bir söz etmeden çıkmasına izin vermemek için sigaramı bıraktım onun izmaritinin yanına. Kapıya yasladım sırtımı, "Neden?" diye sordum bir kez daha. Karşıma dikildi. Ne yapacağını düşünürcesine bekledi. Bir an sonra uzattı kollarını, çekip bağrına bastı beni. "Özlemez miyim hiç seni? Delirdim senin özleminden be!.."

3. GÜN

Sabahın erken saatlerinde baharı erken getiren gönlümün sarhoşluğunda attım kendimi banyoya. Kısa bir duşun ardından çarçabuk giyindim. Hacer, kızları giydirirken Güven'in kapısını çaldım. İçeriden ses gelmeyince de odaya girdim. Uyuyordu, huzurlu ve geçmişten gelmiş bir anının yansımasında yorganını başına kadar çekmiş bir hâlde. Kapıyı ardımdan çektim. Kızların beni onunla yakın görmelerini istemedim. Dün gece göğsüne kapanıp hıçkıra hıçkıra ağladıktan sonra hiçbir şey yaşanmamış neşesinde yatağının ucuna oturdum, yorganını usulca çekerken mırıldandı.

"Sakın öpeyim deme!"

Niyetimde yoktu. Belki de niyetim bile yalancıydı.

"Uyuyacak mısın daha?"

Gözlerini açtı. Çok uyumuş ya da yeni uyanmamış gibi bir dirilikle toparlandı. "Erhan'ın ayarladığı şu işler için görüşmeye gitmeyi düşünüyorum."

Dinlenmesini, birkaç gün rahatına bakmasını söyleyecek olduysam da vazgeçtim. Cebinde parası var mıydı bilmiyordum. Kendine dair planları nelerdi, bilmiyordum. Efkârını

gizlese de ne kadar dingindi hisleri bilmiyordum. Başımı salladım, Erhan'ı arayacağımı söyledim. Kalkıp duş almasını teklif ettim.

"Kokuyor muyum Zehra?" diye sordu toparlanırken. Güldüm. "Sürekli banyoya yönlendiriyorsun beni!"

"Yorgunluğunu alır diye diyorum. Hem seni temin edebilirim, ben o banyoda hep yalnız yıkandım."

Durakladı! Tam olarak ne söylemesi ya da ne yapması gerektiğini hesaplayamadı. Banyo konusunda ikna olduğunu ifade eder şekilde temiz havlu istedi. Banyoyu ve temiz havluyu ayarlayıp ona yol gösterdim. Kızların kahvaltısını yaptırırken yıkanmış bir hâlde geldi, akşam yemeğinde oturduğu sandalyeye oturdu. Ayşe'nin onu dikkatle süzdüğünü fark edince ona göz kırptı ve Ayşe ona güldü.

"Gülüşü güzel!" derken yanağından makas aldı Ayşe'nin. Büyük kızım onu sevdi, tıpkı onun gibi yapabilmek için sandalyesinden indi üzerine tırmanarak yanağını sıktı. Güven, Ayşe'ye sarıldı. Hacer'e yaptığı gibi başının tepesinden öptü. Kalbim kanadı, daha fazlasını izlememek için bakışlarımı kaçırdım, çayımı yenilemek üzere kalktım. Hacer, kendisinin doldurabileceğini söyledi ise de onu dinlemedim. Koştur koştur mutfağa girdim. Gözümden bir damla yaş düştü yanağıma. Apar topar sildim yaşı. Sahne acıydı. Neden mütevellit bilmem. Hiç çocuğu olmayacak bir adamın çocuk sevgisinden mi? O çocuğu başka bir adamdan doğurmuş olmamdan mı?

Salona döndüğümde kendimi daha iyi hissediyordum. Ayşe, Güven'den elektriği almış, sınıfında uzlaşmasız savaş-

tığı Berk'i anlatıyordu ona. Saçlarını çektiğinden bahsediyordu. Ayşe'nin başının arkasında sımsıkı, balıksırtı örülmüş saçlarını işaret etti Güven.

"Akşam kontrol edeceğim, şayet bugün yine saçını çekmiş ve bu güzel örgün dağılmış ise söz, yarın seninle okula gelip o Berk'in kulağını çekeceğim."

Öksürdüm yerime otururken. Hacer benim imamı açıklamaya başladı. Uyanır uyanmaz başına aldığı örtülerden birinin -geçmişe göre çok daha sıkı sıkıya örttüğü, başını çevreleyen, omuzlarına dek uzanan örtünün- uçlarını düzelterek. "Arkadaşları ile problemlerini kendileri çözmeliler Güven ağam. Ablam buna çok dikkat ediyor."

Güven dudaklarını kıvırdı, Hacer'i takdir edermiş gibi bir işaret yaparak Ayşe'ye döndü yeniden. "O zaman eğer örgün bozulursa problemlerini kendin çözememişsin demektir ve bazen çözüm kuvvettedir."

"Kaba kuvvet cahillerin işidir." diye girdim araya. Güven çayından kocaman bir yudum alıp sırtını yasladı.

"E, ben de cahilim zaten!" Gözlerime bakıyordu dikkatlice. "Bazı insanlar görmek istediği adam yapınca beni unutuyorlar ne kadar kara cahil olduğumu."

"Karalama kampanyası!.. Hoş geldin Güven, ben bu sahneyi daha önce de izlemiştim."

"Ben seni uyarmıştım Zehra Hanım. Kampanya değil, eldeki defolu malın ifşası."

"Laflara bak!"

"Hapishane edebiyatı diyelim."

"Hapishane ne demek?" Ece'nin lafları cımbızla çektiğini bildiğimden bunu unutturma eğiliminde kalktım. "Hadi,

servis gelmek üzere! Montlarınızı giyiyoruz, hadi!" diye toparladım çocukları. Hacer'in de yardımıyla onları giydirip indirdim. Ben evdeysem onları ben bindiririm servise mutlaka. Hacer'in benden daha çok onlarla ilgilendiği gerçeğine rağmen böyle zamanlarda o da biraz geri durur ki çocuklar benimle de zaman geçirsin. Her ikisi Hacer'le evde vedalaşırken Ayşe'nin Güven'e de el salladığı gözümden kaçmadı. Ancak Ece kaşlarını çatmış bakıyordu ona. Ece hep daha geç alışır ama Ayşe de herkese aynı yakınlığı göstermez. Biliyorum; Ayşe, Güven'i sevdi. Anneme benzettiğim kızımın onu sevmesinin garip rastlantısını bile bir şeye yoracak kadar telef, ruhum bedenimde eve döndüm. Erhan'ı aradım, iş görüşmelerinin adresini atabileceğini söyledi. Merkeze geç geleceğimi söyledim ve sonra Güven'le birlikte çıktık. Biz çıkmadan Hacer, Güven'den akşam yemeğinin sözünü aldı. Güven çantasını da yanına alıp çıkmak isterken bir gecelik hatta kiralık ev bulana dek kalmanın mümkün olduğunun da sinyalini verdi sanki.

Arabaya geçtik. Bana işime bakmamı, adresleri verip gitmemi söyledi. "İstanbul çok değişti." dedim. "Yolu bulamazsın."

"Bulurum merak etme! Değişse bile bulurum."

Yanında bir telefonu olmadığından onu öyle bırakmak istemedim. Bir şekilde ikna edip Erhan'ın ayarladığı iki iş görüşmesine de onunla katıldım. Erhan'ın adını duyan işyeri sahipleri bize kapılarını sonuna dek açtılar. Çay ikram ettiler, kibar davrandılar. Güven iki yere de eski hükümlü olduğunu söyledi. Adamlar bunu biliyordu zaten, Erhan

söylemişti ancak kefil de olmuştu. "Olur, herkes hata yapar, geçmişte kalmış. Dürüstlüğünüzden şüphemiz yok bizim." dedi adamlardan biri. Bir fabrikanın gece nöbeti işiydi bu. Kabul etti, adam getireceği evrakların listesini verdi, tamamlayıp getirmesini söyledi. Güven gün içinde tamamlayabileceğini söyleyince zorlanmasın diye arabamın anahtarını verdim. Önce almadı ama sonra bin ısrar kabul ettirdim. En kısa zamanda bir cep telefonu alırsa içimin daha rahat edeceğini de söyleyince ben, "Beni yine kendi çizdiğin yolda yürütmeye çalışma Zehra, sonra gözyaşı ile arkadaş oluyorsun." Dedi bana. Alınmadım. Kendince zırhı Güven'in bu ifadeler, kendisi ile benim aramdaki farkları uçurummuş gibi gösterip, böyle gözüme gözüme sokarak beni kendinden soğutabileceğini sanıyor. Bilmiyor Güven, bilse zaten yapmaz. Bilmiyor; benim ondan uzaklaşmam, hislerimin yavanlaşması ancak kendimden vazgeçtiğimde olur. Kendimden vazgeçmem kadar imkânsız, onun gönlüme bıraktığından vazgeçmem.

Merkezde Selami Demirci dosyasını kaldırmışlardı rafa. Adamın kanında aşırı alkol tespit edilmişti ve karısının ifadesi de adamın sarhoş olduğu, ayağı kaydığı için teknenin kıç tarafından düştüğüydü. İşkillenmek, meseleyi deşelemek istedim. Sonra kafam bu kadar Güven'le meşgulken sağlıklı düşünmeyeceğime emin olunca ekibin kararına uydum. Güven'i bulduğumun ikinci gününde kaza süsü verilmiş bir cinayetle karşı karşıya kalmış olmam tuhaf bir talihsizlik olurdu zaten.

Akşam işleri toparlayıp da çıkınca takıldı Erhan peşime. Hacer'i göresi gelmişti bizim hınzırın, biliyorum. Ses etmedim ama yine de uyardım, öyle Hacer'e yazdığını belli ederse Güven onu paralardı. Hem de öyle böyle bir paralama değil.

"Benim niyetim temiz kızım, ne diye paralasın adam beni? Bekâr adamım!"

"Dul canım! Üstelik bir de çocuğun var."

Omzunu silkti Erhan. Evlenip de Ankara'ya yerleştiği senelerden bahsetmeyi hiç sevmez bizim Erhan. Talihsiz bir evlilikti. Meslekten biri ile evlenmenin dezavantajları olduğundan defalarca bahsettiği zamanlardan sonra Erhan'ın Hacer nasıl dikkatini çekti, bilmem. Üstelik Hacer mazbuttur. Abdestinde namazında, gözüne erkek gözü değse kızarıp bozarır. Ancak Erhan onunla ilgilendikçe meşrulaştı onun da tavırları. Erhanlı buluşmalar keyiflendirir oldu bizim uslu Hacer'i. Çapkın gülüşler takınmaya başladı. Konuşması kibarlaştı, tavrı ehlîleşip cilveli bir hâl almaya başladı. Soracak oldum birkaç kez, baktım ki utanıyor, üstelemedim. Nasılsa zaman geçtikçe söyler diye...

Erhan, yol üzerinde bir tatlıcıdan bir kilo fıstıklı baklava alıp bir de çiçek almak isteyince durdurdu bizi. "Kız istemiyoruz oğlum, kendine gel!" dedim. Bir kere kız istemeye giderken baklava değil, çikolata alınırdı. Hacer elinde çiçekle onu kapıda görünce mutlu oluyormuş. "Güven de mutlu olur, emin ol." dedim.

"Yahu Güven'e ne?"

"Bilmez gibisin Erhan. Abisi olarak görüyor kendisini. Kuzenler zaten, öyle de sayılır. Ne badireler atlattı

da yine ortada bırakmadı Hacer'i. Öyle kurda kuşa yem eder mi?"

"Aşk olsun sana Zehra, sen şimdi devrene kurt mu dedin?"

"Yok be! Kuş dedim ben sana, kurt der miyim?"

Erhan'ın bana seneler önce, saçma sapan flört denememiz sırasında aldığı muhabbet kuşunu kastetmiş olabilirdim. Hayvancağız Malatya'ya taşınma telaşında cereyanda kalıp ölmüştü. Sonu ölüm olan her canlının birbirine mutlaka benzediği yer, malum toprağın altı işte. Ellerimle gömmüştüm garibanı.

Çiçek meselesini kapatamayıp hem çiçek hem tatlı ile gittiğimizde arabamı görünce kapıda, bildim ki Güven gelmiş. Birlikte kapıyı çaldık. Hacer "Kim o?" diye sorunca Erhan seslendi.

"Romeo!"

Dirsek attım bizim sahte Romeo'ya. Hacer kıpkırmızı olmuş hâlde kapıyı açarken gülüyordu Erhan.

"Geldi mi Güven?" diye sordum arabama rağmen içeride de olduğunu onaylayayım diye.

"Geldi." diye mırıldandı Hacer. Erhan'ı görünce bir huzursuz olmuştu ilk kez. Montlarımızı asarken kızları sordum.

"Güven ağam onlara 'pazara gittim' oynatıyor."

Merakla yöneldim salona, onları biraz izlemek için durdum orada. Erhan'ı da durdurdum. "Pazara gittim elma, armut, ayva aldım." diyordu biri diğeri bu cümleyi tekrarlıyor sonuna bir zerzevat daha ekliyordu. Ece'ye sıra gelince o bir türlü bulamıyordu alınacak pazar malzemesini. Öyle olunca da Güven ona çaktırmamış gibi yaparak kopya veriyordu.

"İyi akşamlar Ağrılı. Çocukla çocuk olmuşsun!" Erhan bütün büyüyü bozup lap diye içeri dalınca, ekşidi oyunun bütün tadı. Ece zıpladı yerinde, daha fazla oynamak istiyordu. Hep daha fazla oynamak ister. Ayşe koşup sarılınca, onun inadına o da koşup sarıldı. İkisini de sarılıp öptükten sonra Erhan ile Güven'in yan yana oturdukları koltuğun karşısına geçtim kızlarımla. Ece oyunu anlatıyordu; Ayşe de Erhan'ın onlar için alıp avucunda tutarak arkasında sakladığı şeyin ne olduğunu tahmin etmeye çalışıyordu. Hep aynı şeyi yapar Erhan, onlar için aldığı bir abur cuburu böyle saklayıp tahmin etmelerini ister. Hacer'i aradı gözlerim. Salonun kapısının ağzından bakıyor, içeri bile girmiyordu. Güven'in ne diyeceğini merak edip durmaktansa bu tuhaf durumu bozmayı düşünüyordum ki Güven önce davrandı. "Dikilip durma orada Hacer, çiçeğini suya koyduysan otur." dedi.

"Yok ağam, ben yemeklere bakayım."

Kaçtı mutfağa. Güven'e baktım, sadece bakışlarımla anlayış rica edercesine "Sıkıştırma kızı." dedim.

"Emredersin Komiserim. Başkomiser'im mi diyecektim yoksa?"

"Yok be!" dedi hemen Erhan araya girip avucundaki sürpriz yumurtaları Ayşe'ye verdi. "Bu rütbe alamaz, burnu dik bunun."

"Sanki kendisi emniyet müdürü..."

"En azından müdürle aram iyi!"

"Ah paşam, yalaka diyoruz biz ona."

"Harca sen beni Zehra, bozukluğun bittikçe beni harca sen!"

Ayşe yumurtasını açmaya çalışırken Güven yardım teklif etti. Yemekten sonra yemeleri gerektiğini söyleyince ben, Hacer içeriden seslendi. "Yemeklerini yedirdim abla ben!" Yumurtaya özgürlük çıkınca hakkını almak için fırladı Ece. Çikolatalarını yerken içinden çıkan plastik yapbozu heyecanla açmaya koyuldular.

"Senin hanım, çol çocuk yok mu Erhan?"

"Yenice boşandım ben de. Ankara'daydım. Bir sene oldu döneli."

"Sen neden boşandın?"

"Başka kim boşanmış ki?"

"Ben..." diye atıldım. Erhan güldü.

"Kızım sen ne zaman evlendin? Adına evlilik diyor bir de utanmadan."

"Kısa kes, Aydın havası olsun devrem..." derken kızları işaret ettim. Dudaklarına mühür vurur gibi yaptı Erhan. Ece kalktı, elinde beceriksizce tuttuğu yapbozu Erhan'a uzattı. Erhan pusulayı serip oyuncağı yapmaya başlayınca onunki daha hızlı bitecek diye aceleci kalktı Ayşe, kendisininkini Güven'e verdi.

"Ben bilmem." dedi Güven.

"Sen Erhan dayımdan büyüksün, bilirsin." Ayşe için Güven'in daha büyük olduğu intibası sadece iri yarı bir adam oluşundan geliyordu. Ayşe'den Güven'e bir lakap bulmasını istesem eminim ki yıllar önce benim de yakıştırdığım gibi 'Dev Adam' der ona.

Güven çaresiz pusulayı açtı. Erhan'dan kopya çekecek oldu ancak yapbozlar farklıydı. Ayşe'nin yaptığı yerden bi-

raz da onun yardımıyla devam etti. Erhan Güven'i kolladı, kızların arasında kavga çıkmasın diye oyuncakların aynı anda bittiklerini iddia etti. Güven iddiayı kabul etti. Kızlar bundan hoşnutsuz, oyuncaklarını Hacer'e göstermek üzere fırladılar. Ben de Hacer'e yardım etmek üzere kalktığımda Erhan, Güven'e iş meselesini soruyordu. Evrakları teslim etmiş Güven, ilk nöbetini yarın tutacakmış. Masa örtüsü ve tabaklarla döndüğümde ise ev meselesine geçmişlerdi.

"Kiralar çok yüksek." dediğini duydum Erhan'ın.

"Bu semtte değil kıyı, kenar bir yer olsun."

"İşe uzak olur." diye atıldım.

"Hallederim ben."

"İstanbul çok kalabalıklaştı Güven, trafikte canın çıkar." Örtüyü serdim. Hacer çocukları yatırıp yemeği öyle yiyelim diye ocağın altını kıstığından tekrar oturdum onların yanına. "Burada kal işte." dedim Güven'e. Güldü. "Ne var canım, yer mi yok?"

"Saçmalama Zehra, elin adamının evinde... Sığıntı mıyım ben?"

"Şu aptal gururuna gıcığım."

Kızlar pijamaları ile vedalaşmaya geldiler. Önden beni öptüler, sonra Erhan'ı. Ama bu defa Ayşe, Güven'i de öpmek isteyince onun bir irkildiğini gördüm. Yanaklarını acemice uzatışını izledim. Ece de ablasının inadına Güven'i öpmek isteyince Erhan takıldı. "Bence kızlar da kabullendiğine göre burası münasip, tez zamanda da kıyarız nikâhınızı."

Çocuklar giderken Güven, Erhan'a döndü. "Ben seni böyle bilmezdim Erhan." dedi.

"Kötü bir şey demedim ki..."

"Nikâha meraklı isen ergen gibi cilveleşmeyi bırak da sen niyetlen!" demez mi Güven! Erhan karşılığında Hacer'in babamla nikâhlı olduğunu falan söyleyebilirdi ama sustu. Biraz da bozulur gibi... Ayaklandı, "Gidip içecek bir şeyler alacağım ben karşı büfeden." deyip çıktı salondan.

Güven umursamazca kuruldu yerine. Erhan'ın dış kapıyı kapadığının sesini duyunca Güven'e döndüm. "Çocuğun bam teline dokundun ha sen de! Hacer'e ha deyince düğün dernek kurulabilir de sanki... Bilmez gibi..."

Omzunu silkti Güven. "O zaman uzak dursun." dedi.

"Konuşması kolay. Duygusuz herif. Ne anlarsın aşktan, sevgiden sen!"

"Anlarız dedik sanki."

"Uyuz, karamsarlık abidesi!.."

"Hayat bana sana verdikleri gibi pembe balonlar dağıtmadı prenses."

Bir zamanlar erkek Fatma'ydım. Şimdi de çok değişmiş sayılmamama rağmen prenses mi olmuştum? Birkaç santim saçlarım uzadı diye mi? Gülümsediğimin farkında bile değildim. Güven gülümsememiş olsa da...

"Ne o, prenses olmayı bayadır bekliyordun herhâlde."

"Hı, kırkımda ancak oldum."

"Otuz sekiz olmalısın."

"Matematiğin şahane."

"Ama hâlâ su gibisin."

"Asılıyor musun sen bana?"

"İhtiyaç var mı?"

"Nasıl yani?"

"Hani sanki yürü desem peşimden yine Ağrı'ya gelecek gibisin de."

"Yanılıyorsun, ben peşinden Ağrı'ya gelmemiştim. Siz beni kaçırmıştınız."

Hışımla kalktım. Ne zaman bu anıyı hatırlasam aklıma bir kamyon arkasında domuz bağı ile bağlı götürüldüğüm değil de Güven'in ayağıma patik giydirdiği, kapının önünde Erhan'ın bağırdığı o gece gelir. Hazin bir anı olarak çöker içime. Efkârlanırım. Bir paket sigarayı bir solukta bitirecek kadar... Kızları kontrol etmek bahanesiyle onların yanına gidip Hacer'i mutfağa gönderdim. Kızlara bir masal kitabından uyduruk bir prensesin mutlu sonunu okudum.

Mutlu sonlu prensesler sadece masallarda, diyemedim.

Döndüğümde Erhan rakısını doldurmuş Güven'e de ısrar ediyordu. Masadaki yerime geçip kadehimi uzattım. "O içmesin. Sen, bana doldur." dedim,

Hacer yemekleri servis edip Erhan'ın yanına denk düşen tabağını kaldırıp Güven'den tarafa geçerek onun yanına oturdu. Erhan ilk kadehi oracıkta devirdi. O içerken benim boğazım yandı. Başını hızla sağa sola sallayıp ağzından garip bir ses çıkardı. Bir bardak suyu da devirip ikinci kadehi doldurdu. "Gel, benimle otur istersen Güven." dedi o anda.

"Yok sağ olasın, yarın gündüz bakarım bir yerlere."

"Nereye ağam?"

Hacer'in telaşına şaşırarak döndü Güven. "Gelirim sık sık seni görmeye."

"Ha, iyi o zaman!"

"Seni görmeye gelecek ama Hacer ha! Bak, beni falan değil..."

Sadece güldü ve yemeğe başladı. Erhan kadar cengâver değildim ama ben de kadehimi yarıladım. "Bizi bunlar anlıyor." dedi kadehini gösterirken Erhan. "Senin bir de kızların var."

"Senin de var kızın."

"Benimki anneci, seninkiler babasını ayda yılda bir görüyor. Ohooo!.. Umurları bile değil adam!"

"Efkârlanma devrem, yarın gidip görürsün. Bir de oyuncak al, şu saçma lisanslı olanlardan. Çocuk dediğin iki ödüle tav olan saf gönül..."

Burnunu çekip etinden bir çatal aldı Erhan. Yemek güzel olmuştu. Övgüler yağdırmaya başladı Hacer'e. Utandı Hacer, gözlerini kaçırdı. Yemeğini öyle hızlı hızlı yemeğe başladı ki birazdan ağzında çiğnemeden yığdıkları ile bir tepecik oluşacaktı Erhan'ın telefonu çalmasaydı. Adam telefonu da açmadan kadehini devirince uzanıp telefonu elinden aldım. Arayan Fikret ağabeydi. Cevap verdim.

"Abi!"

"Zehra birlikte misiniz?"

"İsabet oldu yine herhâlde."

"Koruda bir erkek cesedi bulunmuş. Telsizden geçtiler şimdi."

"Erkek nüfusunda azalma var, desene abi." Ayaklandım.

"Erhan'ı kap gel, adresi tam öğreneyim, atarım."

"Eyvallah abim, görüşürüz."

Telefonu kapatıp Erhan'a uzatırken "Kalk, iş çıktı bize." dedim. Erhan'ın kafa yalandan güzelleşmiş gibi söylendi.

"Her gece iş! Orospudan çok talep görüyoruz."

Derin bir iç çekip ensesine bir tane vurdum. "Ağzını bozma şu kızın yanında, diye elli kez diyorum!"

Hacer'in yerin dibine girdiği o anlarda sofradan özür dileyerek kalktı Erhan. Gitmeden Güven'e yine birlikte yaşamayı teklif etti. Güven ne olur dedi ne olmaz. Ona hesap vermek zorunda hisseder gibi Erhan'ın peşinden çıkarken "Geç kalmam." dedim. Bir şey demedi. Sanki ha geç kalmışsın ha erken, ben çoktan geç kalmışım, der gibi.

Hasan Uçan... Mühendisler odası kimliği ile dolaşan bir müteahhit. Elli beş yaşında ve evli! Bu defaki bir başına, arabasının içinde boğazından kesilerek öldürülmüş. Suç aleti yok. Varsa da henüz yok. Adamın şah damarı kesilmiş. Gözleri açık ölmüş gitmiş. Üstü başı buruş buruş. Arabanın içinde cebelleşmiş belki de. Erhan'a göre adam sevişiyormuş arabada bir fahişe ile. Ancak Erhan çok ayık olmayınca Erdal Başkomiser'den bir güzel azar işitip arabada bekleme cezası aldı. Bana göre olabilirdi ama katil, fahişeyi neden öldürmemişti? Belki de öldürmüş, bir yere atmıştı. Ormanın girişinde başka lastik izi olup olmadığının incelenmesini istedi Erdal Amir'im. Katil ya da katiller bir araç dışında ulaşamazlardı olay yerine. Yolcu koltuğunun parmak izleri ve diğer deliller incelenirken müteahhittin ailesine haber verme işini üstlendi Erdal Amir'im. Merkeze bilgi geçildi ve merkezden bir ekip adamın evine doğru yola çıktı. Gazetecilerin olay yeri inceleme şeridinin uzağında kaldığı o daki-

kalarda konuştukları çalındı kulağıma. Mobesse kameraları acilen incelenmeliydi.

Fikret ağabeye dönüp izin istedikten sonra Erhan'ın yanına geçip otoyola çıktım. Gidip gelen arabaların dışında o saatte sabit birilerini bulmak istedim. Bulabildiğim tek kişi iki tane travestiydi. Erhan'la birlikte arabayla yanlarına yanaştık. Erhan'ı gördüklerinde memnun, beni gördüklerinde isyankâr davrandılar. Önlerini kapatıyoruz diye küfretti içlerinden biri. Erhan inip küfredene vuracak oldu ama adam cengâvermiş, yumruğunu havada yakaladı. Kavga büyümesin diye apar topar inip aralarına girdim. Polis olduğumuzu söyledim. Korktular. "Cinayet şubesinden... Sizinle ilgisi yok, rahat olun." dedim. Yine de tetikte beklediler. Hani o ellerinden tuttukları boncuklu çantalarından küçük bir tabanca çıkarıp kafalarımıza sıkacaklarmış gibi gardını almışlıkları yok değildi.

"Birkaç saat önce bir cinayet işlenmiş burada." Montumun cebinden sigara paketimi çıkardım ve ikisine de birer sigara ikram ettim. "Ne kadar zamandır buradasınız?" Sigaralarını yaktım. Daha yeni gelmişlerdi. İlerideki tır parkını gösterdi içlerinden biri, oraya sormamız daha mantıklıydı. Uzun zamandır orada olan birilerini bulabilirdik. Bir de kamyoncular dikkatli olurlardı.

"Siz geldiğinizden beri anormal bir şey görmediniz, değil mi? Koru alanından kaçan, koşan falan..."

Sigarasının yedeğini de hemen tüketmek ister gibi lafı uzatmaya başladı içlerinden küfür edeni.

"Biz her gece burada dururuz. Kaçanı da var koşanı da. Her kaçanla koşan katil mi? Bazısı yankesici oluyor, bazısı

keyfi koşuyor. Kas yapıyorlar. Moda olmuş. Bazıları da arabaları yolda kalıyor, nah şu ilerideki benzinlikten benzin alma derdine düşüyorlar."

"Hay senin çenene!.."

"Olmadı mı güzelim?"

Erhan'ın yanağından alınan makas, asabi meslektaşımın bugün sınıra ulaşan tahammülünü tüketti. Bu defa çevik davrandı ve küfürlü travestinin yüzüne bir yumruk çaktı. Adamın ya da kadının peruğu ile birlikte kendisi devrilirken diğeri Erhan'ın üzerine çullandı. Erhan'ın da yediği yumruk yanına kar kaldı. Herifleri toplayıp araca nasıl bindirdim bilmem. Ellerini kelepçelerken tek kelepçe ile ikisini birden durdurmam mümkün değil diye Erhan'ın kemeri ile de ayaklarını birbirine bağladım.

Ve pek tabii Erdal Amir'imden bir araba laf yedik. Cinayet mahallinden kaybolup iki travesti ile papaz olacak kadar kendimizi kaybetmek de nesiydi diye kızdıkça kızdı bize. Travestileri şube aracı ile merkeze yollarken biz de peşleri sıra çıktık. Ben Hasan Uçan'ın karısının, kızının karşısında ecel terleri dökerken Erhan travestileri yıkmış odaya, bir güzel dövmüş. Haberim yok tabii. Kan ter içinde görünce bir şaşırdım. Bu denli kontrolünü kaybetmesinin nedeninin Hacer'le olmasını istediği şeyin Güven'in dilinden ima edilişi olduğunu bildiğimden üzerine gitmedim. Şikâyetçi olmasınlar diye aldım ilk yardım çantamı, travestilere pansuman yaptım. Yirmi dakikanın sonunda onları bayağı dinlerken buldum kendimi. Aşağılanmalarından, bu hayatta kendilerine yer bulamayışlarından dert yanarlarken tuhaf bir hak veriş çöktü içime. Erhan'dan

şikâyetçi olacak değillerdi. Polisten tiksiniyorlardı. Bir polisin küfür edene tecavüz ettiğini öğrendim az sonra. İnandım! Fikret ağabey beni onlara kapılmış bir hâlde bulduğunda onları nezarethaneye, beni Erdal Amir'imin toplantı masasına taşıdı. Erdal Amir'im, Erhan'ın disiplinsizliğine höykürürken mesele akşamki cinayete geldi.

"İlk izlenim kuvvetli birisi olmalı diye düşünmeyeceğimizdir. Çünkü zorlanmış katil adamın damarını keserken. Ama bir yandan da o adamı zapt edebilmiş."

Rapor çıkmadan ön bilgileri toplamıştı Amir'im. Genelde böyle işleri Erhan yapar bizde ama beyimizin aklı bir karış havada olunca...

"Yine de rapor çıksın bakalım. Belki de bıçak yeteri kadar keskin değildi. Onları öğrenelim."

"Karısı ve çocukları ne diyor?" diye sorunca Erhan, Erdal Başkomiser yan yan baktı Erhan'a. Cevap verirken de onu muhatap almadan bize yöneldi.

"Adamın kardeşleri ile husumeti varmış. Onlar yaptı, diyor özellikle de küçük kardeşi. Aralarında mal davası varmış. Yıllardır onları yanında beslemiş maktul, sonra nankörlük edip bıçağı çekmişler. Zaten geçenlerde bir gün de evlerini basıp kadına bir tokat atmış. Kadın ondan yaşça çok büyükmüş, yengesiymiş ama o edepsiz..."

Erhan, kadını taklit eden Amir'imin sözüne kendini tutamayıp gülünce ağzını kapayarak özür diledi.

"Kes şunu!" diye kükredi Erdal Amir'im. "İyice serseri oldun başıma! Al götür şunu Zehra, elimden bir kaza çıkacak. Sabah da gelin, ikiniz kardeşleri tek tek ifadeye alın."

Kalktım. "Emredersin Amir'im!" Erhan'ı kolundan tuttum. İçerlemiş gibi kimseye pas vermeden kalktı. Birlikte benim arabama geçtik. Bana sarhoş olmadığını, biraz içkinin kendisine cesaret verdiğini söyledi. Üstelemedim. Üstüne bir de ben gidersem şirazeden çıkardı Erhan, bilirim. Birilerinin onu yatıştırması gerekirdi. Aslında önceden böyle biri değildi Erhan. Sonradan oldu, şu narkotik büroda çalışan karısından sonra. Kadın buna garip şekilde iyi gelmedi. Zamanında küçük bir flörtümüz olduğundan değil bu tanışıklığımız, samimi adamdır Erhan. Öyle oyun, düzen bilmez. İfade eder, net! O, kadınlara ince davranır. Ama şu boşandığı karısı biraz kabalaştırmış bizimkini. Ne bileyim herkes veremiyor demek ki gönlünün beklediğini... Kim bilir Erhan da neler bekliyordu.

Evine kadar hatta yatağına kadar eşlik ettim bizim devreye. Şimdi buzdolabında varsa iki üç bir şeyler sabaha kadar demlenir, merkeze gelemez, paparayı yer diye tedirgin, yatağına yattığından emin oldum. Dolabında içki var mı diye kontrol ettim. Tezgâhtaki bulaşıkları topladım, sonra da çıktım.

4. GÜN

Gece yarısı çoktan geçmiş, gün bir sonraki güne dönmüştü eve vardığımda. Bütün ışıklar kapalı, ev zifiri karanlıktı. Hacer bekler yatmaz böyle zamanlarda ama kızların yataklarının ortasına yaptığı yer yatağında kıvrılmış uyurken görünce onu, bu gece oyunu bozmuş dedim. Güven'in uyuduğu odanın kapısını araladım, yatakta yoktu. Üstelik yatak hiç bozulmamıştı. Salonda mı acaba derken mutfak balkonunda kıpırtısını gördüm. Pencereye yanaşmış, bacaklarını uzatıp ayaklarını üst üste atmış dışarıyı izliyordu. Kapıyı açıp balkona geçtim. Sigaramı bulup uzattım. Son iki tane kalmıştı. Birini çekti, sevindim. Onunla karşılıklı sigara içmek keyfine nail olacağım diye. Ne yaparsa bahşediyor adam bana. Garip! Güven'i birine anlatsam onu bu kadar ulaşılmaz buluyor oluşumu anlayabilir mi acaba?

Oturdum. Yine önce onunkini yakacak oldum, çakmağı elimden aldı. Eli elime değdi; benimki üşümüştü, onunki sıcacık. Sigaramı yaktı, derin bir nefes çektim. Sonra da kendisininkini yaktı.

"Yarısını içip söndürme, telef ediyorsun nimeti, ben içerim." dedim.

Tamamını içmeye niyetli gibi o da tiryaki bir bağlılıkla çekti nefesini. "Kim ölmüş?"

"Töre cinayeti kurbanı olamayacak kadar kalantor bir adam."

"Rahatsın yani katil bu defa ben çıkmayacağım diye."

"Sen katil değilsin."

Aksini iddia edecek bir söz söylemedi. Sigarasının külünü çırparken "Hacer'i konuşturdum biraz. Gizlice boşansın, gitsin evlensin şu senin polisle, diye."

"Korkuyor kız. Haberleri olur diye."

Başını yukarı kaldırdı Güven. "Onların haberleri olmaz. Bir şekilde yine baban kocası. Benim, dedi mi millet nüfusa gidip de kiminle evli diye soracak değil ya... Bir abisi var işgüzar, o sormadıkça soran da olmaz. Böyle olmaz! Adam düzgün adam. Evlensin, yuvasını bilsin. Erhan temiz çocuk. Daha iyisini mi bulacak?"

Bunu Erhan'a söyleyecektim daha sabahında ama o an tam olarak ne tepki alacağımı bilmiyordum. Erhan, korkmuyordu Ağrı'daki akrabalardan. Korkan Hacer'di hep. Ama dile düşmüş, ilana dökülmüş duygular yoktu hiç. Demek bizim sessiz Hacer'in dili çözülmüştü. Hem de ağasına karşı...

"Hem yaşı geçmeden çoluğu çocuğu olsun. Senin kızlarına gözü gibi bakıyor, içi kaynıyor. Kendi doğurmuş gibi..."

Hacer'in bildiğim taraflarıydı bunlar. Sessizce dinledim. Güven konuşsun yeter ki!.. Ne anlattığının ne önemi var? Kara gözlerini diksin üzerime, o koca koca ayaklarını uza-

tıp sığmamış gibi büyük durduğu sandalyesinin üzerinde sigarasından derin derin nefesler çekerken izleyeyim onu. Hiç gitmeyecekmiş gibi avunayım. Bana tat katsın varlığı, geçmişimin matemini süpürsün. Yas tutmayayım artık! Yeni günler umut versin.

"O avukata bir etek para döktün Zehra. Beni çıkarsın içeriden, cezam azalsın, hafifletilsin diye. Sen olmasan belki daha içerideydim. Şimdi düşünüyor musun hiç, aslında o kadar da olmazsa olmaz değilmiş diye."

"Hayır."

"İnat ediyorsun yani benden sana bir şey olacağı konusunda."

"Ediyorum."

"Ben yorgunum Zehra!" Öyle gırtlaktan çıktı ki o Zehra, peşi sıra koşmuşum gibi yoruldum. "Çok yorgunum. Kendime iyi olanı hiç layık bulmuyorum. Kirden pastan dökülüyorum; bir düzenin var, pırıl pırıl evlatların... Allah bana onu bile nasip etmiyor ki kızım! Sen nasıl kendini bana denk tutuyorsun."

"Kendimi değil, gönlümü..."

Kendimin denkliği kimin umurunda ki? Belki Yavuz'la çok daha denktik. Babamın umutları koca kocaydı ben evleniyorum dediğimde. Yavuz'u tanıdı; onun o ukala, yukarıdan bakan, kibirli tavrına rağmen umutlandı. Ben mutlu olacaktım, çocuklarım olacaktı, baki bir evliliğim... İçimdeki hesaplardan habersiz "Verdim gitti!" dedi istemeye gelen aileye. Araştırmadı Yavuz'u. Eli yüzü düzgün, son model arabalı, yaşı başı oturmuş aklı başında bir adamdı işte. Ba-

bam sandı ki bu yeter. Babam hâlâ bilmiyor ki bana yeten bir zamanlar bir kömür sobasının dibinde, birkaç bardak çayın sıcağında, ağzımda kalan o kekremsi tadın sonsuzluğuydu.

Elini uzattığında ne istediğini bilmeden verdim elimi. Sigarasından tüten dumanla avucuna hapsetti elimi. Külü uzayıp giden sigarasını diğer eline alırken ters çevirip sıktı elimi. "Deli cesareti var sende Zehra."

"Gitme de burada kal be Güven! Hı? Bizimle..."

"Yakışık alır mı hiç?"

"Neden almasın?"

"Zehra beni biliyorsun, çok değişmedim."

"Bana demiştin ki 'Evlen, üç kızın olsun." Kızım iki, evlendim ve boşandım ama gelip kocamın elini medenice sıkacak kadar değişeceğini vadettin."

"Kocanın evinde seninle yaşayacağımı değil..."

"Taşınırım. Ev bakarım yarından tezi yok. Eşyaları bile bırakırım. Yeni bir ev tutarım. Sen, ben, kızlar, Hacer... Hacer gider belki, sonra biz kalırız. Ayşe seni çok sevdi. Bugün masal okurken iki kez sordu ne zaman gideceğini. Gitmeni istediği için değil, gitmenden endişe ettiği için... Ece daha mesafeli ama sever. Onlar benim canımdan... Benim canıma eş bir başkasını kabullenmeleri imkânsız değil."

"Çok büyük laflar ediyorsun be Zehra!"

"Büyük hissediyorum. Şu iki gündür ben çocuğum. Sanırsın bayram çocuğu... Hiç kederim kalmadı; hiç telaşım, hiç korkum... Karanlığa sen diye sarıldım ben Güven. Geçmesini istedim, yemin ederim. Ben geçmesini çok istedim. Sen benden geçip gitmedin."

"Biraz zaman tanı bize. Bu kadar çabuk değil. Kopacak değiliz."

"Söz mü?"

"Sözlerime güveniyor musun?"

"Hep güvendim."

"O zaman söz!"

Her söz tutulmaya hasret verilir. Vereni de bekleyeni de aynı gerçeğin peşindedir: O sözün gerçekleştiği günün verecekleriniin.

Çalar saatimin sesinden evvel başucumda başka bir istenmeyen ses vardı. Yavuz gelmiş, Hacer ona kapıyı açmış. Salona oturmuş, bir kahve istemiş. Hacer kahvesini verirken salonun bir köşesinde Güven'in hırkasını görmüş ve sormuş: "Kemal Baba mı geldi?"

"Yok." demiş Hacer hiç düşünmeden. "Güven ağam geldi."

Yavuz, "Kalk bana açıkla bu rezillik ne?" diye bağırınca bir hışımla fırladım yataktan. Güven, Yavuz'u duyacak diye endişe ile aralık kapıyı kapattım. Gözlerimi kocaman açıp diktim Yavuz'un o Ece'ye de verdiği mavi gözlerine.

"Sen nerede bağırdığını sanıyorsun be? Ne oluyor? Neymiş rezillik?"

İşaret parmağını Güven'in odasına, daha doğrusu Hacer'in olan odanın duvarına dikti. "Sen bir katili benim çocuklarımla aynı eve sokamazsın."

Durum anlaşılınca bir nefes boşlukla düşünme payı bıraktım. Yavuz'un dünyayı yönetebileceğini sandığı bir anlayışı olduğundan haberdar olduğumu hatırlattım kendime.

Sadece iki sene aynı evi paylaşmak yetmişti onun bu huyunu anlamaya.

"Güven katil değil." oldu savunma cevabım. Sakince cevap verdim ama gerekirse sinirlenirdim de.

"Kimin ne olduğunu tartışmaya gelmedim buraya! Benim çocuklarımın yaşadığı, üstelik tapusu benim adıma olan evde o adamı besleyemezsin!"

Kavga etmek isterdim, hem de ulu orta, bağır çağır. Ancak Güven'in duymasından çekindim. Çok çekindim!

"Yavuz, lafına sözüne dikkat et. Adam benim misafirim. Tapusu sana ait olan bu ev de benim meskenim. İstersen kiranı vereyim kapa çeneni!"

"Maaşın kadar tutar buranın kirası."

Tartışmayı bu noktaya pekâlâ çekebilirdim ama çözüm vermezdi. Kızların düzeni için yıllardır bu evden çıkmayayım diye sorun çıkaran adam şimdi olayı benim tapum, benim evim meselesine getirmişti.

"O zaman taşınırım ben de. Evimdeki misafire karışma hakkın yok. Tapuna rağmen yok. Ben senin koynuna aldığın karılara karışıyor muyum? Çocuklarını ayda yılda bir görmene laf ediyor muyum?"

"Ne karısı..." İnkâr edecek oldu, elimi kaldırdım. Zaten afyonum patlamamış, aşırı duygu yüklü bir gece geçirmişim, yatağa girdiğim andan itibaren kafamda Güven'le sonrası diye plan yapıp durmuşum! Neyin angaryası idi bu Yavuz'un bana yaptığı, bilmem.

"O katil de senin metresin mi?"

"Gördüğün üzere yataklarımız ayrı."

"Aç evi mi yaptın evini?"

"Ya ashabımı bozma, çık git evimden, ben sana getiririm bugün kızları!"

Kışkışlar gibi üzerine yürüyecek oldum. Durdurdu beni. "Evimde görmeyeceğim o haydudu!"

"Haydut diye senin gibi sabah sabah oda basana derler. Ağzını topla, yoksa karışmam!"

"Ne yaparsın acaba? Yeni köpeğine mi ısıttırırsın beni?"

Elimi kaldıracak oldum. Yavuz ile böyle kavgalarımız meşhurdur ancak hiç ona el kaldırdığım da olmamıştır. Bileğimden tuttuğu gibi mâni olunca bana sinirle hayalarına geçirdim dizimi. Küfretti! Daha doğrusu sövdü. "Ben de senin!.." dedim umursamazca. "Olay çıkarma Yavuz, uzaklaştırma alırım huzur vermiyor diye, yanıma yanaşamazsın."

Odadan çıkıp banyoya girdim, elimi yüzümü yıkayıp yeniden Yavuz'un yanına girecekken odadan çıktı Güven. Gergin bir şekilde "İçeride biri mi var?" diye sordu. Yavuz yatak odasından çıktı. Boncuk boncuk terlemiş. O geniş alnı su içinde kalmış. Saçlarının dökülen kısımlarına dek hem de. Güven ile Yavuz banyonun önünde karşı karşıya geldi. Yıllar öncesinin bir anısı düştü aklıma Yavuz elini uzatınca. Güven'in medeni bir şekilde kocamın elini sıkacağını söylediği an!

"Yavuz Üzmez, Zehra Hanım'ın eşiyim."

"Eski eşim." düzeltmemi duyan Yavuz'un çene kasları gerildi.

"Kusura bakmayın!" dedi Güven telaşlı bir hâlde adamın elini sıkarken. "Güven ben." Kesinlikle medeniydi.

"Yani kimsiniz Güven Bey?"

Hacer atıldı oradan garibim telaştan ne yapacağını şaşırmış mutfak kapısında kalmıştı. "Abim benim, Yavuz abi."

"Öyle mi?" diye imalı bir tavırla elini çekti Yavuz. "Memnun oldum!"

Güven sadece başını salladı. Çocukların odasının kapısı açıldı, gözlerini ovuşturan Ece mızıldanarak bize doğru gelirken babasını gördü ve "Baba!" diye çığlık attı. Küçüğümün babasının kucağındaki gürültüsünü duyan Ayşe de koşup gelirken Güven mutfağa girdi. Peşi sıra mutfağa gittim. Hacer'e hırkasını getirmesini söylüyordu. Gidecekti. Nereye çıkardığını hatırlamıyordu.

"Bekle." dedim. "Giyineyim, beraber çıkalım. Arabayı sana veririm, ev bakarsın biraz."

"Şimdi birlikte olmaz, ayıp olur adama."

"Ya bırak sen onu! O, senin kim olduğunu biliyor. Rol kesiyor." Omzuna vurdum Güven'in. "Sen bekle, ben giyinip geliyorum!"

Onu orada bırakıp, öpüşüp koklaşan babasıyla kızlarının yanından geçip odama girdim. Ben üzerimi bir çırpıda giyinip saçlarımı da topladıktan sonra çıktım odadan. Yavuz ile Güven ben çıktığımda yine kapıda karşı karşıyaydı.

"Ee, ev arıyormuş Güven Bey, söylemedin Zehra, bulurdum ben."

"Ee, bul madem. Yalnız şöyle iki çocukla yaşanacak bir ev olsun." Yavuz'un kaşları kalktı. "Bir de kapalı balkonu! Bilirsin ben sigara içmek için balkona çıkıyorum! Kışın da açık balkon çok soğuk oluyor."

Güven montunu askıdan aldı. Hacer'e seslendi: "Akşam bekleme Hacer beni, olur mu?"

Dış kapıyı açarken Güven, ben de montuma uzandım ama Yavuz'un darbesi o an indi. "Daha boşanalı altı ay olmadı, baban ne diyecek bu işe?"

Güven, dış kapıyı kapatarak çıktı. Dişlerimi sıkarak döndüm Yavuz'a. "Ucuzsun Yavuz, parana rağmen!" dedim. Koştur koştur Güven'in peşine düştüm. Bulduğumda çoktan o koca bacakları ile almıştı mesafesini. Peşinden koşup yakaladım. "Güven!" diye çağırışımın beşincisinin sonunda önüne geçtim. Ben geri geri yürürken o da üzerime doğru yürüyordu.

"Bilerek yaptı fark etmedin mi Güven? Sen de yiyorsun hemen! O, senin kim olduğunu biliyordu, Hacer'in abisi olduğuna inanmış numarası yaptı. Oyuncudur Yavuz. İşi gücü hile."

"Çocuklarının babasını harcama hemen Zehra. Yabancı olan o değil, benim."

"Ya dur da bir konuşalım."

"Adamla bunca zaman evli kalmışsın, neyi konuşacağız Allah'ını seversen. Bana çocuk için evlendim masalı yazıyorsun. Çekil önümden Zehra, godoş muyum ben?"

Saman alevi öfkeleri düştü aklıma. Böyle celallendi mi üzerine gidersen her şey daha da sarpa sarar. Kırar döker, canını öyle bir yakar ki ağlar, zırlar sonra da oturur bir güzel kendine acırsın. Özür diler belki, gönlünü alır, güzel laflar etmeyi pek bilmez ama kendini anlatır; onu bu hâle getirenin neler olduğunu, kültürünü, memleketinden ötürü dışlandığını, insanların şivesini bile aşağıladığını... Yanımdan geçip gitmesine izin verdim. Yine de arkasından bağırdım.

"Sakinleşince merkeze gel ya da eve... Ama gel, bekleyeceğim."

Gelmemesi ne büyük tehdit!

Kuyruğumu sıkıştırıp arabama geçtim. Şayet eve dönsem o Yavuz'un ağzının üzerine... Hayır, bunu yapamam. O, benim kızlarımın babası. Elbette onları çok önemsemeyen, hatta sürekli ihmal eden ve bunu normal kabul eden bir baba ama olsun, annenin de babanın da varlığının en hafifi yokluğuna yeğdir. Annesiz büyümüş bir çocukluğun ardından bunu en iyi bilenlerdenim. İnkâr etmek boşa!

Arabama geçtim, yol üzerinden Erhan'ı arayıp uyandırdım. Sersem, uyandırmasam uyuyacakmış. "Biraz kafam bozuk..." dedim. Ayılmamış ki anlayıp dinleyip de sorsun neler oluyor diye.

Merkeze gittiğimde Hasan Uçan'ın iki kardeşi de gelmiş bizi bekliyorlardı. Erdal Başkomiser'imi sordum, olay yerine gitmiş yeniden. Tır parkındaki şoförlere, ilerideki benzinliğe soracak oralardaki kameraları toparlayacakmış. Mobese kayıtlarından bir şey çıkmamış. Heyhat, böyle zamanlarda elimiz kolumuz bağlanıyor zaten. Sokak kameraları işe yaramayınca tıkanıyorsak sistem bizi tembelliğe mi alıştırmış demek oluyor bu? Erhan'ı beklemeden kardeşleri toplantı odasına çektim. Bilhassa sorgu odasına değil; orada sohbet ediyormuş, sanki onlardan hiç de şüphelenmiyormuş gibi yapmak niyetiyle. Fikret ağabey, Erdal Amir'imin verdiği emir üzerine adli tıpa kadar gideceğini söyleyince, dışarıdaki memurlardan birine Erhan'ı odaya göndermeleri talimatını verip içeri girdim. Kardeşleri çekecek hâlim yokken bu işin bana yıkılmış olması nedeniyle Erhan'ın akşam içtiği o iki kadeh rakıya küfrettim. Şimdi işi gücü sermek, Güven'i bulup yanına gitmek, bir dal sigara uzatıp... Adam pek siga-

ra içmezdi oysa. Birkaç kez hatırlarım bana eşlik ettiğini. Bir keresinde cinli kaya hikâyesini anlattığı... Ah, hâlâ bu anılar içimi ne denli yakar!

"Hoş geldiniz beyler!" dedim. Karşılarında kadın polis gören adamlar bir afallamışlıkla birbirlerine baktılar. Kolay lokma olarak görüldüm, belki de emniyetin pek de işe yaramaz bir kurum olmaya başladığını düşündüler. Yan yana oturan kardeşlerin karşılarına geçtim, tam ikisinin arasını hedef alıp oturdum. Hâlâ bana cevap vermemişlerdi. İkisi de birbirini tıpatıp aynı gösterecek şekilde kesmişti bıyıklarını, sivri uçları iyice aşağı uzanıyor, kara kaşları ile siyahlıkta yarışıyorlardı. Birinin göz çevresi çizgili diğerinin teni daha diriydi. Yaşlarını bilmediğimden birinin küçük kardeş diye anılan olduğunu tahmin ettim. Hani şu bıçak çeken... "Başınız sağ olsun, abinizi kaybettiniz!"

Büyük olan "Siz de cenazesi kalkmadan bizi çağırdınız." deyiverdi. Bu sebeple bize olan öfkesinin altında bir yalancılık yatıyordu belki de.

"Kusura bakmayın! Aslında hem cinayeti haber vermek hem de fikrinize başvurmak için. Bu resmi bir ifade değil. Cenazenize de katılır, taziyelerimizi iletiriz. Bizler de acı nedir bilir, acıya saygı duyarız her zaman!" İtiraz etmeye yeltenmedi ikisi de. "Hunharca öldürülmüş abiniz. Kesmeyen bir bıçakla, lime lime etmiş katil maktulü. Abiniz derken doğru söyledim, değil mi? İkiniz de ufaksınız Hasan Uçan'dan! Ah, Amir'im olay yerine gidince dosya ayrıntılarını soramadım. Pardon, isimleriniz neydi?"

"Cemal." dedi büyük olan. Küçük olan ekledi: "Doğan."

Başımı salladım. Onlara hiç danışmadan kahvaltı bile etmemiş saman tadındaki ağzımı tatlandırmak için kalkıp

koridora seslendim. Üç çay istedim, yerime dönerken de samimiyetimi bozmadım. "İçeriz, değil mi?" Erkek tavırlı kadınlardan hoşlanmayan erkeklerden vardı karşımda. İkisi de zerre ciddiye alacak gibi görünmüyorlardı beni. "Abinizin bir düşmanı var mıydı?"

Birbirlerine baktıkları dikkatimden kaçmadı. Tedirgin ve temkinlilerdi. Küçük olan ağabeyinin bakışından ne çıkardı ise cevap verdi. "Ağabeyim, kıskanılan, rant elde etmek isteyenlerin odağı bir adamdı. Elbette düşmanı çoktu." Birilerinden bahsedecekti bu Doğan. Belki şüpheyi başkasının üzerine çekmek için belki de gayet tabii gerçek katiller bulunsun diye. Bir kâğıt kalem almak üzere Erdal Amir'imin düzenine riayet eden masanın kenarındaki destelerden bir not kâğıdı çekip yanlarına iliştirilmiş kalemi aldım. Doğan, hareketlerimi izleyip işimin bittiğinden emin olunca ekledi. "Birlikte bir inşaat yapmışlardı geçen yıl. Anlaşamadılar arsa paylarına düşen kısımda. Kanlı bıçaklı oldular. Mahkemeye vardı iş."

"Nedir bu kişinin adı?"

"Sezgin Tok, ablacım!"

Namusumsun moduna hızlı geçmiştik. Birazdan bana iyi niyet gösterisi için bu 'ablacım' sıklaşacaktı. Yalakalıktan ziyade, samimi görünmekti niyeti. Yalakalık olsaydı "Amir'im, Komiser'im, Müdür'üm" derdi. Neyse ki ablacım iyidir. Severim keratayı!

"Firma sahibi ya da müteahhit olmalı bu adam."

"Aslında usta ablacım bu, alçı ustası. İşçilik başına daire verir abim buna. Fazla fazla alır hakkını. Bir arsası varmış,

birlikte iş yapalım, demiş abime. Babayiğit adamdır görünürde. Bıçağı dayadı mı boğazına keser atar adamı."

"Demek boğazını keser!"

Adamların abilerinin nasıl öldüklerinden haberleri vardı. Kim söylemişti? İşkillendiğimi anlayıp açıkladı.

"Hasan abimin küçük oğlan, Ali koşarak geldi akşam. Ben Cemal abimlerdeydim. Böyle olmuş, dedi salya sümük. Oradan öğrendim."

Başımı salladım. Fazla açıklama, kendini aklama çabası... Sezgin Tok ismini yazdım.

"Nasıl ulaşırız bu Sezgin Tok'a?"

"Abi sende kartı var mı?"

Cemal sıkıntı ile göz devirir gibi oldu kardeşine. "Ne alakası var oğlum Sezgin ile. Adam gitti, mahkemeye verdi. Yakma insanların başını."

"Ben bildiğimi anlatıyorum, bu yakmak değil ki abi, kanuna yardımcı oluyorum."

Aralarında didişip durmalarını izledim bir süre. Cemal'i, Sezgin'in kartını vermeye Doğan ikna etti. Adam ağabeyini öldürme ihtimali bulunan birinin kartını cüzdanının içinde taşıyordu. Alçı ustasıydı ama kartta yazana göre emlak ofisi de vardı Sezgin'in. Elimde çevirmeye başladım kartı.

"Peki, bu Sezgin'in abinizi tehdit ettiğine ya da başka türlü bir zorbalığına rast geldiniz mi?"

"Yok." dedi Doğan. Cemal, başını kaldırdı kardeşine göre çok daha olgun ve üzgün görünüyordu. Doğan'ın paniğinin onda birini taşımıyordu Cemal. İkisinde de katil olabilecek tepkiler gözlemliyordum ve hangisininki pişmanlık ya da vicdan duygusuna çıkacak çok netti. Cemal katil ise piş-

mandı ama Doğan katilse hiç değildi. Paçayı kurtardı mı bir de üzerine sigarasını yakar, keyif kahvesi söylerdi. "Memur Hanım, aile babasıdır Sezgin. Birini öldürecek... Sanmam! Aralarındaki husumet parayla ilişkili ama mahkeme karar verdi, kapandı o dava. Geçenlerde Sivaslılar derneğinin yemeğinde vardı Sezgin. Abimle aynı masaya oturdular. Öldürmek istediğiniz adamla aynı pilava kaşık sallar mısınız?"

Güven düştü aklıma. Bir zamanlar onu öldürmek isteyecek kadar öfkeli olduğumu... İnsan hem öldürmek isteyip hem de çelişkili bir yakınlık kurabiliyordu. İnsanoğlu dengesizdir. Net!

"Belli olmaz bu işler." dedim çayımız çaycımızın elinde gecikmeli gelirken kesmedim sözümü. "Bazen öldürmek istediğiniz adamla yatağa bile girersiniz. Ne kocasını öldürmüş hatunlar gördü bu gözler." Gözlerimi işaret bile etmedim son tamlamamda. Çayımdan koca bir yudum alırken çaycı çıktı ve adamlar yine kuşkuyla kendilerine baktılar.

"Fatma yengem niye yapsın Memur Hanım?" dedi Cemal.

Çaylarını içmelerini teklif ettim. "Yaptı, demedim, bildiğiniz bir şey varsa gizlemeyin. Şu an herkes zanlı gözümüzde, karısı da kızı da..."

"Yok, kızı pek düşkündür abime." Bunu çok içten söyledi Cemal. Birini kaybeden ve bu kayba üzülen her insanın samimiyetinde. İnandım Cemal'e ama savdım hemen inancımı. Birine, en inanılır olana bile güvenmemem gerektiğini çok acı ve ağır bir tecrübe ile öğretmişti bu meslek bana.

"Siz ne iş yaparsınız?"

"Ben işsizim." dedi hemen Doğan.

"Ben kalıpçıyım Memur Hanım, abimle çalışırdım."

"Ortak mıydın Cemal?"

En fazla kırk yaşının ortalarında olan bu adama adıyla hitap etmekte hiçbir sakınca görmedim. Adamın da buna takıldığını söyleyemem.

Kapı tıkırdadı ve sarhoş ortağım girdi içeri. Gergin bir tavırla ne kaçırdığını sordu, imalı bir şekilde sohbet ettiğimizi hatırlattım. İçine turp sıkmasın, gerginlik çıkarmasın, olaysız bir şekilde ağızlarından laf almaya çalıştığımı anlasın diye. Yanıma oturdu Erhan, kolunu benim sandalyemin arkasına attı Doğan'a bakıp "Sen şu maktule bıçak çeken misin?" dedi. Dirseği geçirmek istedim karnına. "Değer mi lan para için?" Doğan, kocaman açtı gözlerini. Sıkıntısı arttı, gevşettiğim adamı yaya çeviren devreme bakarak:

"Yok abi!" dedi!

"Ne abisi lan, nereden abin oluyorum?"

Ben sabahtan beri ablasıyım ama yapma, diyemedim. Erhan'ın forsunu söndürmemek için baskın olan taraf olduğumu hissettirmemeye çalışarak "Doğru mu bu Doğan?" diye sordum. "Abine mal davası yüzünden bıçak çektiğin?.."

"Yok abla!"

"La bu ne abla, abi! Nüfustan sordurdun da hemşeri miymişiz?"

Doğan kıpkırmızı oldu. Cemal, kardeşini savunmak üzere araya girdi. "Samimiyetten Memur Bey, niyeti kötü değildir."

"He, herkesin niyeti temiz zaten. Bir bizim boktan!"

Derin bir nefes aldım. Solundan kalkmıştı bizim Öfkeli Şirin. Cemal'e bakarak cevap verdim. "Sizi suçladığımız yok.

Ama bu olayda herkes zan altında. Bildiğiniz bir şey varsa saklamayın!"

"Vallahi abla... Komiserim!" Doğan ağız değiştirirken Cemal kesti kardeşinin sözünü.

"Biz cinayet saatinde birlikteydik Memur Hanım. Benim evde, ağzınıza layık arabaşı çorbası yapmıştı hanım, onu kaşıklıyorduk."

"Cinayet saatini nereden biliyordunuz?" Erhan horoz gibi dikelince bir elimi sessizce dizine indirdim ve dizini avucumun içinde sıktım.

"Bildiğimizden değil Memur Bey, bize haber geldiğinde hâlâ birlikteydik. Gün kararmaya başlayınca geçtik zaten bize."

"Peki, evde sizden başka kim vardı orada bulunduğunuzu söyleyecek?"

"Karım, çocuklarım, bir de bizim binada oturan bir yaşlı teyze var."

Ah, bu yaşlı teyzeler!.. Hatırıma düşen yine bir Güven kazığı...

"Yaşlı teyzeye ne vereceksiniz şahitlik etsin size diye!"

"İyi de Memur Bey siz açık açık bize katil diyorsunuz!"

"Yok Cemal, sakin ol sen bir şey dediğimiz yok. Biz sizi düşünüyoruz, çoluğunuzu çocuğunuzu... Bir iftiraya uğrarsınız maazallah!" diye ortalığı toparlamaya çalıştım. Doğan paniğe kapılmış, Cemal sakin ama sitemli görünüyordu.

"Bizim Allah'tan başka kimseden korkumuz yok!" deyiverdi o an Cemal. Erhan'ın tepe attı.

"Ulan hepiniz mi sadece Allah'tan korkarsınız? Ne kadar günahınız varsa artık hepiniz Allah'tan korkuyorsunuz!"

"Memur Bey!"

"Memur değil lan, komiserim ben. Ne memuru!"

Komiser de bir memurdur, demek isterdim o an Erhan'a. Arabuluculuk yaptım. Ayağa kalktım, beylere hem de böylesi bir günde zahmet verdiğimiz için üzgün olduğumu ima ettim. Kapıya kadar onlara eşlik ettim Erhan'ı bilhassa içeride bırakırken kapıda resmi ifade için davet edilmeden gelmelerini söyledim. Gelmeden aramaları için de kartımı verdim. Kapı önünde Doğan tedirgin bir şekilde sesini kısıp kulağıma eğildi. "Abime bıçak çekmedim ben ablacım, gözünü seveyim. Onu yengem demiştir, sinirlenip ona çektim ben bıçağı." dedi.

"Neden?" diye sordum.

"Namussuzluk yaptı!" Cemal, kardeşinin sırtına bir yumruk indirdi.

"Oğlum, yengen ulan o senin. Kapa çeneni!"

Akşamüzeri gözüm kulağım Güven'den gelecek bir habere kilitlenmişti. Yedi kez aradım tastamam Hacer'i, Hasan Uçan'ın cenazesinden öncesi ve sonrası da dâhil olmak üzere. Güven, Hacer'i aramamış, ona haber etmemiş, çıkıp gelmemişti.

Cenazede herkes gibi bir köşede durup, taziyelerimizi bildirip çekildik. Bir gün sonra bütün ailenin sırt sırta sokaklarda oturduğu mahalleye gidip, Sezgin Tok da dâhil araştırma yapacağımız için bugünlük acıya saygı senfonisi işledik. Cenaze dönüşünde Erdal Amir'imi merkezde yakaladık. Bir önceki dosyadan kalan işlerden dolayı mahkemeye gidiyordu. Davası-

na Bekir Savcı'nın baktığı işlerin hep püsürüklü olduğunu iddia eder Erdal Amir'im, Dudu'nun cinayetinden beridir.

"Selam söyleyeyim mi?" diye sordu çıkmadan.

"Söyleyin!" dedim şöyle içerlemiş gibi. Beni Erhan'ın yanından çekip kolunun altına aldı. Arabasına doğru yürürken hâlimi hatırımı sordu. Bir şey söylemedim; her şeyin yolunda olduğundan başka.

"Babanla konuştuk sabah, haberi yok Ağrılıdan."

"Aşk olsun, siz mi söylediniz yoksa?"

"Yok kızım, söyler miyim? Ağzını aradım. Adama söyleyeceksin, değil mi Zehra?"

"Söyleyeceğim tabii de boşa kafası takılmasın diye..."

"Ne oldu? Ağrılı yine aynı tas aynı hamam mıymış?"

Başımı kaldırdım, sıkıntı yok dercesine ama üsteledi. "Yavuz geldi." deyiverdim ben de. "Olur olmaz laflar etti. Bozuldu Güven. Zaten ev arayacaktı bugün, çıktı gitti. Ulaşamadım daha."

"Meseleye bak. Akşam Erhan'ın bulduğu işe başlıyormuş ya, gider konuşursun."

Birilerinin ağzında hiç bakla ıslanmıyordu. Bilmediğim bir şeyi duymuş gibi rahatlattı beni üstadım. Merkeze geri döndüğümde Erhan'ın sırtına vurup "Aslanım!" dedim. Ne neden söyledim bu lafı diye sordu ne de dönüp şöyle bir göz ucuyla baktı. Nitekim o da kendini aslan sanıyordu.

Fabrikanın güvenlik kabininde iki tane üniformalı görevli vardı özel güvenlik şirketlerinden. İçeriye arabamla girmek

için kimliğimi gösterdim ve yetmeyince Güven'in adını söyledim. "Akrabasıyım!" dedim. İlk günden bu tarz ziyaretler hoş karşılanmaz, müdürün falan kulağına giderse de mesele değil. Müdürle konuşurum gerekirse. Bu adam olmadan bir kapana sıkışmış gibiyim de koskoca polis deme sakın, aciz bir kadınım ben, bütün kadınlar gibi bir gönül pejmürdesi.

Güven, geniş bir yerleşkeye kurulan fabrikanın kısım kısım ayrılan üretim, paketleme, depolama bölümlerinden ilkinde, üretimde, girişte bir masada öylece oturacaktı. İşi buydu, sabaha kadar bekleyecekti. Orada sinek uçsa vay efendim sineğe niye öldürücü sıkmadın hesabı verilecekti. Güven'e göre haybeye uydurulmuş bir işti. Adamın Erhan'a bir gebeliği olduğundan... Bunu birazdan söyleyecekti tabii. İçeri girdiğimde fabrika alanına yerleştirilen tek tük ışıklardan sızıyordu içeriye. Güven'in oturduğu masanın bulunduğu koridorda tek bir floresan yanıyordu ve benim karanlık şövalyemin elinde bir kitap vardı.

"İlim güzel şey!" dedim. Sesime doğruldu. Kitaba kaptırdığından değil, gelenin ben olduğumu bilip ilgisiz tavır takındığından... Ben bilirim adamımı! Hep aynı hikâyeler... Kitabı masanın üzerine bıraktı. "Hayırlı olsun!" Elimdeki paketi gösterdim. "Sana hayırlı olsun pastası getirdim. Ama sadece iki dilim..."

Yerinden çıktı. "Gel, sen buraya otur."

"Yok!" dedim. "Sen otur ben masanın kenarına..."

Kaşlarını kaldırdı, "Ne öyle malum kadınlar gibi masalara oturmak falan..." Malum kadınlar hakkında hiçbir şey bilmez

benim fukara. Öyle dilindedir. Azcık hafiflikte bir harekette adını koyar kadınların. Toplum baskısı, ahlaki dayatmalar... Ah hep aynı teraneler! Sandalyeye oturdum. "Bir tane daha olacaktı." diye koridor boyunca ilerledi sonra demir sandalye ile geri döndü. Masanın kenarına çektiğinde ben iki dilim pastayı aldığım yere eklettiğim plastik tabaklara bölmüştüm.

"Buraya bir çay tesisatı döşemek lazım, senin canın sıkılır sabaha kadar. Hem içer hem okursun."

"Laf olsun diye konulmuşum zaten buraya, adam ihtiyacı falan yok."

Omzumu silktim. "İdareten, daha sağlam bir yer buluruz. Belki bir iş kurarız."

"Kurarız derken..."

Pastasını yemesini işaret ettim. Çikolatalı ve kestaneli olduğunu belirttim. Etrafın soğuk olduğunu fark ederek birkaç çatal aldıktan sonra "Soğuk burası, bir elektrikli soba alalım." dedim.

"Başka ne alacaksın bana Zehra?"

Gözümün ucuyla baktım, yediği falan yoktu. Takışmak istemedim. Yavuz meselesinden ötürü sinirlerinin yatıştığından emin olmadıkça da takışmak istemem. Güven'e işlerse ne âlâ!

"Yesene be! Buraya kadar taşıdım."

Yemedi! Pastayı sevmediğini, hatta böyle kekli hiçbir tatlıdan hazzetmediğini söyledi. Ekledi: "Hakkımda ne kadar az şey biliyorsun baksana. Zamanında beni sadece bir ay tanıdığın için olsa gerek yeteri kadar tanışıklık biriktirmemişsin."

"Biriktirdiklerim yeter, kalanı için de hâlâ hayattayım."

Pervasızca yedim pastamı, koca koca lokmalarla şeker komasına girmek istedim. Tıkınırken yaşanılan suskunluk, hayır getirsin istedim. Ama anladım ki hayır, benim gönül işlerime uğrayan türden bir kader çizgisi değildi.

"Zehra!" zoraki attığım son lokmada ismimin bu manalı söylenişi ile pastadan tiksindim. Çikolatası ne kadar da yoğun olmuştu. Şekeri bayat glikoz şurubundan oluşuyordu. Yüzüne baktım, floresan ışığı arkadan vuruyordu. Adi ışık, onun gözlerini çıkarsana ortalığa, baksam ya o gözlere doya doya, daha kaç kez bakacaksam çıkarsam ya tadını!..

"Kötü bir şey söyleyeceksen söyleme Güven. Eve gideceğim. Mesaiden dönerken uğradım. Yiyecek bir şeyler alacaktım, laf söylersin diye korktum, pasta aldım. Akşama kadar aramadın. Hayır, Yavuz'un ne yapmaya çalıştığını söyledim sana. Hiç tanımadığın el adamına güveniyorsun ama sana hiç yalan söylememiş bana güvenmiyorsun."

"Altı ay önce boşanmadınız yani..."

"Davamız altı ay önce sonuçlandı. Ama biz Ece yeni doğduğunda ayrılma kararı aldık. Birlikte yaşamamaya başladık. O günden beri birleşmedik. Sadece inat etti Yavuz, zora koştu, sinir hastası etti beni. Ay ama yeter! Hesap veriyorsun bana."

"Verme!"

Demesi kolay. Vermeyince de toparlanmıyor ki. Daha üç gün olmuş, altı üstü üç güncük. Umutlarımla birlikte karanlık düşlere gömülmüşüm. Işığıma biri çelme takmış, aha da şu floresan gibi zayıf zayıf yanıyor içimde. Ucuz, lanet aydınlatmanın düzeneği her an infilak edecek gibi.

"Söz verdin bana!"

"Benim sözlerime takılmamayı öğrenemedin mi sen? Zehra, ben seni öldürdüğüm kızın cinayetini araştıran polis olduğun için kullandım, hatırlıyor musun? Hatta öyle böyle bir kullanma değil. Hem duygusal hem de... Beni kötü konuşturma! Ne olduğumu, kim olduğumu bile bile yeniden benden bir şeyler çıkarmaya çalışma. Sabıkalıyım ben. Adam kaçırma, adam öldürmeye yardım ve yataklık... Suç aletinde parmak izlerim çıktı, biliyorsun değil mi? Erdal Amir'in mahkemede suratıma tükürdü. Namussuz, şerefsiz, dedi bana!"

Bütün pastayı kusmak istedim. Mideme yapıştı bütün krema. Yediğim en iğrenç şey, ağzımda kalan en berbat tattı.

"Şerefsizim ben! Seni kullandım. Zayıflığını, birinin sevgisine olan ihtiyacını... Yine kullanayım istersen... On bir sene olmuş, kadın yüzü görmemişim; istersen bu konuda derman olabilirsin bana."

"Adileşme!"

"Adileşirim. Kalitem buyken fazlasını bekleme. Çık ve git buradan. Sandığın adam olmayacağım hiçbir zaman. Pırıl pırıl çocuklar getirmişsin dünyaya. Delirdin mi de sen, onları benim yanıma sokacaksın? Sabıkalıyım ben! Cinayetten yargılanmışım. On bir sene her türlü adamla aynı ortamda yatmışım. Çocuk tecavüzcüleri bile görmüşüm. Allah'ını seversen ne verebilirim ben senin çocuklarına zarardan başka?"

Kalktım. Pastası da yeni işi de hayırlı olsunu da batsın! "Seninle konuşulmaz. Başladın yine sen edebiyata!" Sandalyeyi ittirerek çıkarken bileğimden yakaladı. Tutuşunda

bir sahiplenicilik aradım. Zorbaca sıkıyor, canımı yakmaya çalışıyordu. Bileğim acıdı ama kalbim... Lanet kalbim daha çok yandı.

"Yarın, geçen sene tahliye olan bir başka katilin yanına gideceğim. Gelirsen sana iş bulurum, demişti. Hatır için değil, gerçekten işe yarayacağım bir iş. Sanırım çek, senet, hafiften kötü yollu işleri de varmış. İyi ya dedim kendime göre! Hem böylece Zehra da ne mal olduğumu kabul eder, çocukları için vazgeçer bu salak sevdadan."

"Salak diye sana derler."

Çektim kolumu. Çekip gidecekken geri döndüm, yüz hizasına eğilip parmağımı salladım: "On bir senedir kadın yüzü görmemiş olsan azcık kadın kıymeti bilirsin. Gizlice izinlere çıkıp birilerini gördün sen herhâlde."

Dudağının kenarında incecik bir tebessüm oluştu. "Takıla takıla buna mı takıldın sen? Akılsız!"

"O dediğin adamın yanında işe girersen beni ölmüş bil!"

Tehdidim işe yarar diye umarak geri döndüm. Arkamdan bağırdı. "Benim seni nasıl bildiğimin bir önemi yok. Sen beni ölmüş bil yeter!"

5. GÜN

Bir apartmanın en üst katına yapılmış dubleks bir dairede otururmuş Hasan Uçan. Seveni öyle çok ki en üst kattan en alta kadar sıralanmış ayakkabılar. Boy boy, model model... Cami önlerine tezgâh kuran ayakkabı hırsızları görseler şu cümbüşü, boşa ibadetin tadını kaçırmazlar. Fikret ağabey ile ayakkabımızı çıkardık ama Erhan'a çıkarttıramadık. Vay efendim, ayakkabısını ayağı kokan biri giyermiş yanlışlıkla, sonra kendisininki olmadığını anlayıp çıkarsa bile o koku çıkmazmış! Eyvallah, dedik. biz ayakkabılarımız elimizde yukarı kadar çıktığımızda o ayakkabısı ayağında çıktı. Bütün merdivenlere baştan aşağı serilen, desen desen, boy boy yolluklara ayağının kirini sürmekten hiç gocunmadı. Kalabalığın içine girdiğimizde holdeki vestiyeri işaret ettim Fikret ağabeye. Yığılmış ayakkabıların en üstüne makam belirtircesine yerleştirdik bizimkileri. Erhan'a yeniden teklif ettik, "Her şey tam, bir benim ayağımın kiri eksik, bırakın!" dedi. Üstelemedik bir daha. Kendimizi evin sahiplerini ararken bulduk ve dövüne dövüne ağlayan Fatma yengeyi. Ayaklandı kadın. Bir haber var diye seviner-

ek geldi. Ya da sevinmiş gibi görünmeye çalıştı, zorlandı. İdraki için henüz erken. Konuşmak istediğimizi söyledik. Bizi evin balkonuna çıkardı. Mahşer yeri, balkonda bile birileri çıkıp bir şey soruyordu Fatma yengeye. Pilavın suyu, lokantaya verilen lahmacun siparişinin adedi, ayranın hangi marka olacağı... İllaki her gün yemek dökülürmüş cenaze evinde. "Siz de kalın yemeğe." dedi kadın.

"Nereye döküyorsunuz yemeği?" diye sordu Fikret abi. Erhan güldü. Cenaze evindeymiş, önemsemedi bile.

"Doğan ile Cemal geldi mi?" diye sordum ben direkt kadına. Başını salladı kadın. Öfkeyle söylediklerinden pişman olduğunu, etin tırnaktan ayrılmayacağını, onlar abisinin kalbini kırsalar bile aralarında uzun uzadıya küslük olmayacağını, Hasan yaşasaydı bugün, bilemedik yarın barışacaklarını söyledi. İnandık o an için. Öyle davranmaktan ne zarar çıkar? Ses etmedik.

"Sezgin Tok'u tanır mısınız?" diye sordum ben de.

Kadın ellerini yüzüne kapadı. "Yok, o yapmaz!" dedi.

"Nereden biliyorsunuz?" diye sordu Erhan.

Kadın bariz panikledi. Ellerini iki yana sallayarak konuştu: "Barışmışlardı! Küslükleri bitmişti. Doğan söyledi, değil mi? Doğan hep böyle... Kendinden uzaklaştıracak ya şüpheleri..."

Az önce şüpheleri dağıtan kendisiyken...

"Siz tanır mıydınız Sezgin'i?" diye sordum araya girip.

"Uzaktan..."

"Ailece görüşür müydünüz?"

"Pek değil! Karısı biraz görgüsüzdür onun!"

Kadının boynunu kaplayan gerdanlıklar, kollarına döşenmiş altın bilezikleri saymazsak ona görgülü derdik. Sezgin'in karısını sahiden merak ettim.

"Cenazeye katıldılar mı peki?"

"Dün geldiler kabristana."

"Kalabalıkta nasıl da dikkat etmişsiniz!" diye araya girdi Erhan. "Maşallah çok seveni varmış maktulün, tıklım tıklımdı cenaze. Bırakın o kalabalıkta Sezgin'i görmeyi, ben devrem Zehra'yı bulamadım bir ara. Sahi nereye gitmiştin o ara Zehra?"

Ne diyordu bu adam böyle? Başımı çevirdim, neyse yumurtlasın diye ona bakarak. "Gerçi sen de demiştin, değil mi Sezgin ile Fatma Hanım bir köşede konuşuyorlardı diye. Fark etmek şurada dursun, o sıkıntının içinde bir de konuşmuşsunuz kocanızın eski düşmanı ile."

Kadın zokayı yuttu. "Taziye diliyordu." Bilhassa bana bakarak, "Yoksa ne konuşayım ben o zorba ile!" dedi.

"Adam birini öldürebilecek biri o zaman!" diye yapıştırdım lafı Fatma'ya.

"Zorba dedim Komiser Hanım, katil değil!"

Hazır cevap, altını bol Fatma yenge iyice huzursuz oldu. Misafirlerine ayıp olduğunu söyleyip bir an önce bizi başından def etmek isteyince Sezgin'in adresini vermesini istedik. Hem evini hem de işini bir güzel konumlandırdı. Doğan'ın namussuzluk ithamı ile Sezgin şüphesini birleştirip katili hızlıca bulma eğilimimizi takdir ettik peşinen. Vestiyere döndüğümüzde Fikret abinin ayakkabıları yoktu. Pervane olduk bir çift ayakkabının peşinden. Çok güldü Erhan, öyle

böyle gülme değil. Fikret abi çoraplarla düştü yola. Oysa Erhan ona herhangi bir tanesini giymesini teklif etti. Şayet kokulu bir ayağa aitse de katlanmasını... Fikret abi sinirlendi biraz. Oysa yumuşak adamdır, incecik bir tavrı, kibar bir tabiatı vardır. Ama Erhan, kimi sakin bırakır ki? Bir çift ayakkabı aldı geldi Erhan. Yeni pabuçları adamcağızın ayağını sıktı. Ayağını sürekli oynattı Sezgin'in dükkânda. Ne soru sordu ne rahat oturdu. Bir bardak çayı zulme uğrarken içiyormuş gibi sıkıntı ile içti.

Sezgin'in boynuzlu bir geyik başının bulunduğu duvarın altındaki makamı ve küçük dükkânına heybeti ile fazla gelen o boynuzla övünüp durduğu yarım saati iyice irdelersem geriye bana şunlar kaldı: Sezgin de Sivaslıymış. Eskiden, çok eskiden rahmetli Hasan ile ava giderlermiş ta Sivas'a. Bir keresinde geyik vurmuşlar. O zamanlar Hasan ile sıkı dostlarmış. Para işi girince araya bozuşmuşlar ama yine de küs gitmemiş ya adam o yüzden vicdanı rahatmış. Sezgin sevmezmiş öyle küslükleri. Heyhat, oysa her küsen pek sever küslüğü! Hasan'ın bir düşmanı varsa o da onun inşaatını haraca bağlayan bir Kürt çetesiymiş. Kürt deyince aklıma Güven düştüyse de... Olmadı işte, bir yerde onu akıldan çıkarmak imkânsıza yakın. Kürt çetesi bu mahallenin küçük esnafını bile bıktırmış. Ama ona ilişmezlermiş. Niye diye sorarsak da o da Sivas'ın Kürtlerindenmiş. Bir kere duymuş bunları çetenin elebaşı, demiş "Bu bizim milletimizden, buna dokunmak yok." Türklere düşmanmış onlar sözde. O yüzdenmiş hep bu yaptıkları. Hasan itiraz etmiş, bir keresinde de ayağına taş düşürmüşler, adamın parmakları alçıya alınmış.

"Fatma Hanım bilmez mi bu ayrıntıyı, bize bundan hiç bahsetmedi?" diye sordu Erhan ve şüphelerimizi tasdikler bir cevap aldık Sezgin'den.

"Fatma, ne bilsin? Hasan işinden gücünden bahsetmez Fatma'ya. Gözünü boyar altınla takı ile, o kadar."

"Siz yakınsınız Fatma ile." dedim ben de tıpkı onun gibi ne hanım ne de bu tarz adamların çokça kullandığı o yenge lafını kullanmadan.

"Yok, yakınlıktan değil. Arkadaşımın hanımı, ailece görüşürüz."

Erhan ile bakıştık, Fikret ağabey nihayet ayağını çıkarmıştı yeni ayakkabılardan.

"O zaman sizin hanım ile araları iyi Fatma Hanım'ın?" derken bize ikram edilen çayımı dipledim. Çayımı kendim alabileceğimi söyledim. Zaten bir elemanı da yoktu Sezgin'in, ilk bardakları dağıtıp yerleşmişti makamına. Erhan'a da teklif ettim, "Çay karbonatlı." dedi. Sezgin başladı çayını övmeye. Mutfak kısmını biraz karıştırmak derdinde arka tarafa geçtim, Sezgin çayını överken birkaç çekmece, dolap açtım. İdareten konulmuş kap kacak... Adam özel eşyalarını mutfakta saklayacak kadar salak değildi zaten. Geyik vurup başını duvara asacak kadar kana susamış olsa da... Geri döndüm. "Sezgin Bey'e katılıyorum Erhan Komiserim, çayda karbonat yok. Sadece sudan. Musluk suyu kireçli, hazır sular da böyle bozuyor çayların tadını."

"Hah!" deyiverdi Sezgin. "Siz anlıyorsunuz bu işten."

Anlamaz mıyım? Bir demlik çaya bir ayımı bağışlamış, üzerine de bir ömrü pazarlıksız devretmiş kadınım ben!

"Açıkçası Sezgin Bey biz mahalleden, oradan buradan biraz bilgi topladık. Sizin eski husumetinizden dolayı oklar zanlı olarak sizi gösteriyor ama biz ekip olarak buna ihtimal vermiyoruz." Erhan'ın sözünü desteklemek için devam ettim. "Geldik, makamınızı da gördük, öyle birine de benzemiyorsunuz."

Kolundaki siyah oltu taşlı tespihi parmaklarının arasına attı Sezgin. "Allah razı olsun bacım!" Bacı olduysam emin adımlarla yürüyebilirdim. "Yine de cinayet saatinde nerede olduğunuzu ispatlamanız gerekiyor."

Düşünür gibi yaparken bir şey söylemesine fırsat vermedim ben: "Fakat mahallede bir dedikodu var ki ben de açıkçası Fatma Hanım'dan bu konuda şüpheliyim. Bizim yengenin, bu mahalleden bir erkekle yasak bir ilişkisi varmış."

"Ne kadınlar var!" diye ekledi Erhan.

Fikret ağabey ayaklarını ayakkabıların üzerine koyarken rahatça girdi araya: "Valla bize hep namuslusu denk geliyor."

Sezgin'in rengi ala, mora ya da benzeri bir renge çalıyordu. Kimin umurunda? Erhan devam etti bildiği yoldan: "Kadın güzel ama bir de bilhassa işve yapıyormuş gibi geldi bana. Fark ettin sen de Zehra, göğüs dekoltesi seviyor yenge."

"Valla sana da yazdı sanki Erhan."

"Olur mu öyle şey yahu? Namuslu, iffetli..."

Fikret ağabey elini kaldırdı. Aslında onca zülüm sonrası ayağını da kullanabilirdi. Hani vurmuş bir ayakkabının ettiğini göstererek "Seninki de dert mi?" diyebilirdi. Yadırgamazdım.

"İffetinden bize ne canım? Biz acaba bu mesele bir kıskançlık cinayeti mi diyoruz? Dostu ile Hasan'ı öldürüp mirasıyla günleri gün edeceklerdi belki de."

"Mantıklı." dedim Fikret ağabeye bakarak. Aslında ayaklarına baktım. Utandı garibim. "Rahat ol abi, yabancı mıyız? Çay getireyim mi?"

Kaşlarını kaldırdı. "Ayakkabı sıktı da..." diye açıklama yaptı. Sanki bilmiyoruz.

"Benimkileri verirdim de abi, biliyorsun, ben biraz pimpirikliyim."

Nasıl pimpiriklenmek ise evine ne zaman gitsem bok götürür. Laf dağılmasın diye Sezgin'e döndüm ama o benden önce Fikret ağabeye hemen bir telefonla orijinal deri ayakkabılar getirtmeyi teklif ediyordu. "Görev başında ne münasebet!" diye terslenince Fikret ağabey, araya soğukluk girmesin diye devraldım nöbeti.

"Sezgin Bey bu konuda bildiğiniz bir şey var mı?"

"Yok bacım, Fatma namuslu kadındır. Ne duydum ne gördüm."

"Gözlerini kapayınca ne anlıyorsunuz anlamam?" Erhan'ın lafına Fikret abi bir kahkaha patlattı. Sanırım üç kez özür diledi. Sezgin safa yattı ama Erhan bozdu bir kere orucunu, adama yüklenecekti. "Bir halt yiyorsan açacaksın abi gözünü! Göreceksin. O zaman ne anlamı kalır karını aldatıyorsun, orada kadın adamı aldatıyor. Bir sürü zahmet! Bari bu zahmete değsin!"

"Ne diyorsun Amir'im sen?"

"Genel konuşuyorum, sen üzerine sakın ha alınma! Alındın mı yoksa? Niye?"

"Tövbe haşa! Ben dindar; namazında, abdestinde..."

Yine Erhan'ın bam teli... Fırladı ayağa. "Bana ne lan senin namazından? Millet senin namuslu olduğunu tescillesin diye mi namaz kılıyorsun, yoksa Allah'a borcundan mı?"

"Otur Amir'im, rica ederim." Omuzlarından tutup sözde yalaka ast rolü oynarken hiddeti arttı Erhan'ın. "Şurada kadın meslektaşımın yanında ağzımı açtırma Sezgin. Fatma itiraf etti, sen kem küm... Yatmışsın oğlum kadınla."

"Yok Amir'im!" Sezgin de ayaklandı. Tek tük çıkan sakalları açık teninde iyice sivrildi, dimdik oluverdi çenesinin altına doğru. "İyi de..." oturdu. Ellerini başına koydu. Tespih kaydı bileğinden koluna doğru. "Sadece bir kez... Kadın ayarsız Amir'im!"

"Hani namusluydu!"

"Namus başka! Tabii, namussuz denmez ki..." kaldırdı başını. Hayretle bekliyordum ne diyecek diye. Erhan göz işareti yaptı. "Merkeze haber ver, alsınlar kadını." Kalktım, dükkânın önünde şubeyi arayıp Hasan Uçan'ın evine ekip istedim. İçeri döndüğümde Erhan adamın tepesindeydi. Hangi ara diye sormadım valla öyle alışkınım ki... Onları araladık Fikret ağabey ile, adamı apar topar bindirdik arabaya. Gözaltı kararını soran kim? Yol üzerinde Bekir Savcı'ya bir mesaj attım. Eski dost düşman olmuyor işte. Güven'den sonra da bir şekilde yardımları oldu bana. Hilesi, dolanı, itibar için yalakalıkları olmaz değil ama yine de bana destek olmakta üzerine yoktur. Gözaltı kararı için görevli savcıya ayar çekmesini istedim. Erdal Komiser'e de gözaltı yazıları için bir mesaj çektim. Sezgin arka koltukta konuşurken Fikret ağabey çıplak ayakları ile pedallara basıyor, arabayı hiç teklemeden kullanıyordu.

"Böyle daha rahat Zehra." dedi bir ara. Gülsem mi, ağlasam mı bilemedim. Omzuna vurdum ekip arkadaşımın "Abi yaz gelsin, sen giy yine sandaletlerini, e mi?" dedim.

Eve ancak gece yarısı gittim. Fatma ile Sezgin'in ifadeleri öyle çetrefilliydi ki... Çelişkili ifadelerin hepsi oturdu. Fatma'yı yalnız sorguladım. Zırıl zırıl ağlayan bir kadının ifadesini almaktansa küfreden bir kaba ağzı tercih ederim.

Kocası çok dövermiş bu Fatma'yı. Çorabını çektirir, ayaklarını yıkatırmış. Hep anasına babasına küfredermiş. Kaba sabaymış. Üstelik aldatırmış da. Ne fahişelerle yakalamış kadın adamı; ses etmemiş, susmuş. Onların geleneklerinde gelinliği ile giren kişi, kefeni ile çıkarmış koca evinden. Bir bizim geleneğimiz yok anasını satayım! Ne gelinliğimiz oldu... Kefen için daha vardır herhâlde. Bir biçen olur sanırım. Sonra Sezgin'in evine bir davete gitmiş kadın. Aman, Sezgin'in karısı nasıl görgüsüz! Oysa Hasan çok daha zenginmiş Sezgin'den. Ama insan baba evinde görmeyince... Oysa Fatma'nın da babası hamalmış ama o kısmın üzerinde çok durmadık. Sonra kadına çok imrenmiş. Kocası pek hürmetli imiş, ona 'gülüm' diyormuş, iltifat ediyormuş misafirlerin yanında. Yaptığı iki kap yemeğe ne laflar, ne alkışlar!.. Kıskanmış. Birkaç kez de adamla göz göze gelmişler. Sonra bir markette karşılaşmışlar. Bir karton sigara alıyormuş Sezgin. Hasan ile birlikte başladıkları inşaatın amelelerine dağıtmak için... Oradan bırakayım seni, demiş. Sonra arabada göğüslerine bakmış adam bunun. Etkilenmiş, aman bir hoş olmuş ve malum mevzular... Bayağı dolu dolu bir aşkmış, tutku almış başını gitmiş. Hasan duymamış. Ama bir gün Doğan görmüş bunları. Gitmiş ağabeyine söylemiş.

Aralarında mal kavgası var diye iftira demiş kocasına. Doğan durmamış, gelip evlerini basmış, bıçak ile üzerine yürümüş. Abisi ona iki tokat atıp Hasan'ı yollamış. Hasan bunu da dövecek olmuş, "Çeker giderim!" diye tehdit etmiş kadın. Adam da çıkmış gitmiş. Sonra ölüm haberi gelmiş. Belki dışarıda Doğan'ı almış, arabasıyla götürmüş, konuşurlarken sinirlenmiş, Doğan doğramış ağabeyini. Doğan'ın evini arama kararı yarın çıkacak. Umutlu değilim ama yasak ilişki cinayetinden fazlasına da hazır değilim. Sezgin'in olay saati için epeyce tanığı ve katıldığı organizasyondan ötürü kamera kayıtları mevcut. Bizim hiç işimize yaramayan kamera kayıtları bunların işine nasıl yarar, bilmem.

Hacer bekliyordu beni salonda. Oturduğu koltukta uyuyakalmış, örgüsü elinde. Omzundan dürtüp kaldırdım. Yerine yatmasını istedim. Çocukların odasına giderken Güven'in uyuduğu odaya yönlendirdim. İçeri girdiğimde gördüm ki çantasını da almış. "Geldi mi?" diye sordum Hacer pijamalarını alırken dolabından.

"Ev buldum, dedi abla. İşini de değiştirmiş. Parası daha çok olacakmış. Önden peşinat almış, içeride iken de biriktirmiş bir şeyler. Üç beş parça eşya alırım, gelip temizlik yaparsın, dedi. Gelirim, dedim."

"Nereden bulmuş evi?"

"Demedi abla."

"Temizliğe falan gitme, madem parası var, tutsun birini."

"Yok abla, gideyim ben, harcamasın parasını. Görür gözlerim, sonra kendi bakar evine. Temizdir ağam, çok döküp saçmaz zaten."

Şeb

Derin bir iç çekişle Hacer'e iyi geceler dileyip çıkmadan telefon numarası bırakıp bırakmadığını sordum. Bırakmamıştı. Ama arayacakmış. Biz eşek başıyız çünkü! Varsa yoksa Hacer!

6. GÜN

Sezgin'in bahsettiği şu Kürt çetesini bulmak üzere bugün Fikret ağabeysiz, Erhan ile düştük yola. Fikret ağabey de Cemal ile Doğan'ı yeniden ziyaret edecekti, Erdal Amir'imle.

Sezgin, onları bulabileceğimiz nokta atışı yerleri söylemişti. Çetenin üç patronu vardı. Birisi Büfeci Tayfur, diğeri Kamyoncu Özgür, sonuncusu da Sustalı Ömer! Sustalı Ömer, her zaman aynı sokağın başında elinde sigarası ile Huzur Apartmanı'nın kapısının önünde dururmuş. Ona bir iş çıkmadıkça ayrılmazmış oradan. Hikâyesi ise pek trajik! Bize kendisi değil de Sezgin anlattı bu hikâyeyi. Benim içime dokundu ama bir baktım Erhan da kaptırmış. Bu Ömer'in bir sevdiği kız varmış. Huzur Apartmanı on numara sakinlerinin kızıymış. Babası ırkçı bir adammış ve Ömer ağzı ile kuş tutsa kızını ona vermezmiş. Kapısına bile yaklaştırmamış, Allah'ın emri diyerek istemesine bile müsaade etmemiş. Kız da Ömer'e yanık olunca ve bunu konu komşu konuşur olunca, adam önlem olarak, evini barkını satıp buralardan gitmiş. Ömer bırakmamış, düşmüş sevdiğinin peşine ama bir de ne görsün, sevdiceği gelin olmuş başkasına. O gün

bugündür de kapısının önünde onun anılarını yâd ediyor, orada bekliyormuş. Kızın balkondan ona mektup attığı günleri anıp gözyaşı döktüğünü bile söylerlermiş. Zaten ondan sonra serseri olmuş Ömer. Haraç çetesini kimi onun kurduğunu diyormuş da Sezgin en yamanlarının Özgür olduğunu söyledi. Bir altmışlık boyu ile zaraman ağlatıyormuş esnafa. Zaraman tam olarak yöresel bir ifade olduğundan çok da anlam derinliğine inemedim. Zorlamak gibi, burunlarından getirmek manasına çıkan bir şey olmalı.

Ömer'i bulduğumuzda beklenen yerdeydi. Huzur Apartmanı'nın önünde. Sivri uçlu iskarpinleri ile yeni söndürdüğü sigarasını eziyor, bir yandan da bir yenisini yakmaya çalışıyordu. Çakmağı alev almayıp da didinirken görünce onu, uzatıp çakmağımı yaktım sigarasını. Bir an göz göze geldik. Açık kumral saçlı, yeşil gözlü bir adam olmasını beklemediğim Ömer'in yerine başkasının nöbet tuttuğundan şüphelendim.

"Biz Ömer'i arıyoruz, Sustalı Ömer!"

Ömer, işkillenmiş bir hâlde bir bana bir de Erhan'a bakarken cevap vermekten kaçındı. Erhan kimliğini gösterip tanıttı bizi. Ömer'in polisten korkup korkmadığını anlamadım. Fazla tepkisiz bir adamdı.

"Nerede buluruz Ömer'i?" diye sordum yeniden.

"Benim." derken sigarasından öyle bir nefes çekti ki yarı oldu meret. Canım çektiyse de elleşmedim, sigara muhabbeti yapardım yapmasına da Ömer kalemim miydi, bilmiyordum.

"Sahi, sen misin?"

"He, kimliğimi göstereyim mi?"

"Kürt demişlerdi senin için, sarışınsın sen."

Ciddiyetini hiç bozmadı. Bu adama ne iş verirsen ver duruşunu asla bozmadan tamamlar gelir. Öyle adapte bizim varlık nedenimize.

"Hakiki Kürtler sarışın olur. Diğerleri kırma..."

Güven'e bunu ilk fırsatta... Aman neme lazım? Güven'le görüştüm de böyle sağdan soldan konuşma vakti buldum da...

"Biz Hasan Uçan cinayeti ile ilgili konuşmak istiyoruz seninle."

Burnunu çekti, öyle istemsizce. Akmadı bile belki burnu, beter olsun der gibi, meydan okur bir hava sezinledim. Erhan sakin durunca ben de yanlış anlaşılmalara mahal bırakmak istemedim.

"Konuşalım."

Erhan bir adım öne çıktı, şimdi o Ömer ile direkt temas kuracak kadar yakındı ben bir nefes geride. "Tanır mıydın?"

"Tanırım tabii, mahallemizin iş adamıydı kendisi."

İş adamı tanımı herkes için değişebilir. Ömer için Hasan Uçan iş adamıydı demek ki. Benim için şöyle kapısında korumaları olan; şehirden uzak, zengin muhitte, milyon dolarlık evlerde oturanlar iş adamıdır. Diğerleri ticaret erbabı, küçük esnaf...

"Sever miydin?"

"Bir sıkıntımız yoktu."

"Ama mahalleli öyle demiyor." Ömer beni hiç muhatap almadığı gibi bir kez daha çekti burnunu ve sigarasını dibine

kadar sömürüp arkasına doğru attı. Bu defa topuğu ile ezdi. Hızlı içiyordu. Hatta gördüğüm en hızlı içicilerdendi. Belki de dudak tiryakisidir, ondandır bu hızı.

"Mahalleli kim?"

Belki kimine göre yakışıklı denecek bir adam bile olabilir Ömer. Ona neden sustalı dediklerini bilmesem de üstünü aradığımda emindim ki bir sustalı bıçak bulacağım. Üstten bakışı, sizden korkmuyorum soğukkanlılığı, ne söylesen aynı tonda sürdürdüğü konuşması ile tanıdığım birine çok benzediği aşikâr. Güven üstten bakmaz! Soğukkanlıdır evet, insanı kale almaz gibi tepkisiz epeyce bir vakit durabilir ama yine de bu üstten bakan birine ait kibir yüklemez ona.

"En son ne zaman gördün Hasan'ı?"

"Geçen hafta salı günü..."

"Neden görüştünüz?"

"Borcu var bana."

"Neden ötürü?"

"Borç işte."

"Ne yaptın da borçlandı adam sana? Mal mı verdin? İş mi yaptın?"

"Öyle bir şey!"

"Hangisi gibi bir şey?"

"Mal verdim, diyelim."

"Ulan, diyelim ile iş görülür mü? Adam gibi cevap versene!"

Elini kaldırdı ezkaza Erhan. Ömer'in korkacağını sanırken adam aynı duruşla "Eline ayağına hâkim ol!" dedi. Ne bir amirim ne bir abicim! Hiçbir samimiyet kurma, yalaka-

lık yapma derdi taşımadan terslendi Erhan'a. Hem de bizim Erhan'a... Adam gömer, asfalta yapıştırır, köpek gibi uluyana dek serbest bırakmaz.

"Olmazsam ne olur Sustalı?"

"Ben sana saygısızlık ediyor muyum? Sen de bana saygı duyacaksın."

"Emredersin paşam!" Erhan'ın yumruk Ömer'in surata inerken girdim araya ama nafile. Ömer çekti sustalıyı... Adama polisiz dedik, kimlik gösterdik; ne cesaret!.. Yığıldı bir anda mahşer gibi kalabalık. Sokakta üç beş kabadayı gezinirken oldu mu bunlar on, on beş kişi. Çullandılar Erhan'ın üzerine. Bir tanesi Erhan'ın silahını çekecek oldu, adamın kafasına geçirdim tekmeyi. Kadına el kalkmaz falan demediler, ben de yedim cımbarı. Alnımın orta yerine bir asfalt taşı yemişim. Sonra elime aldığım bir Sivaslıyı... Belki de Sivaslı bile değil adam, şimdi kim bilecek, ağzını burnunu kırarcasına döverken üç beş de ben yemişim. 155'i arayan mahalleliden biri sayesinde aralarından ölmeden kurtarıldık. Allah'ım Erhan bir küfürler etti, şu an anmak isteyince gülmekten alnımdaki dikiş yerlerim acıyor.

Erhan'ı fena benzettiler. Davacı, şikâyetçi olacaktık. Hasan Uçan cinayetinden olmasa bile memura mukavemet ve darptan gireceklerdi hapse ama yeter mi Erhan'a? Benim bir alnımda dikiş, dudağımda patlak ile verdiğim fire, Erhan'ın kulak zarına dek sıçramıştı, doktor bir ay rapor yazmayı teklif etti; raporu aldı Erhan sırf mahkemede kullanmak için ama biliyorum ki yarın yine merkezde biter. Hastaneden çıkıp onu bize götürmek niyetindeydim ancak zor tuttum

deliyi, merkeze döndü ve nezarete tıkılan ekibe küçük bir senfoni yaptı. Erdal Amir'im ile Fikret ağabey de katıldı senfoniye. Bulaşmadım. Bir kamyon sopa yemişim gibi... "Gibi"si fazla! Erhan'ı güç bela aldım, sargıları ile taşıdım bize. Tabii. Hacer görünce bayılayazdı. Çocuklar benim için, Hacer ikimiz için telaşa kapılırken Erhan dayak yediğini anlatıp zaten mora bulanan uzuvlarını kızarttı. Herif on beş kişiye zapt gelemedim diye utanıyor. Hepsinin taşı, sopası vardı üstelik. Yetmez gibi silahını kullanmaya, havaya ateş açmaya dahi fırsat bulamadı. Bir anda çullandılar. Hata ben de tekme tokat ile dalacağıma belimdekini kullanacakmışım. Erhan'a bulaşmadım, sinirli ya zaten. Papatya çayı yaptırdım Hacer'e, dikişli alnıma rağmen kendimi iyi hissettiğim için akşam yemeğini yapmasına yardım ettim.

Güven hiç aramamıştı. Yoktu ortalıklarda. Aslında Hacer de merak ediyordu ama bir telefonu bile yoktu ağasının.

Yemekten sonra bizde kalsın Erhan diye ısrar ettim, salona açtı Hacer yatağını. İlaçlarını içip erkenden uyuyunca Erhan, çocuklar da ses yapmasın diye onları odasına taşıdım. Ece dertliydi. Babası söz vermişti onlara, bir çocuk festivali vardı çok istedikleri, sınıflarındaki bilmem kimin gittiğini söylüyordu ve Yavuz da onları götürecekti. Ama festivalin günleri kaçıyordu ve Yavuz sözünü tutmamıştı. Yavuz'un çok işi olduğunu, beni aradığını ve onları festivale götüremediği için üzüntüden kahrolduğunu söyledim. Ece için hiç teselli değildi bu sözler. Ancak Ayşe olgun bir kızdır, olağan olduğunu düşünüyordu. Babası en azından onları önemsiyor, verdiği sözleri tutamayınca üzülüyordu. İkisine de bi-

rer hikâye seçtirdim ve o gecenin şerefine iki hikâye birden okudum. Alnımdaki üç dikişin varlığını unutmuş bir hâlde ışıklarını kapatıp odama geçtim. Soyunup dökündüm. Yatağa girdiğimde düştü Güven aklıma. Arayıp sesini duymak için feda edebileceklerimi düşündüm. İnternet tarayıcısına çalıştığı fabrikanın adını yazdım ve fabrika güvenliğinin numarasına da ulaşmak için şu paralı hizmet verenlerden birine başvurdum. Kısa süre sonra güvenlik görevlilerinden biriyle konuşur hâldeydim. Güven için işten ayrıldığını söylemişlerdi. Bir kez görmüştü görevli zaten, çok da emin değildi. Emin olmamı istiyorsam gündüz personel birimi ile görüşebilirdim. Teşekkür edip kapadım. Hacer'e söylediği doğruydu, ayrılmıştı oradan. Benim sözüme, olmazını bildirmeme rağmen hapishaneden tanıdığı adamın... Sinirlerim laçka bir hâlde rehbere girip Yavuz'u aradım. Beş ya da altı kez aramama rağmen açılmadı telefon. Yatağa girdim, Erdal Başkomiser'im yarın için bize izin verdi diye saatimi ayarlamadan telefonu başucuma bırakacaktım ki çaldı telefonum. Yavuz nefes nefese karşımdaydı.

"Kimden kaçıyorsun hayırdır?" dedim.

"Gürültülü bir mekândaydım, duymamışım. İş için yemekteyim de..."

"Anladım." Yavuz'un gece hayatına düşkünlüğünü şuradan biliyorum; bir gece kulübü önünde öldürülen bir kız çocuğunun cinayeti üzerine bilgisine başvurmuştum. Tanışıklığımız da o gece gerçekleşmişti zaten. Aklı başında ve kibar oluşu, medeni tavırları evlenilecek biri olduğu; hayata düşkünlüğü de evliliği çok da uzun sürdürmeyecek biri

izlenimi vermişti bana. Birkaç gün içinde de niyetini belli edince kafaya koydum: Onunla evlenecek ve ondan çocuk sahibi olacaktım. Asla hata diyemem ama Yavuz doğru kişi miydi hâlâ emin değilim. "Ece çok üzülmüş. Bir festival için söz vermişsin onlara. İstanbul'daysan ayarlayayım da götür onları."

"Aaa!" nefesini hâlâ düzenleyememişti. Koca kurt yaşı almış başını gidiyordu ama o hâlâ aynı tas aynı hamam!.. "Yarın sabah Rusya'ya gidiyorum yine. Ben söz demedim ki bakarız dedim."

"Kesin!"

"Ece hayalperest, biliyorsun sen de."

"Tıpkı ben!"

"Bir daha geldiğimde..."

"Bir daha ancak seneye gelirsin Yavuz. Sürekli olan bir festival değil."

"Götürüver Zehra, ne olacak?"

"Olmadı Güven'e söylerim, götürür."

Koca bir kahkaha attığını duydum. Sırf umursamaz babalığına karşılık hıncımı almak adına Güven'in adını kullanmaktan rahatsız mıyım? Hayır, değilim! Yavuz daha fazlasını hak ediyor. "Ne anlar o festivalden!"

"Anladığı kadar!"

"Ay, aman! Tamam Zehra, kes! Ne halt yiyorsan ye! Güven'e söyle, götürsün onları, e mi? Kapatıyorum ben."

Yavuz için böyledir. Senin üzerine çok düşüyormuş gibi yaptığı gün bir boşluğuna denk gelir, hırs yapar, kaybını inada dönüştürüp büyütür. Ama sonra bir bakarsın ki o mesele-

leri çıkaran o değil. İstesen seni eliyle telli duvaklı evlendirir. Bir kadını severken sahiplendiği vardıysa da ben değilim o. Yavuz gerçekten birini sevebilir mi ondan da emin değilim. Telefon kapanırken suratıma, bir daha arayıp ağzıma geleni saymak isterdim doğrusu. Sonra, ne bileyim, değmeyeceğini düşündüm herhâlde. Yavuz yıllarca benden boşanmayıp mahkemede cici koca rolünü oynadığında bile çizgimi bozmadı isem...

Bazen sadece uyumak lazım. Uyuyup düşlemek lazım.

7. GÜN

Biz kahvaltı masasındayken aradı Hacer'i Güven. Evinin temizliğini yaptıracak birilerini bulmuş da artık her işi bitip de yerleştiğinde bir çayını içmeye beklermiş. "Gelirim ağam, sen yerleş hele. İstersen tuttuğun kadınların başında da dururum ben, düzgün yaparlar mı diye."

Erhan'ın surat ifadesi o darp edilmiş eciş bücüşlükle tepkisizdi ancak ben pürdikkattim Hacer'e karşı. Sadece birkaç saniye... Elinden telefonu nasıl çekti ve çocukların yanında konuşmamak üzere mutfağa nasıl attıysam kendimi... Daha sesini duymadan... "Ben sana o sabıkalı herifin maşası olursan beni öldü bil dedim Güven!" diye bağırdım. Telefonun benim elime geçtiğini fark etmemiş olacak ki hemen cevap veremedi. "Saçmalıyorsun yine Güven, sarpa sarıyor yaptıkların. Makul olmak yerine isyankârlık yapıyorsun." Sesimin tonu her geçen saniye biraz daha yükselince balkona taşıdım kendimi. Daha kahvaltı bile yapmamışken bir sigara yakmaya çalıştım tek elle, çakmadı bir türlü huysuz çakmağım. Hırsla fırlattığımda gürültüyle cam balkonun camekânına çarptı. Ne kırılan oldu ne dağılan. İçten zarar gören

oldu mu bilmem. Görünmez ki böyle bakılan yerden. "Allah belanı versin senin Güven, bir şey söylesene karşımda öküz gibi duruyorsun." Telefonun ekranına baktım bir an, kapattığı için mi hiç ses gelmiyor karşımdan diye. Açıktı. Nefes bile almıyordu sanki! "Konuşacak mısın Güven? Konuş be adam, konuş!" Çıldırmaktı belki de yaşadığım. Debelenmek, bir çaresizlikle çırpındıkça gücünün yetmediğini görmek... Ah, lanet kalbim, bana bunu neden yaparsın ki?.. Dursana yerinde usluca, bulaşmasana şu nankör Dev Adam'a!..

"Zehra, sen benden umudu kesmedikçe ben daha çok boka batarım, haberin olsun."

"İstemiyorsan beni, seni zorlayacak değilim." Kırgın, bir dalı eğilmiş meyve ağacının pörsümüş meyveleri gibi salkım saçak kaldım bir an. "Başını belaya sokma ama doğru düzgün bir iş bulalım sana." Sakinleşmiş gibi, biraz da asıl derdim sadece bu gibi bir tavırdaydım.

"Güvenlik işi verdi bana. Sıkıntı yok. Adamın diğer işlerine bulaşmayacağımı söyledim. Kararıma saygı duydu. Merak etme. Beni düşünmeyi bırak; kendi hayatınla, çocuklarınla ilgilen. Ben kurarım düzenimi."

"Güven..." Ağladım ağlayacağım. Sırf buna mani olmak için bir nefeslik boşluk bıraktım. Az önce yere attığım çakmağı muhtaçlıkla eğilip oradan aldım; telefonu boynumla omzum arasına sıkıştırıp, sigaramı dudaklarımın arasına yerleştirip, iki elimle bir çırpıda yaktım çakmağı. Ellerimin titrediğini görmemiş gibi yaptım. "Ben seni on bir sene bekledim."

"Bunu ben istemedim senden."

"Böyle söyleyince sıyrılıyorsun, değil mi her şeyden?"

"Sana minnet duyduğumu biliyorsun, Zehra. Bilhassa Hacer'e sahip çıktığın için..."

"Sadece minnet mi?"

"Benim başka duygulara fırsat tanıyacak kadar berrak değil kalbim."

"Peki, öyleyse bir daha rahatsız etmem seni Güven."

"Rahatsızlık değil bu Zehra. Hayatına gerçekten devam edebildiğine inansam ben her derdine koşmaya hazırım. Ama eski bir dost gibi... Anladın mı? Bizden bir daha öyle şeyler olmaz."

"Anladım. Tabii, neden anlamayayım? Ahmak mıyım ben? Altı üstü bir on sene kadar debelendim durdum bu hayatın ağrısından sıyrılmak için. Neden? İşte bir gün Güven dönecek, bir gün..."

"Kapat bu bahsi!"

Bir yumruk gibi oturdu yüreğime bahsimin devamına gizlenmiş anılarım. Sessizce kapattım telefonu. Hacer'in telefonu elimde bitirdim sigaramı. Gözlerim daldı uzaklara, öyle buğulandı ki görmedi önünde ardında ne var. İki yanağıma birden birer damla düştü. Sigaramı söndürür söndürmez sildim iki tarafı da ayaklandım. Sofraya döndüm, oturdum sandalyeme, elimdeki telefonu itekledim Hacer'e doğru. Kimse konuşmadı, Erhan'ın eli elimin üzerine düştü, mücadeleci parmakları okşadı parmaklarımın üzerini. "Boş ver!.." dedi bir tek.

"Boş veremem!" diyemedim.

Öğleden önce Sustalı Ömer ve arkadaşlarının çıkarıldığı nöbetçi mahkemeye katıldık Erhan'la. Adliyeye kadar gitmişken Bekir Savcı'yı görmemek olmaz. Erhan, ondan pek hazzetmediği için merkeze giderken ben girdim odasına. Beni gördüğüne her zaman sevindiğini hissettiren savcı, ayaklandı; eskiden kalma bir samimiyetle tokalaşıp yanaklarımdan öptü. Makamına değil, misafir koltuklarına oturdu.

Bekir Savcı, Dudu cinayetinin çözülmesinin ardından bana fazla yakın durdu. Yaşadıklarımdan haberdar olduğundan bana destek olmak amaçlı olduğunu düşündürdüğü bir andan sonra bekâr bir erkeğin bekâr bir kadına yakınlığına dönüştü ilgisi. İçimden gelseydi Yavuz'un yerine onu koyardım. Devamlılık içeren bir ilişki sunar bana diye korktum açıkçası. Bugün odasında sohbet ederken yanıldığımı düşündüm. Belki de gerçek bir evlilik yaşamaya razı gelmiş olsaydım Güven, bugün beni bu kadar tarumar edemezdi.

Birer çay söyledi odasına, hâl hatır sordu. Ona Hasan Uçan cinayetini anlattım. Detayları; karısının ihanetinden, Sezgin Tok ile ilişkisine dek... Kardeşleri ile olan bağlantıları ve kopukluklarına kadar... Dikkatle dinledi. "Bir sürü kişinin bu adamı öldürmek için sebebi varmış. Sanırım katil, hiç ummadığımız yerden çıkacak." Kürt çetesi üzerinde de durmam gerektiğini düşünüyordu. Mutlaka deliller vardı, delil olmasa bile kolaylıkla cinayet üzerlerine yıkılabilirdi. Böylelikle dosya kapanırdı, ben de rahatlardım. Gülümseten

bir şakalaşma oldu bu benim için ama tebessümümden bir ayrık otu bulmuş gibi döndü bana Bekir Savcı. "Ağrılı çıkmış içeriden."

"Sen nereden duydun?"

"Ee, kızım! Senelerce uğraştırdın hepimizi cezası indirim alsın diye. Ondan sonra nereden duydun? Tesadüfen takvime bakarken aklıma gelince arayıp sordum. Nerede, memleketine mi döndü? Bursa'da mı kaldı?"

"Döndü buraya, İstanbul'da. Sen sormadan ben söyleyeyim, kendi hayatını yaşıyor. Bir alakamız yok."

Koyu göz halkalarının üzerinde parlayan renkli gözlerini kısarken dudaklarını büktü. Buna çok anlam veremediği aşikârdı. Sonra başını iki yana sallayıp "Beklentiler tek taraflıymış desene..." Omzumu silktim, sanırsın umurum bile değil. Müsaade isteyip kalktım, elini sıktım yeniden. Ara sıra gelmemi, onu unutmamamı söyledi. İşim düşmediğinde de ararsam mutlu oluyormuş.

Koskoca adamın derdi benimle flört etmek değil ya... Üstelik çoktan evlenmiş barklanmış, aslan gibi iki çocuğu olmuş. Karısı ile pek yıldızımız barışmadıysa da rayında giden bir evliliği olduğunu biliyorum eski dostumun. Dudu'nun cinayetinin ardından Susam Hanım, Dudu'nun üvey annesi bile hayatını devam ettirebilmişken bir ben mi dağıldım bu kadar? Garip! Ne çok iz bırakmış bende o günler, ne çok işlemiş içime; bir ömür çekeceğim yüküyle vurmuş sırtıma hayat günahımı. Güven'e günah demek de acayibime gidiyor. Gönlüm kabul etmiyor ki bir türlü onun ne menem bir adam olduğunu. Hep hayatın ondan çaldıklarına ikna

olmuş yanımla varım onu da geçmişi de düşünüyorken... Bir soba çıtırtısı ilişiyor kulağıma, şiveli bir 'Zehra' sözcüğü. Öyle böyle değil hasret; böğrüme güm güm vuruyor içimde bir acı, yırtıp çıkmak isterken ben hâlâ sahte tebessümlerle yaşıyorum. Tuhaf bir şekilde güçlü kadın rolü kesiyorum. Asıyorum, kesiyorum, afra tafra atıyorum önüme gelene. Onlara işleyip işlemediği umurum değil bu pozlarımın ama bana işliyor. Her yalancı poz içimdeki gerçekliği hortlatıp ürkütüyor beni, mezara dek paçalarıma asılmış bu duygu ile ayağımı sürüye sürüye koşacağım diye.

Adliyeden çıkınca otoparkta arabama binmeden babamı aradım. Eskiden her sabah o ararda beni ama artık azalttı aramaları. Bilhassa Yavuz ile evliliğimde takındığım sahtekârlıklardan ötürü... Babamın iznini almak için Yavuz'u övdüğüm, onu seviyormuşum gibi davrandığım için de... Kırgın, biliyorum ama babalar evlatlarına ne kadar kırgın olabilirler ki?

"Günaydın baba!"

"Öğle oldu, tembel!"

Biraz da huysuzlaştı Kemal Amir'im yaşlılığa sığınarak normalleştirdiği bir kabullendirmeyle.

"O zaman güzel günlerin olsun babacığım. Nasılsın?"

"Yağmur yağıp duruyor geceden beri, çamur olmuş bahçe, ona sıkkın canım. Marul, maydanoz falan ekmiştim."

"Çamur kurur baba, nesi dert bunun?"

"Aman, anlamazsın sen!"

Arabadan içeri girdim, kontağı takıp çevirdim. Babam anlamadığımı iddia ediyorsa tartışmaya ne hacet! "Ece ile

Ayşe nasıl? Senden çok arıyorlar dedelerini."

"Ee, Hacer sağ olsun düzene bindirdi, aratıyor baba. Sen daha tembel de, ağırkanlı de Hacer'e."

"He he! İyidir senin Hacer'in. Övmeye başlama yine."

Babam, Hacer'i töre belasından kurtarmak için kıydığı nikâhtan ötürü hep bir dışlamıştır. Başka türlü olsa çok sevecek ama böyle olunca eleştirmek için bahane arıyor. Yine de ona sahip çıkıyor, bir araya geldiğimizde yüzüne karşı çok da bunaltıcı ithamlarda bulunmuyor. Kızım diye hitap ediyor ona; akıl veriyor, yol gösteriyor. Belki de sadece gıyabında, koftiden gaddar. Babam işte... Gerçekten birine karşı kin beslemesi imkânsız.

Geri geri park yerinden çıkarken babamdan daha fazla gizlemek istemedim Güven'i. Bekir Savcı duyduysa ki babam da az çok gününün yaklaştığını tahmin ettiğinden duyacaktı. Benden duymasını tercih ederim. Her zaman! "Güven hapisten çıktı baba, haberin var mı?"

"Ne oldu?" Anlamazlığa vurdu, yalandan birkaç öksürdü. Bekledim, birazdan duyduğunu itiraf etsin diye. Bir türlü telefonun karşısında yeniden konuşmaya cesaret edemedi.

"Ben karşıladım Bursa'da onu. İstanbul'a getirdim. Çocukları, Hacer'i gördü. Fakat beni istemediğini bana açık açık söyledi. Bulduğum işte falan çalışmadı, kendine başka iş buldu. Ev tutmuş herhâlde. Açıkçası benim onun için kurduğum hayallerin hiçbirini o kurmamış."

"Kendini bir halt sandığından olmasın o?"

"Bilmem!.." Trafiğe girdim sinyalimi yakıp. "Açıkçası üzülüyorum. Bu kadar sene bekleyip... Demek ki benim san-

dığım kadar bel bağlamamış o bana. Vicdani bir şey olsa gerek, yaşadıklarıma karşılık beni sevdiğini düşündürecek davranışlar sergilemesi. Belki de sen haklıydın baba, öylesi adamlar kadınları sevmezler."

"Sevgisi batsın onun! Üzülüyorsan akılsızlığından kızım. Uslanmıyorsun sen! Koca kadın oldun, ne diyeyim? Sana bir kez bile el kaldırmadım Zehra ama bana şu haydudun adını anınca sen, pataklayasım geliyor seni. Gül gibi çocukların var, hayatına bak. O eşkıyaya mı kaldın sen?"

Ne kadar da Güven'in sözleri... Telefonu kapatıp Erhan'la anlaştığımız üzere Hasan Uçan'ın mahallesine gittik. İnşaatlarından birine girdik, kış mevsimi geldiğinden beri inşaatı bekleyen bekçi ile konuştuk. Babacan bir adam olduğundan, herkese yardım etmeyi sevdiğinden bahsetti rahmetli patronunun. Bir kötü huyu varsa o da parayı sevmesiymiş. Ancak bu zamanda kim sevmezmiş ki parayı? Onun da şüphelisi Kürt çetesiydi. Çok çatışmışlardı müteahhitleri ile. Mesele paraydı, Hasan direniyordu her seferinde istenilen haracı vermemek için. Bir keresinde az kalsın inşaatlarından birini ateşe verecekti çete. Onların korkusu yoktu hiçbir şeyden, ne kanun tanırlardı ne Allah! Bunu çok da iyi öğrenmiştik Erhan'la. Dikişlerimiz, yüzümüzdeki derin izler... Hem de polis olduğumuzu bile bile yapılmıştı bunlar bize. Çok da elle tutulur bilgiler almadan merkeze döndük. Erdal Başkomiser'im önce dinlenmediğimiz için biraz söylendi bize, sonra ekibi toplayıp toplantı odasına geçti. Çalışma tahtasına üç isim yazdı: Doğan, Sezgin ve Çete. Aklandığı delillere rağmen karısını da yazmasını söyledim. Fikret abi, sessiz ve

sadık görünen Cemal'i de mutlaka eklememiz gerektiğini söylediğinde Erdal Komiserim oturmuştu. Kalktım ve tahtaya Cemal adını da ben yazdım.

"Hangisinin sebebi daha büyük ve geçerli?" diye sordu Erdal Amir. Her kafadan bir ses çıktı. Erhan çetenin, bilhassa da Sustalı Ömer'in ömür boyu hapiste kalması için bizi cinayetin onların işlediğine ikna etmeye çalışıyordu. Erdal Amir'im birkaç kez uyardı Erhan'ı duygularından sıyrılması için ancak Erhan hislerinden sıyrılmaz, bilirim. Duyguları onun en büyük silahı. Bizim ekibin ortak problemi, duygularımız dâhil oldu mu işin içine sağduyumuzun telef olması.

"Ben bu isimlerin dışında bir şeyler olduğunu düşünüyorum Amir'im. Karısı ve kardeşleri ile yeniden konuşmalıyız. Merkezde uzun soluklu bir konuşma... Herkes birini alsın!"

Erdal Amir'im başını salladı. Bana karısı düştü, Fikret abiye Cemal, Erhan'a da tam da istediği kişi: Doğan. Erdal Amir'im ise Sezgin'e gidecekti. Herkes görev dağılımını aldı almasına ama daha önceki işlerden birinin evrak işleri için ben merkezde kaldım. Fatma ile sabahın ilk saatlerinde görüşecek olduğumu da kafama yazdım.

8. GÜN

Sabaha karşı bir telefonla uyandım. Erhan, uykumun arasında yeni bir cinayetten bahsediyordu. Uyku ile uyanıklık arasında toparlandım, koridora çıktım, telefon kulağımdayken Ece'nin mızıldanması ilişti kulağıma. Erhan, adresi mesajla yollayacağını söylüyordu. Telefonu kapatıp yüzümü yıkamadan çocukların odasına girdim. Alacakaranlıkta Ayşe üzerindeki yorganı tepeliyordu. Sabah soğuğunda üşüyecekti kuzucuğum. Üzerini örtüp, Ece'nin bacaklarını birbirine bastırıp, mızıldanmasının uykusunu bölen çişine sövmek anlamına geldiğini anladım. Çocuk dili, annelerinden başkalarının pek de anlayamadığı bir üsluba sahiptir. Uykusu bölünmesin diye kucağımda taşıdım tuvalete, o klozette oturup işini yaparken omzuma yaslanmış bir yandan da uyuyordu. Onu yerine yatırıp elimi yüzümü yıkamaya gittim. Mesajım gelmişti. Üzerimi giyinip kahvaltı da yapamayınca elime bir elma alıp çıktım. Adrese bir kez daha baktığımda şaşkındım. Hasan Uçan'ı bulduğumuz koruday-dı maktulün cesedi.

İ

Bizimkiler her zaman olduğu gibi benden önce gitmişlerdi olay yerine. İnceden bir yağmur başlamıştı ben yolun yarısındayken ve koru ben vardığımda sular altındaydı. Arabayı durdurduğum yerde küçük bir gölet oluşmuş, arabadan indiğimle botumdan içeri dolmuştu çamurlu sular. Mercedes marka bir aracın etrafına doluşmuş ekibin yanına yürürken ayağımdan vıcık vıcık sesler çıkıyordu. Olay yeri inceleme ekibi arabanın etrafında çalışıyordu, ön kapının altı kan gölü olmuştu. Hasan Uçan'ın kanının bu kadar aktığını hatırlamıyorum. Maktulün cesedi üzerine gazete kâğıtları örtülmüş, gazeteciler görüntü alıyor, bir memur arkadaş da onları uzaklaştırmaya çalışıyordu. Olay yeri incelemenin çektiği seti geçmişti birisi, Erhan öteden bağırıp bir güzel payladı onları. Erdal Amir'im elini beline koymuştu, emanetin gümüşü belinde parlıyordu. Fikret ağabey beni görünce bana göz kırptı, Erdal Amir parmağını sallayıp "Bir kere erken gel, kellemi keseceğim!" dedi. Gülümsedim, azarımı yememek için. Erhan, gazetecilerden hırsını alamayıp geri döndü yanımıza "İşimiz bitti gidelim artık." dedi.

"Ee, adam kimmiş, neciymiş? Ne olmuş?"

"Aa, Küçük Hanım!.." Erhan, sanki kendisi çok dakikmiş gibi laf sokmaya çalışınca çıkardım tırnaklarımı.

"Kısa kes devrem, bozuşmayalım!"

Maktulün adı Ferzan Gece. Gece hayatı eğlence mekânlarının bir numaralı ismiymiş. Adını internet tarayıcısına yazınca bir gazete haberi karşılıyor sizi. Sosyetenin takıldığı

mekânlardan birini bire bir taklit ederek açtığı bir mekândan bahsediyor gazete. Mekân aslında yeni değilmiş ancak konsept değişikliği ve iç dizayn ile yeni olmuş. Eskiden kısaca pavyon olan mekân, yenilerin bar adını verdikleri bir yere dönüşmüş. Mekânın adı "Şeb" Farsçada "gece" anlamına geliyor. Ferzan Gece, kendi soyadından esinlenip koymuş. Ben internet sörfü yaparken masama babasının çiftliğiymiş gibi yayıldı Erhan.

"Adam sabıkalıymış." derken bacak bacak üstüne attı. "Beyaz işi yapmış."

O yolun yolcularına taşıdığım soğukkanlılıkla burnumu kıvırdım. "Bir de adam yaralamış."

"Başka..."

"Kayıtlı başka suçu yok. Göğsünden vurulmuş adam."

"Cinayet aleti bu defa tabanca ise katil başkası da diyebilir miyiz?"

Başını iki yana salladı Erhan. "Suç aleti yine yok ortalıklarda."

Bilgisayar ekranına yeniden döndüm. Ekranda gördüğüm bilgileri ona aktarmaya başladım. Beni dikkatle dinledi. Ben bitirdiğimde lafımı "Adamın bir oğlu varmış." dedi Erhan. "Şu mekânı bir görelim mi seninle?"

"Fikret abiyle gitseniz? Ben Fatma'ya gideceğim."

"Oradan geçersin, adresi al hadi, ben Erdal Amir'den izin alayım."

Tarayıcıya "Şeb iletişim bilgileri" yazdığımın saniyesinde bulduğum adresi bir not kâğıdına geçirip düştüm ekip arkadaşlarımın peşine. Ekibin arabasını her zaman Fikret ağabey

kullanır. Yanına bazen ben otururum, bazen Erhan oturur. Fikret ağabey, yıllar önce bir trafik kazası geçirmiş o yüzden biraz tedirgin olur trafikte başkası araba kullanırken. Kendi kullanırken de temkinli ama biraz aksak... Manevraları zayıf, gideceğimiz yolu uzatan cinsten bir şofördür ancak Erhan ile ikimizin de büyüğü olduğundan çok ses etmiyoruz. Üstelik mazereti de var. Kaza sonrası bir çocuğunu kaybetmiş adamcağız, üzerinde psikolojik bir tedirginlik kalmış. Toparlanması yıllar alan bir badireden yine de böylesi bir hasarla kurtulmak kıl payı denilecek cinsten.

Şeb denilen mekânın uyduruk bir otoparkı vardı. On araç ya alır ya almaz. Kendimize otoparkta -muhtemelen mekânın gündüz talebi olmayışından- kolaylıkla yer bulduk ancak anladık ki bir defa daha gece geleceğiz o mekâna. Belki daha fazla... Öyle ya çoğu soruşturmada bu asla garanti edilemez. Yan yana düştük yola, kapının önünde ne bir koruma ne de bir önlem... Erdal Amir'im maktulün ailesine haber verip adli tıpta onlar cesedi teşhis ederlerken yanlarında duracakken bizim üçümüzün de bu mekânda hemen sonuca ulaştıracak bilgiler var gibi Şeb'e gelmesi epeyce ilginç. Karanlık bir koridor, kırmızı bir halı, rutubetli bir koku... İnternette kokudan bahsedilmemişti. Mekânın dekoru bahsedildiği kadar şık ve yanı sıra kokusunun salaşlığına tezat lüks dursa da... Bir salona girdik ilk etapta. Oradan da eğlence mekânına. Abartılı avizeler, kabartmalı duvar kâğıtları ve hep bir yerden kırmızının bağırdığı detaylar. Temizlikçiler vardı içeride; masalar toplanmış, hummalı bir çalışma... Bir dj kabini ve o kabinden öte bir sahne... Sahnede her an

çiğ sarı saçlı, bayağı elbiseli bir kadın görecekmişim gibi baktım. Ellerini bir beze silen tıknaz bir adam ne aradığımızı sordu. Ben etrafı incelemeye devam ederken Erhan kim olduğumuzu tek kelimeyle söyleyip Ferzan Gece ile ilgili bize bilgi verecek birilerini görmek istediğini söyledi.

"Kimse yoktur Müdür'üm buralarda, sabah vakti kim olacak?"

Erhan'a bir yan bakış attım. Bizi bu saatte buraya getirdin, bir sürü işten alıkoydun, aferin, diyen bakıştı bu. Hiç oralı olmadı.

"Patronunuzun odasını arayacağız."

Çakal ortağımın derdini anladım. Gerekli izinlerden evvel, ortalık sakinken işini halletmekti amacı. Ortalık silip süpürülmeden hemen önce... Tıknaz adam bize hemen yol göstermeye koyuldu, Erhan adamın adını sordu.

"Süleyman, Müdür'üm." dedi. Cebindeki anahtarlarla açtı kapıyı. Yasal olmayan işleri olmadığını, patronu Ferzan'ın buna tövbeli olduğunu söyledi. "Ona da telefon açıp haber vereyim geldiğinizi Müdür'üm."

Erhan'ın suratında sinsi bir gülüş... İnsan azıcık üzgün numarası yapar; hani böylesi adamlar ölünce eşek cenneti hikâyesine inanan bir sevinç takınıyor ya, örtülemiyor da. "Ferzan'ın sabaha karşı cesedini bulduk!"

Adamın ifadesini kaçırmak istemedim, o an adama dikkat kesildim ama adam zaten abartılı bir tavır sergiledi. Attı kendini yerlere. Fikret abi onu zor yatıştırdı. Bar bölümünden su taşıdım sakinleşsin de bize yardımcı olsun diye ama fani dünyanın gaddar insanı Erhan ortalığı karıştırmaya

başlamıştı bile. Gösterişli mobilyaların bulunduğu geniş ofiste zebra perdelerden, boydan boya döşenen halıların altına dek bir şeyler görmek umuduyla didiklemeye başladı ortalığı. Adam sakinleşir gibi oldu.

"Ah abim, ah koca yürekli aslan abim!.." diye sayıklıyordu yine. "Hangi kalleş yaptı bunu sana? Herkese güveniyorsun, dedim be abim, çok güveniyorsun, dedim!"

"Sakin ol, dur bakalım, bildiklerini bize anlat! Hele kimmiş bu güvendikleri?"

Fikret abi onu konuşturmaya çalışırken patron Ferzan'ın makamının arkasına asılmış pos bıyıklı fotoğrafına baktım. Cabbar görünen bir adamdı. İyi ya da kötü bir izlenim bırakmadı bende ama öncelikli düşüncem iş bitirir, babacan bir tavrının olduğuydu.

"Bir adam aldı yenilerde, daha dünden bir vekâlet verdi ona. Tüm işler için kendisi kadar yetki tanıdı. Dedim ki 'Bir vurur, öldürür seni malına mülküne el koyar. Oğlu ile husumetli; hayırsız Salih, çok hayırsız!.. Kurda kuşa yem ettirdi babasını. Ah, ona verdiğim emeklerim haram zıkkım olsun!" Adamın gözlerinden tomarıyla dökülüyordu yaşlar. Yaşını tahmin etmeye çalıştım, ellilerinde olan Ferzan'dan bile yaşlıydı. Fikret ağabey elini adamın omzuna koymuştu. "Dur hele, bir sakinleş. Katilini bulalım istemez misin? Sakin ol ki bize yardımın dokunsun. Kim bu yeni adam? Adı ne?"

Ufak tefek bir adamdı Süleyman; kırış kırış olmuş yüzü, hafiften eğilmiş boynuna rağmen yine de ilk gördüğüm an diri biri izlenimi vermişti.

"Güvenecek kimsesi kalmamıştı abimin. Ah abim, benim ciğerim abim!.."

Araya girdim, Süleyman'ın yanına oturdum, Ferzan'ın bürosunun deri koltuklarından birine. "Bak abi..." dedim. Abi de nereden çıktı ise... Yaparım bazen böyle şeyleri, yakınlık gösterisi olsun diye bazen de gerçekten yakın hissederim. Süleyman'a hissettiğim öyle bir şeydi. Islak gözlerini üzerime çevirdi. Pek itimat etmedi belki bana ama bekledi ne diyeceğimi. "Kaç yaşındasın sen?"

"Altmışlarımda... Tam bilmiyorum."

"Ferzan abi diyorsun, o senden büyük müydü?"

"Yok Müdür'üm, saygıdan benimki. Benden birkaç yaş küçüktür bile o. Bana çok kol kanat gerdi, o olmasa bir yerde almışlardı böbreğimi, atmışlardı beni çöpe."

Erhan'a çalındı gözüm, ruhsuz gibi deşeliyordu etrafı hâlâ.

"Sen şimdi patronu..." Yeniden döndüm Süleyman'a "Bu yeni gelen adam mı öldürmüştür diyorsun? Hazır vekâleti almışken..."

"He valla Müdür'üm, sinsi bir oğlan. Verme, dedim abime; yapma, dedim." Yine başladı Süleyman dövünmeye. Fikret abi başında dikilmekten bir hâl oldu, koltuğun baş kolçağına geçti.

"Anlat be adam, bırak ağlamayı!" diye terslendi. Naif adamdır Fikret ağabey, tersleniyorsa illaki çok bunalmıştır.

"Bir dönem hapse girmişti."

"Uyuşturucu işinden mi?"

"Yok Müdür'üm, bir olay çıkmıştı mekânda, adam üzerine saldırdı. Nefsi müdafaa ama altı sene yedi. Kalbinin azıcık altına gelmiş suç aleti."

Neler çıkardı bu Süleyman'dan daha neler!.. Sabırla bekledim. Elinde tuttuğu su bardağı titriyordu. Zavallıcık şok olmuştu.

"Sakin ol!" diye yineledim yeniden. "Ferzan'ın karısı falan var mıydı?"

"Yok, evlenmedi hiç."

"Oğlunun annesi kim?"

"Evli değildi onunla."

"Var mıydı aralarında bir sıkıntı?"

"Yok Müdür'üm, kadıncağız yaşlı başlı. O öldürdü, demeyin kurban olayım, ne gücü var ne takati. Kaç senedir kanserle cebelleşir."

"Bir şey dediğim yok abi, sen bana şu yeni adamı anlat bakalım."

"Hapiste tanışmışlar. Birlikte yan yana yataklarda yatmışlar. Çok mert adam, der dururdu Ferzan abim. Adam hapisten çıkınca yanına geldi, hemen ona iş verdi, bütün işlerin denetimini falan."

Tanıdık hikâye bir yanından, ucundan kıyısından. Süleyman ekledi. "Hemşerilermiş bir de."

"Nereli ki bu abin?"

"Ağrılıydı Müdür'üm."

Fikret abi ile Erhan yumulmuşlardı sosislilerine. Sözde sevmez Fikret abi, hep lagaluga eder ama ikiler, bazen üçler bile sandviçleri. Benimki önümde, tırnaklarımı kemirdiğimi ancak Erhan'ın elime attığı tokat ile fark ettim.

"Aşk tesadüfleri seviyor, biliyorsun devrem!"

Tırnaklarımı çektim dişlerimin arasından. Cevapsız kaldı bütün sorularım zihnimde.

"Hırs yapıp da sahiden Süleyman'ın da dediği gibi malını mülkünü almak için... Bunca zaman yokluk görmüş Erhan." Erhan sandviçine döndü. Şu an belli ki cinayetleri ya da Güven'i düşünmek istemiyordu. Fikret abiye döndüm.

"Sanmam, bu cinayetin Hasan Uçan cinayeti ile ilişkisi var."

"Belki de koru bilinçli. Bilerek getirdi Ferzan'ı oraya. Kim bilir belki de bizden duymuştu koruda bir cinayet işlendiğini. Biz seri cinayet şüphesi taşıyalım istedi. Erhan, konuşmuş muyduk o gece evden çıkmadan koruya gidiyor falan diye?"

Erhan'ın lokması ağzında dondu, telefonda Fikret ağabey ne dediyse öylece aktarmıştım daha kapıdan çıkmadan. Fikret ağabeyin bakışlarında kocaman kuşkular vardı.

"Merkeze alalım mı?"

Yutkunduğumu hatırlıyorum. Sosislimden bir lokma bile almadan portakal suyumu bitirdiğimi de... Masamdan kalkıp Hacer'i aradım. Ondan bana Güven'in numarasını yollamasını istedim. Numara dakikalar sonra elimdeydi. Arabaya geçtiğimizde Erhan'dan rica ettim aramasını. Sesini hoparlöre verdi. Nefesimi tuttuğumu biliyorum; sanki tutmasam harıl hurul ortalığı yaracak, kimsenin sesi nefesimden duyulmayacak gibi hissediyordum.

"Alo!"

"Güven, Erhan ben." Güven'in o meşum sessizliği. "Nasılsın?"

"Hayırdır..."

"Başın sağ olsun, demeye aradım, patronunu öldürmüşler."

"Kimi?"

"Ferzan Gece, arabasında ölü bulundu gece."

"Ne diyorsun?"

Şaşırdığını hissedince nefesimi bıraktım. Rehavete düştüm bir an.

"Haberin yoktu herhâlde."

"Yok. Yeni duyuyorum. Allah Allah... Öldü mü şimdi Ferzan abi?" Derin bir nefes alışverişi... Erhan ile dikiz aynasında göz göze geldik. Öne doğru iyice yaklaştım, kaçırmak istemiyordum hiçbir ânı.

"Merkeze kadar gelebilir misin?"

"Karakola mı?"

"İfaden için..."

"İfadem... Gelirim, ne zaman?"

"Bugün."

"Yalnız, önce bir bakayım ne var ne yok, çok üzüldüm ya. Numara senin değil mi? Ararım ben seni buradan geleceğim vakit."

"Eyvallah!"

Hikâyeden Erdal Amir'ime bahsedilmemesini bilhassa rica ettim. Ondan bilgi saklamak doğru değildi ama en azından bir süreliğine... Fatma ile görüşmeye gitmem gerekiyordu, Erdal Amir'im ilk fırsatta soracaktı ama ben hiçbir iş yap-

madan merkezde Güven'i beklemekten kendimi alamadım. Sanki benim için, bana kavuşmaya gelecekmiş gibi anlamsız bir heyecanla... Erhan onu kapıda karşılamaya indi aradığında. Doğrudan kendi odasına götüreceğini söyledi. Fikret ağabey, Erdal Amir'im ile çıktığından baş başa görüşecektik Güven ile. Daha rahat, kolay olmalıydı. Ancak bana kolay gelmiyordu. Hayatımın en zor görüşmesi olacaktı. Hemen girdim daha kapıyı arkalarından çekmeden. Güven adım seslerime döndüğünde onunla göz gözeydik. Gözleri uykusuz bir şişkinlikte, suratı allak bullaktı.

"Otur şöyle." dedi Erhan. Kendisi masasına geçerken ben Güven'in karşısına geçtim. Başımla selam verdim. Sadece... Öylesine uzak ve mesafeli. Aldı selamımı Güven, Erhan çay söylerken telefonda.

"Ne iş yapıyorsun sen orada şimdi Güven?"

Erhan direkt lafa girdi, Güven de onu muhatap alırcasına döndü yönünü ondan tarafa. Sanki ben yokum! "Daha oturmuş bir görevim yoktu. Gece mekânda güvenlik gibi diyeyim. Daha tanımlı olur."

"Adamı hapisten tanıyormuşsun."

"Evet. Geçen sene tahliye olmuştu."

Çaylar elinde içeri girince çaycı, bir anlık sessizlik oluştu. Güven'in her ifadesinde üzgün olduğunu görmek mümkündü. Dudu'nun cenazesi düştü hatırıma. Ağlamamak için direniyor yine de beceremiyordu. Birkaç damla gözyaşı döküyordu. Ne demişti bana, yıllarca her türlü suçlunun içinde kalmıştı. Değişmişti!

Çayımdan bir yudum aldım dikkatimi dağıtmadan.

"Adam sana malının mülkünün devrini de içerebilecek kadar büyük bir vekâlet vermiş."

Başını salladı Güven.

"Ne maksatla?"

"Kendisi her zaman İstanbul'da olmuyormuş. Öyle demişti! Bir iş olduğunda telefon edersem koşarsın, demişti."

"Koştun mu? Yani böyle bir şey oldu mu hiç?"

"Çok yeni daha Erhan, üç gün oldu olmadı."

Erhan başını salladı. Çaya bir şeker salladı, arkasına yaslandı. İçeceği yok ya, mundar edecek çayı. "Nasıl bir adamdı? Husumeti çok olan biri midir?"

Dudaklarını kıvırdı. "Çok tanımıyorum desem..."

"Bir imza ile her şeyinin sorumluluğunu veren adamı mı tanımıyorsun?"

"İçeride anlattıklarını biliyorum. Ama üzerinden zaman geçti. Eski bir pavyon işletmesi şimdiki mekân. Tövbe etmiş pis işlerden uzak duracağım diye. Öyle söylemişti hapse ilk girdiğinde. Bahsetmediği çok şey olduğuna eminim. Aslında tüm bunları Şeb'de bir adam var Süleyman, ondan öğrenirsiniz. Baba yadigârı biri, çok evvelden beri yanındaymış o adam."

"Süleyman'la konuştuk." dediğimde ben bile inanamadım sesimin o kadar cılız çıktığına. Güven bakışlarını bana çevirdi. Çayına uzanmamıştı bile. "İçsene!" dedim. Birkaç yudumla yarıladı. "Açıkçası Güven, bu aldığın vekâlet başının belası olabilir. Ve sabıkalısın." Kaşlarını kaldırdı, şaşkın ya da korkmuş görünmüyordu. Soruların kalanını üstlendim.

"Gece neredeydin?"

"Şeb'de."

"Kaçta çıktın oradan."

"Sabaha karşı..."

"Kiminle çıktın?"

"Ne demek kiminle?"

"Şeb'den kiminle çıktın? Ferzan'la mı?"

"Evet."

Erhan'ın sıkıcı nefesini duydum, dışarı doğru bir boğa gibi solumuştu. Göz göze geldiğimizde ise üzgünüm, der gibiydi.

"Sonra nereye gittiniz?" derken titredi sesim.

"Ben eve gittim. Onu bilmiyorum."

"Eve gittiğini gören var mıydı?"

"Ferzan abi dışında, hayır."

"Yaşlı komşun da mı yok Güven?"

Başını iki yana salladı. Gözlerini kaçırdı, ellerinin üzerine dikti bakışlarını. "Koruda daha önce cinayet işlendiğini bizden öğrendin. Bu planı önceden yaptın. O yüzden beni uzak tuttun kendinden ve Ferzan'ı öldürdün." Alaycı bir tebessüm gördüm yüzünde fakat inkâr etmedi. "Satış işlemi yaptın mı hiç, dün ya da önceki gün?"

"Hayır!"

"Somut bir şey söyle Güven, aklanabileceğin bir şey."

"Ben öldürmedim Zehra. Ferzan abiyi severim ben. İyi adamdı. Onu neden öldüreyim? Kullanmadım vekâleti hiç."

"Gözaltına almamız gerek seni Güven." Erhan'ın sesi bir bıçak gibi kesti ortalığın ateşini. Ayaza çaldı ondan sonra her şey. Bir süre sürdü sessizlik, sonra omzunu silkti Güven.

"N'apayım, alacaksanız alın!"

Ayaklandı Erhan. Soğumuş bardağı elinde odanın kapısına yönelirken "Bir kahve alacağım kendime." dedi. Onun kapattığı kapının menteşesine oturma sesi yankılandı Güven ile aramızda. Göz göze geldik yeniden. Daha ben bir şey söylemeden "Sen biliyorsun ben birini öldüremem." diye atıldı.

Bildiklerimi sorgulama ihtiyacı bile hissetmedim. Karşısında öylece kalakaldım. Bunu bilmek istiyordum ben zaten.

"Zehra, bunca sene hapiste yattıktan sonra para için birini öldürecek kadar kötü bir adam mıyım?"

Bir mırıltı çıktı dudaklarımdan: "Değilsin!"

Hayatta herkese arkamı dönme ihtimalim var, bir ailem bir de Güven hariç. Gerçekten katil olsa kırılacak bütün yanlarımı yapıştırıp yine de ona hislerimden dönemem sanki. Garip bir aşk! Belki de bütün aşklar gariptir. Ben bunu bir kez yaşadım. Böylesini ilk ve tek kez. Sırtımdan vurulduğumu bile bile gidemedim. Saçma sapan bir hayata razı, yarını düşünmeden ânı yaşayacak kadar ona tutsak kaldım; ondan vazgeçemedim. Herkese her şeyden bahsedebilirim ama mevzu aşk olunca kelimelerim düğüm düğüm... Bir çıkmazda bütün sözlerim, ne desem eksik ne desem içimdekini anlatmaya yetmez.

Oturduğum koltuktan kalktım, Erhan'ın aralık bıraktığı kapıyı örttüm sıkı sıkı. Hemen ardına baktım kapatmadan önce kapıyı. Kimse duymasın diye bizi. Tekrar oturduğumda beni izlemediğini fark ettim. Dağılmış görünüyordu. Şüphelerimi def ettim. O güven duygusuna saplanmış kalbi-

mi mantığımla eş ettim. "Güven..." diye seslendim ki baksın gözleri bana. Baktı! Hiç beklemedi. "Bana her şeyi anlat, bir yol bulayım. Bana güven, bildiğin ne varsa anlat."

Omuzları istemsizce kalktı yukarı, ağır aksak bir hareketle öylece kaldı o koca omuzlar. Üzerindeki eskimiş kıyafetlerin yerine giydiği siyah ceketi, beyaz gömleği, oturduğunda çoraplarını gördüğüm kumaş pantolonu ile alıştığımdan biraz farklıydı. Sakallarını yeniden uzatmaya başlamış, hafiften kapanmıştı yüzü. Gözlerinin kenarlarına üşüşmüş ince kırışıklıklardan sızmak isteğine bulandım o an. Allah'ım bu adamı bana bu kadar güzel gösteren sen misin? Yoksa benim kararmış gözlerim onu süsleyip püsleyip içime akıtsın diye mi uğraşıyor? İçime akıyor, damarlarıma geçiyor, daha ne yapsın öldürüyor be!..

"Çok az şey biliyorum adam hakkında. Gerçekten!.."

"Bu tuzağı bile bile kurmuş olabilir mi sana biri? Yani Ferzan sana özellikle güvensin..."

Başını iki yana salladı. "İçeride oluştu bizim dostluğumuz. Benden söz alıp da tahliye olmuştu. Mutlaka yanına gideceğime, onunla çalışacağıma... Güvendiği kimsesi olmadığını, oğlunun hayırsız olduğunu..."

"Oğlu yapmış olabilir mi?"

"Fikrim yok Zehra."

"Mutlaka vardır."

Dudu'nun cinayetinin araştırmasında her ânı benimle yaşamaya hevesli olmasa bile bir şekilde olayların içinde olan, beni yönlendiren adam şimdi fikrinin olmadığını iddia ediyordu. Oysa yine zan altındaydı ve bu defa hapishane na-

sıl bir yer biliyordu. Ancak Güven hapishane korkusundan kaçmamıştı ki benden. Bütün bunları bilirken, Güven'in yüreğindeki mecburiyetleri bilirken o kaçmak isteyip de sıkıştığı duvarları görmüş biri olarak ona inanmamam mümkün değil ki.

Erhan elinde kahvesi ile girdi içeri. Bir yandan sütlü kahvesini yudumluyor bir yandan da yerine doğru yürüyordu. Kafama koyduğum şeyi yapmak üzere Erhan'a döndüm.

"Bu meselenin üzerini kapatabiliriz." Elinde kupası ile dondu ortağım. Anlamak istercesine dikti bakışlarını üzerime. "Faili meçhul bir cinayet olmayacak. Hasan Uçan ve Ferzan Gece bir seri cinayet kurbanı bu çok açık. Belki katilin devamında öldürmek isteyeceği başka birileri daha var. Bize bir yerde mutlaka açık verecek biri. Bulacağız Erhan. O güne dek bildiklerimizi kendimize saklayabiliriz. Evet, Süleyman bize öyle bir ifade verdi. Yazılı olarak vermedi ki."

"Neler diyorsun Zehra?"

"Bana meslek sadakati nutku atma Erhan!"

İstemsizce ayaklanmışım. Güven'in "Otur Zehra, böyle bir beklentim yok, lütfen!.." dediği an fark ettim bunu. Onu kale almaksızın Erhan'a yöneldim, masasına elimi dayayıp gözlerine bakarak "Lütfen!.." demişim.

"Şahidi yok, nerede olduğunu bilmiyoruz, en son o görülmüş maktul ile. Neyin lütfeni?"

"Erhan lütfen!"

"Kızım, Erdal Amir'ime ne derim?"

"Ya tamam, alın beni gözaltına, ben yapmadım, eninde sonunda çıkacak."

Güven'i kim duyar? Diktim gözlerimi Erhan'a. Boynumu eğdim, gözlerim dolu dolu. Sahi biri dese ki birkaç gün nezarethanede kalacak, oradan da nöbetçi savcının önüne... Ece'nin istediği olmadığında yaptığı gibi tepinerek ağlarım.

Çok ağlarım be!

"Erhan yapabiliriz, değil mi? Sen de inanıyorsun ona. Biliyorum."

"Fikret abi de duydu adamın söylediklerini Zehra. Başımız belaya girmesin."

"Konuşurum ben Fikret abi ile, anlar beni o."

Belli belirsiz başını salladı kabul ettiğine çıkan bir tarzda. Sarılmak istedim ortağıma; sevinçten yanaklarını mıncırıp o çok istediği şeyi bir mucize gibi gerçekleştirmek, Hacer'le düğünlerini yapmak istedim. Yerime oturduğumda derin bir nefes aldım. Güven bana neredeyse fısıldayarak "Akıllanmazsın sen!" dediğinde Erhan da destek bulup söylenmeye başladı:

"Bu kıza bir gün senin yüzünden kapıyı gösterecekler de yanında ben de harcanmasam..."

Kimin umurunda kapıdan çıkıp gitmek? Derin bir nefes alıp meseleye açıklık getirmek üzere yeniden Güven'e döndüm: "Gözümün önünde olacaksın!"

"Bu neydi şimdi?"

"Haberim olacak her dakika yaptığından, bu kadar insana sorumluluk aldıracağım. Ben önemli değilim ama ekibimi riske atıyorum. Aradığımda açacaksın, nerede olduğunu bileceğim. Kimlerle olduğunu..."

Erhan bir kahkaha patlattı. Sahici bir kahkaha. "Kız, Allah seni!.. Adamı avucuna almak için bizi telef mi ediyor-

sun?" Hiç oralı olmadım. Amacım bu değilse bile sonucun Güven'i kontrol edebilme özgürlüğünü tanıması güzeldi. "Anlaşıldı mı Güven?"

Başını salladı. Yüzündeki o minicik tebessümü tutup öpmek istedim. Birini öpmeyi bu kadar çok istemek acayip bir şey. Hani bir kere öpmeyle de isteğinin geçip gitmeyeceğini bile bile anlık bir tutku köleliği... İster istemez benzer gülümsemeyi takındım. Erhan, Güven'e gözünü açık tutmasını, gördüğü her şeyi bize bildirmesini söylerken ayaklandım. Ayaklandık, Güven'i kapıdan geçirecek geri dönecektim ama kapının ardında Fikret abi ve Erdal Başkomiser'im ile karşılaşınca beni aldı bir telaş. Nasıl zıplayıp da "Fikret abi!" dediğimi bilmiyorum. Sesim biraz yüksek çıkmıştı doğru, herkesin bakışları üzerime çevrilmişti, bu da doğru ancak ben canhıraş bir çabayla uydurdum yalanımı: "Ya şu Fatma'ya bir ulaşamadım da sende telefonu var mıydı kadının?"

"Dosyada var."

Bu arada Erdal Amir'im Güven'in elini sıkmış, ona hâl hatır soruyordu. "Abi, bir bakalım, bulamadım ben." Koskoca adamı masama dek taşıdım. Daha o dosyaya uzanmışken "Kurban olayım Fikret abi, düştüm eline!" dedim. Fikret abi, duygusal bir adamdır. Bilhassa evlat acısı çektiği için olsa gerek diye düşünürüm ama adamın aşk acısından anladığını da görünce geçmişte bir yerlerde bir yaşanmışlık olduğu da düşmedi değil aklıma. "Ne istersen abi, ne emredersen... Ama bir süre ses etme, yanacak yoksa başı."

"Kızım sen daha güveniyor musun bu adama?"

"Eminim ben abi, eminim!"

"İlk şüpheyi sen duydun ama!"

En büyük eşekliğim de bu değil mi zaten? "Abi, ben seviyorum bu adamı. Umudum da hayallerim de ondan ibaret. Daha dün buldum, pis bu tesadüfler çok pis be abi!"

Omzuma vurdu. Bir boşlukta fırladı sigara kokulu nefesi. "O zaman elimizi çabuk tutalım da katili bulalım. Ayrıca Amir'im de seri katil şüphesi üzerinde. Kısaca senin Ağrılıdan uzaklaşıyor şüpheler. Meraklanma!"

Topuklarımın üzerinde geri döndüm. Güven'i de Erhan'ı da bıraktığım yerde bulamadım. Erdal Amir'im ile göz göze geldik. Beni öğretmen edasında parmağını sallayarak uyarırken dış kapıya doğru koşturdum. Birer sigara yakmıştı ikisi de kapı önünde, Erhan beni görünce işaret etti Güven'e. "Kendine düşünmese seni, yeryüzünün en helal süt emmiş kızı ile evlendirirdi bile ha!"

Geveze! Uzattığı paketten bir sigara aldım, Erhan'ın yanan sigarası ile sigaramı yakıp ilk nefesin ardından "Fikret abi tamam." dedim.

"Bak, zavallı Fikret abimi de uydurmuş kendine."

"Ayarsız ayarsız konuşma Erhan, birinin kulağına gidecek."

Yanımızdan geçip giden arkadaşlarımızdan uzağa, biraz daha kenara çekildik ben böyle söyleyince. Birazdan Fatma'ya gitmek planı da yerleşik zihnimde, yapılacaklar listemde bekliyor.

"Seni de bırakayım mı evine?" diye sordum Güven'e.

"Olur, bırak bakalım."

Erhan ile haberleşmek üzere ayrıldık. Ona ne yapacağını hiç sormadım. Bir boşluğa sıkıştırıp da Hacer'i görmeye gittiğini bilirim. Yine o zamanlardan... Benim zavallı Hacer'im onunla baş başa kalınca kendini nasıl savunacağını şaşırıyor. Ben yanlış anlarım, bir laf söz yakıştırırım diye... Ah, gariban kızcağız gönlünce yaşayamıyor bile hissettiklerini!

Güven ile benim arabaya geçtik yan yana. Daha dün onunla ilgili bütün ümidimi yitirmişken bugün yanımda olması bana mantığımı kaybettirdi. Ne yalan söyleyeyim ona karşı hiçbir zaman da sahip olamadım mantığımla örtüşen düşüncelere.

"Bana tarif et evini."

"Şeb'in arka sokağı."

Eve sabaha karşı gittiği için değil oturduğu binada komşularının da pek ortalarda görünmeyen insanlar olduğundan bir şahit bulması zormuş. Karakola gelmeden kulübe uğramış, açmayacaklarmış bugün oraları. Adli tıp raporu çıksın ondan sonra cenaze töreni yapılacakmış. Kulüp birkaç gün daha açılmazmış. Güven üstün körü bunlardan bahsederken aradı Erdal Amir'im. Merkezden hemen çıkınca anlatamamış, Hasan Uçan'ın son aydaki telefon görüşmelerini almış. Cinayet saatine yakın bir saatte yurt dışı ikametli bir adamın üzerine kayıtlı bir Türkiye hattı ile telefon görüşmesi yapmış Hasan Uçan. Toplam üç dakikalık bir görüşmeymiş. Haricinde listede bol bol karısının aradığını görüyormuş; kardeşleri ve belki de iş yaptığı kişilere ait bir sürü numara... Dikkat çeken tek şey yurt dışı ikametli kişi-

nin aramasıydı. "Yanlış numara bile olabilir." dedi Amir'im. Üzerinde çok durulmasına lüzum yoktu. Telefonu kapattığımda konuşmalarımızı dinleyen Güven bir yorum getirdi.

"Bütün katiller öldürecekleri adamı öldürmeden önce ararlar diye bir kaide mi var?"

"Hayır, soruşturmalar ve katillerin ruh hâlleri hep birbirlerinden farklı oluyor. Bilmek ister misin bilmem ama tanıdığım en soğukkanlı katillerden biriydi Harun."

Yorum yapmadı. Daha çok merak ettiğim bir mevzu üzerinde konuşmaya başladı. "Ferzan abi, son zamanlarda ölmekten çok bahsediyordu. Daha doğrusu üç gündür öyleydi. Daha önceden, onu ilk tanıdığım dönemden yani, böyle söylemlerini hatırlamam."

"Bir hastalığı mı vardı?"

"Midesinden rahatsız olduğunu söylemişti ama ciddi bir rahatsızlığı olduğunu bilmem. Oğluna çok gücenikti. Özellikle bu hapisteyken çok çar çur etmiş malını mülkünü. Senin için düşünmeye çalışıyorum ama..."

Sahiden de düşünür gibi görünüyordu: Durgun, endişeli ve derin. "Kendin için düşünsen daha doğru. Yoksa oltanın ucunda sen varsın."

Meydan okurken ona, bakışlarım bakışları ile kesişti. Gülümsedim ancak bakışlarındaki davetten ötürü değil, yanında olmanın imansız sevinci ile. Ancak Güven hevesimi bir güzel kursağımda bıraktı. "Boşa bakma, bu defa hapse girmemek için seninle flörtleşemem."

"Sen kendini flörtleşebiliyor mu sanıyorsun?"

"Beceremiyorum yani..."

"Ben beceremeyenleri seviyorum."

Şeb'in bir değil iki arka sokağında oturuyor Güven. Yürüme mesafesinde. Eski evlerden, üç katlı binanın en üst katı. Ev de Ferzan Gece'ninmiş meğer. Kira kontratı yapmamışlar ama aylık alacağı paradan kesmesini rica etmiş Güven. Bunları daha yol üzerinde anlatmış bitirmişti. Evinin önüne geldiğimizde ise bana fedakârlığımdan dolayı teşekkür etmez mi? Güven gibi bir adamdan teşekkür almak lüksü ile şımardım ve "Beni evine davet etmeyecek misin? Merak ediyorum nasıl bir yer?" dedim.

Kırmadı beni. Birazdan peşine düşüp merdivenleri çıkmaya başladım. Sobada yanan odunların çıtırtısı, üzerinde kaynayan çayın fokurtusunun hayalini kurdum çıktığım her basamakta. Üzerindeki kaşmir paltonun cebinde anahtarlarını ararken takıldım: "Fiyakanı sevsinler." Anahtarını bulup kapısının kilidine taktı. Kilit tıkırtı ile açılırken ayakkabılarımla girip sağ kısımda ayakkabılarımı çıkarmamı tembihledi. Ev eski eşyalarla döşeli olduğundan bulduğu gibi yaşadığını söyledi Güven. Ferzan Gece'nin eşyalarıymış hepsi. Klasik model ayakkabılarını benim botlarımın yanına çıkardığında fark ettim ki ev kaloriferli. Ah be, o burnumda tüten günleri yâd edemeyecektim! Bunu özlemle anmak da saçmalık ama engel olamıyorum. Olunmuyor, özlüyorsun!

"Geç şöyle."

Salonu gösterdi, açık kapısından görünen koyu renk mobilyaların arasına geçip oturdum. "Çayı bekler misin?" diye sordu.

"Ayıpsın!" dedim. Sadece güldüğünü gördüm.

Evin kokusunu derin derin soludum. Güven'in kokusunu alsam da tamamen yabancı bir evde olduğumu biliyordum. Güven'in anılarının sinmediği, kokusunun bulaşmadığı, emanet bir dört duvar arasında huzursuzca kıpırdandım. Tek bir fotoğraf çerçevesi aradım. Bana Ferzan Gece hakkında fikir verecek bir şey bulamadım. Ayaklı, kaba saba, bomboş bir vitrin... Aynasından başka aksesuarı bulunmayan gösterişli ama eski model bir konsol... Masanın sekiz sandalyesi, krem rengi koltuklarla uyumlu sandalye döşemeleri ancak örtüsüz, boş üzeri. Mermerden bir orta sehpası... Doksanların modası bir model... Kenarları püsküllü, eski ama temiz bir halı...

Ceketini çıkarmış bir hâlde geri döndü Güven. Yanıma değil karşıma oturdu. Olsun! Buna gücenecek değildim ya! "Korktun mu Güven?" diye sordum. Anlamamış gibi bana baksa da biliyordum, sorumu bal gibi de anlamıştı. "Üzerine kalacak suç diye korkuyor musun, diyeyim."

"Hissizim. Üzerime kalırsa yeniden sor, olur mu?"

"Sanmam, kalmaz."

"Belki de o yüzden hissizim. Sen o suçu üzerine alır, yine de bana yıktırmazsın gibi geliyor."

"Ah paşam, kıyamam! Menfaatin benimle mi çakıştı?"

Eski Güven olsa böylesi laflara alınır, surat asar, sırt çevirir, kalkar giderdi. Yeni Güven, alınganlık huyunu demir parmaklıklar arasında bırakmıştı belki de. Tutsak olan alınganlık huyunun yanına bir de şu aptal inadını bıraksaymış, müebbet ceza ile çıkamasalarmış ya içeriden.

"Çakıştı ya! Şimdi sen bana daha çok bağlan diye seninle sevişmeyi bile düşünüyorum."

"Sanırım onu gerçekten düşünüyorsun, dilinden hiç düşmüyor."

Durakladı. Cevabıma karşılık sırtını yasladı, bacak bacak üzerine attı. Bir adama bir tavır hiç mi yakışmaz! O upuzun bacakları, sırt sırta binmiş develer gibiydi karşımda. Kendisi de rahat edememiş olacak ki az sonra indirdi.

"Öyleyse açık olayım, seninle ilgili hiçbir hayal kurmuyorum."

Bir dal kırıldı içimde, kaçıp gitmek arzusu ile bakışlarımı kaçırıp kalktım. "Bakayım evine, müsaitse tabii..." Teklifsiz çıktım salondan. İki oda bir salon. Girişte geleni karşılayan kare bir hole açılıyor bütün kapılar. Banyo iki tane, biri yatak odasının içinde... Güven'in sadece orayı kullandığını düşündürten eşyaları yerleşmiş banyo raflarına, askıda havlusu... Belki daha sabah yıkanmış. Yatak odasında yeni serildiğini düşündüren renkleri parlak bir nevresim... Üzerine örtü serilmemiş, düzgünce toparlanmış yatak. Diğer oda bir çocuk odası gibi. Ev kimin, daha önce kimler yaşamış bilmem. İnce uzun bir mutfağı var. Bağlandığı balkonun duvarı kırılmış, mutfak daha uzun hâle gelmiş. Tavana kadar uzanan koyu kahverengi, parlak cilalı, sağlam mutfak dolapları var. Ocağın üzerinde kaynıyordu çaydanlıktaki su... Az koymuş suyunu; hemen demlensin, içeyim, çıkıp gideyim diye. Çayı aramaya koyuldum. Tek tek açtım dolapları. Ardım sıra geldi, gösterdi yerini. Ben çayı demlerken bana daha mutfak için alışveriş yapmadığını yoksa bana yemek de hazırlayabi-

leceğini söyledi. Gönlümü almak için belli ki. Az önce attığı lafa bozulduğumu ne kadar da gizlesem anlamış olmalı. Çayı demledim. Çok değil, ona uydum; ikimize ikişer bardak ancak çıkar. Mutfak duvarına yaslanmış yine koyu renk mobilyalı yemek masasının bir ucuna geçtim. "Hayatında bir kadın var mıydı Ferzan Gece'nin?"

Karşıma oturdu o da. "Bildiğim yok!"

"Sahiden çok şey bilmiyorsun adam hakkında."

"Çok konuşan bir adam değildi ki... Çay içmeyi severdi, yanına beni alır, radyoda bir arabesk türkü ile dertlenirdi. Sormazdım, bilirsin beni, çok sormam."

"Bilirim."

"Oğlunun annesi daha önce çalıştırdığı kadınlardan biriymiş. Öyle kadınlarla ilişkileri hep olmuş ama bu kadın çocuğunu doğuracak olunca kurtarmış onu hayattan, ona düzen kurmuş."

"Ama nikâh kıymamış"

"Hayır! Birine güvenmekte zorlanan bir adamdı. Babası da bu âlemlerin adamıymış. Şeb'in eski adı Gece imiş işte. O zamanlardan patron o adammış. Ferzan abinin annesi de mekânın kızlarındanmış. Ferzan abi anasından hürmetle bahsederdi. O yüzden değiştirdi herhâlde mekânın işleyişini. Bahsetmedi ama öyle tahmin ediyorum, annesini babasından sonra kaybetmiş zira çok gençmiş babasına göre annesi... Bildiğim böyle şeyler. Elle tutulur ne çıkar içinden bilmem. Daha önce yaraladığı adam mekâna eğlenceye gelen bir hırt! Desek ki kan davası güttü. Bir sene olmuş, aklına yeni mi düşmüş kan davası?"

"O adamların adını biliyor musun?"

"Süleyman bilir, sen her şeyin ayrıntısını ondan öğrenebilirsin."

"Neden Süleyman yerine sana güvendi peki adam?"

"Süleyman biraz saf bir adam. Saf derken, iş bitirir biri değil. Öyle arka toplama, temizlik, yemek gibi işler onunkiler. Ferzan abi hep arkasını kollayacak, güçlü birine ihtiyaç duyduğunu söylerdi."

"Neyden dolayı kollamak istiyordu acaba arkasını?"

"Eski husumetlerinden ötürü de olabilir. Karanlık işler yapmış, uyuşturucu işine bile girmiş. Gerçi o işe oğlu sokmuş onu. Öyle söylemişti ama..."

"İnanır mıydın Ferzan'a?"

"Düşünmedim hiç."

Güven'in özeti. İnsanları sorgulayacak kadar bile hayatının merkezine koymamayı öğrendiği bir geçmişin kırk yaş insanı artık. Birer bardak çay koydu bize. Koyu bordo, şahane çıkmış rengi.

"Kaçak çay mı?"

"Yok fabrikasyon. Ama güzel çay, içeride hep bundan aldırırdık."

Bir yudum aldım. Dumanı daha üstünde. Mis! Onunla yapmayı en çok özlediğim şey... Bir de üşüyeceksin, ellerin buza çalacak, tuttuğun bardağın harı ile yandığını bile anlamayacaksın.

"Memlekete gitmeyi düşünüyor musun Güven? Babanı görmeye falan..."

Başını iki yana salladı. "Bir bağ kalmamış, geçmişte de zoraki sürüyordu; hep korkudan, hep dışlanmak endişesi...

İnsan ister istemez ailesi ile kopmamak istiyor. Ama bu saatten sonra olacak iş değil bizimki. Babam iyice yaşlanmış tabii ama yine de iflah olmaz bir yüreği var. Baş edemem!"

"Her şeyden vazgeçmiş gibisin Güven."

"Geçmedim Zehra, beni düşünüp de kendine dram yaratma. İyiyim ben, şu işten de sıyrılınca başka bir iş bakarım. Yeni ev falan... Şimdi cep delik!"

Güldüm. "Deli! Senin bu en çok kendin olduğun hâllerini seviyorum ben."

"Sen beni sevmesen Zehra, hı?"

"Bu, kontrol edilir bir şey değil."

Şakalaşır gibi görünüp son derece sakin bir ciddiyetteydik.

"Düşünüyorum, gerçekten ama..."

"Söyle Güven, ne düşünüyorsun?"

"Seni Zehra! Çok ısrarcısın, fazla!.. Saplantı oldum belki de ben sende. Umutlandın ilk etapta, dağıttım her şeyi. Olmalı, diyorsun onca zamandır."

Açıklaması buysa kabulümdü. Adının ne olduğu o kadar önemsiz ki... Önemli olan daha nice bahis var. Misal baş edemediğim matem hâlim ve bu matemimin müsebbibinin Güven oluşu...

"Ama sen beni istemiyorsun?"

"İstemiyorum."

"O zaman konuşmaya gerek yok."

"Yüzünü asıyorsun, gözlerini daldırıyorsun. Hüzünlü görünüyorsun gözüme. On bir sene kim beklenir Zehra, aklın başında mı senin?"

"Değildir belki de. Ama bekledim, yine bekle dersen beklerim. Demezsen de beklerim Güven. Denersin, olmaz; belki sen de benimle daha iyi olacağına kanaat getirirsin."

Sıkıntılı bir iç çekişle karşılık verdi. Çayını yeniledi. Kaldı bir bardak. Dibini bir türlü içmedim önümdeki bardağın. Bu defa da korktum tek bardaklık çayın suyu kaynar kaynar da biterse diye. Yeniden su ekleyeceğimi düşündüm, yeni suyun kaynamasını beklerdim. Daha uzun kalırdım. Oysa Fatma'ya gidecektim. Merkeze dönemeyecek hâle gelene kadar burada otursam, sonra sabahtan gitsem... Güven'i duydum.

"Alnını nereye vurdun? Erhan'ın da yüzü gözü dağılmış."

Yeni fark etmemişti aslında, ilk gördüğü an gözünün oraya takıldığını fark eder gibi olmuştum. İlgilenir görünmemek için bastırmıştı merakını.

"Dayak yedim."

"Kimden?"

"Erhan'ın yediği yerden..."

"Kimden?"

"Soruşturmada işte, Erhan'ın çene durmayınca sıkıştırdılar bizi."

"Erkek Fatma!"

Güldüm. Hayır, öyle bir acı saplandı ki bu sözle içime, kalkıp kaçmak istedim oradan. Kalkacak olduysam da dizlerim tutmadı. Nicedir de tutmuyordu belki.

"Prenses falan dedik ama neysen osun işte, erkek Fatma!"

"Benim içimden artık sana Dev Adam demek gelmiyor."

"Neden?"

"Uğursuz geldi o söz. Sonunu kötü yazdırdı hikâyenin. Güzel bir söz bulmalıydım belki, daha romantik olursa yazar..."

Gülme sesini duydum. Benim hayalperestliğim onun komiğine gitmişti belli ki. Yumuşamış hazır, fırsat bu fırsat dedim. Gurur mu? O bizim evde bir yerlerde eli kolu bağlı duruyor. Vallahi koyduğum yeri unuttum. Hatırlamaya niyetlensem de elim varmıyor, olduğu yere uzanıp onu oradan alamıyorum. "Güven, ben seni çok seviyorum." Yüzünü buruşturdu. "Bakma öyle kötü kötü. Başına bir şey gelecek diye aklım çıkıyor. Uyku falan kalmadı, sen içerideyken daha rahattım, bir umudum vardı. Şimdi çaresiz kaldım, elim kolum bağlı. Çocuklar bir şey anlatıyor dinliyor gibi bakıyorum yüzlerine, ne söylediklerini duymuyorum. Âşıksın, diyor Erhan. Böyle destansı bir şeymiş. Böylesini hiç duymamış. Salakça bir ısrarmış benimki. Bana hiç akıl dışı gelmiyor oysa." Gerginleştikçe gerginleşti karşımda. "Biliyorum, sen böyle olmasını istemiyorsun. Niyetinde benden uzak bir hayat var. Ben polisim, sen sabıkalısın; iki kız çocuğum var, bir eski kocam. Babam seni hayatı boyunca kabul etmez, senin zaten ailevi bir düzenin yok. Belki hiç olmayacak, belki bir kadını seveceksin de ben fırsat vermiyorum. Düşününce öfkeleniyorum, öyle bir kadın olsa boğarım ellerimle."

Omuzları düştü bir anda. "Ne kadını Zehra?"

"Olursa..."

"Kim ne yapsın beni? Aklı başında hangi kadın benimle bir gelecek düşünür?"

"Ben..."

Güldü. "Aklı başında, dedim."

Aklıma birileri laf söylerken ben de güldüm. O kadar kendimden habersiz bir tutumla. Kalktım yerimden, çayımın dibini döküp yenisini doldurdum, ocağın altını da kapattım.

Yerime yeniden oturdum, sessizce içtim çayımı. Ben susarken o da sustu. Bir sessizlik aldı götürdü bütün hikâyemizi, bir dilek tuttu dinleyeni, bir mucize gerçekleşti ve Güven konuştu.

"Aşk güçlü bir duygu Zehra. Askıntı bir tarafı da var, silkeledikçe yapışıyor boğazına. Ama en çok senin için endişeleniyorum. Ben nelerle baş ettim, bununla da ederim. Ama sen esiri oluyorsun kızım be!"

"Bu ne demek?"

"Aklını başına al, demek."

"Hayır, ben bununla da baş ederim, dedin. Kendi hislerinden bahsediyorsun."

"Ne olmuş bahsediyorsam?"

"Sen beni seviyorsun Güven. Hiç vazgeçmedin. En az benim kadar vazgeçmedin."

"Hayır, yanılıyorsun. Ben Erhan'ı arayıp da kendimi ihbar ettiğim gün senden vazgeçtim. Vazgeçemediğim hislerim. Seninle ilgili bir hayalim yok."

Yetmez mi? İçmişim çayımı, almışım gazımı, içim içime sığmıyor. Bir kuş ötüyor uzaklardan bir yerden. Palavra! Kuş ne arar kış ortasında İstanbul'un soğuk, sinsi sokaklarında? Kulağım yalancı. Yüreğim işbirlikçisi kulağımın. Sanırsın gözleri var da kuşları o da gördü. Suratımdaki o zaferci sırıtışa karşılık uyardı beni Güven. "Topla ağzını."

"Bir şey demedim."

Karşı konulamaz bir bulaşıcılık. Veba sindi çoktan üzerine Güven'in, bir baktım o da benim gibi gülümsemiş. Yorgun yüz hatları gençleşiyor sihirli suda yavaş yavaş düzeliyor kırışıklıkları. Otuzunun Güven'i... Birazdan kucağına alacak

beni, öyle bir sevecek, öyle bir sevecek ki... Beni hiç öyle sevmemiş ki kimse, bilmemişim öylesini hatırıma oturup kalmış o anılar. Yerleşik, tayini çıkmaz istesen de. Sür istersen Doğu'ya, en ücraya... Bir soba sıcağında erir buzları, yeniden çıkar gün yüzüne her biri. Sabırsız kalktım ayağa, ne yapacağımı kestirememiş gibi izledi bir süre ama sonra "Sakın!" diye uyardı. Hayır, neydi yani bu kadar korktuğu. İncecik bir bedene sızmış, sarhoş bir gönül mü? Kim korkar sarhoştan, kavgaya tutuşsan en sonunda hep galipsin. Mağlubu baştan belli kavgalardan korkan, zaferi tadacak olan olmaz ki.

"Bir şey yapmayacağım."

"Ah, Zehra, bak!" Ayaklandı.

"Aşk olsun ya, kaçıyor musun benden?"

"Kaçmak değil, pişman olacaksın, biliyorum."

"Sen beni yanlış anladın."

"Ben seni bilirim, ben seni çok iyi bilirim, hiç yanlış anlamam."

"Bana arsız kadın muamelesi yapıyorsun."

"Sana karşı konulması zor kadın muamelesi yapıyorum."

"Bir şey yapmayacağım." Mutfağa dâhil edilmiş balkonun bir köşesine konulmuş ve henüz çalışmayan buzdolabı ile dibindeki kombinin bıraktığı boşluk arasında sıkıştı kaldı. Aramızda bir karış var ya da yok. Gözlerine öyle densiz bakıyorum ki sanıyor birazdan ona fena bir şey yapacağım. "Tövbe mi ettin?"

"Sana mı?"

"Ah! Bir de bana mı tövbe ettin?"

"Ne tövbesi Zehra, bak..."

"Niye nefes nefese kaldın? Arada iki üç dal sigara içtin diye ne bu dirayetsizlik. Yıllarca her gün bir paket içtim ben. Her nefes adını sayıkladı ama ben sessizce nefes alıp verdim."

"Sen benim..."

"Ben senin hiçbir şeyinim. Unuttun mu? İstemiyorsun beni."

"Unutmadım. Unutan sensin."

"Seni öperim diye ödün patlıyor."

"Zehra..." Dudaklarının titrediğini gördüm. Keyfim gıcır! Dişlerimin arasından ıslık gibi çektim her zerresini içime. "Öpmen mesele değil, devamından korkuyorum."

"Hani sevişmezdin benimle?"

"Şunu yapma ya! Hadi git!"

"Tamam!" geri çekildim. Bir anda yüzüstü bırakılma duygusunu tatsın istedim. İrkildiğini gördüm. Kapıya yöneldim.

"Arayınca aç!" dedim. Oracıkta kaldı, ardımdan bile gelemedi. Hani gelse durduracak belki. Zira isterim ben de biri durdursun beni. Ne diye çekip gittiysem sanki?

Fatma'nın evine giderken bir neşe çanı bağlamıştım âdeta ayaklarıma. Şıngır mıngır... Kadının daha birkaç gün evvelinde kocası ölmüş kime ne? Aptal bir sırıtış... Sanırsın ergenim. Saçlarımı yürürken itina ile savurma saplantısı... Sanırsın ilk kez âşık oldum. Bir koşma dürtüsü... Sanırsın kırkıma merdiven dayayan ben değilim!

Fatma'nın cenaze dolayısıyla evine doluşan misafirlerinde azalma kaydedilmiş görünüyordu kapısındaki ayakkabı az-

lığından. Onunla konuşmak istediğimi söylediğimde bana biraz sitem etti. Polis arabasına bindirilerek merkeze götürdüğümüzden beri herkes ardından bir laf söylüyormuş. Dul olmak ne kadar da zormuş, ben nereden bilecekmişim. Fatma'ya "Ben de dulum." dedim, dubleks evinin üst katındaki misafir odasına alırken beni. Şaşırmış göründü gözüme, belli ki ona mutlu kadın profili çizmiştim. Oturmam için gösterdiği klasik mobilyalarının arasından geçip koyu kahverengi, simli döşemeli koltuklarına oturdum. "İki de kızım var." Aramıza mesafe koyacak gibi görünmesine rağmen hemen yanıma oturmadan önce kapıyı sıkı sıkıya kapattı.

"Allah bağışlasın, vefat mı etti eşiniz?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Yok, boşandık!"

"Aldattı mı sizi?"

"Hayır!"

"Döver miydi?"

Yavuz, lafı ile pis adam döver ama birine el kaldırdığına şahit olmuş değilim. Zorbalıkları hep çenesi ya da ekonomik gücüyledir onun. Küfredeni bile duymazdan gelecek kadar kavga gürültüden korkan bir adamdır. Ya da onu bu yönleri ile göremeyecek kadar az tanıdım.

"Hayır. Her kadın şiddet görmüyor Fatma, çoğu kadın bunu aklına bile getirmiyor." Başımdaki yarayı gösterdi, üzeri küçük bir bantla örtülmüş yaram başımın belasıydı anlaşılan. "Polisim ben, kocamdan değil ama birçok suçludan böyle saldırılara maruz kalıyorum."

Anlayışla başını salladı. Omzunun biraz üzerinde küt kesim saçları, dolgun yanakları, hafif solgun yüzü ile açık tenli,

akça pakça denilen güzel kadınlardandı Fatma. Kışkırtıcı bir tarafı vardı elbette; hani Sezgin, Sezgin olalı bu kadar kendi ile yarışmamıştır Fatma'ya bakmamak için. Adama da bir tarafım hak verdi, kadın talepkâr olmuş olunca 'Dur bacım, kocan var senin." diyemeyebilir erkekler. Saçmalıyorum. Erkeklerin nefis mücadelesinde haklı çıktıkları tek nokta, ahlaklarını muhafaza ettikleri yer olabilir. Ahlakı ziyan zebil kimse, gözümde haklı olamaz.

"Ferzan Gece'yi tanır mısın Fatma?" Anlamaz gibi baktı Fatma yüzüme. Cebimden çıkardığım telefonumun internet tarayıcısına adını yazıp ilk çıkan fotoğrafını Fatma'ya gösterdim. Uzun uzun baktı. "Şey bu!" dedi, biraz daha düşündü emin olmak adına sonra kendinden emin ekledi. "Hasan'ın dayısı... Yani öz dayısı değil de... Ona dayı derdi, ahbabı gibi."

İşin içinde bir para tuzağı yoksa ben de Zehra değilim. Yanılırsam kendime bir sıfat biçerim.

"Adını söyleyince niye bilemedin?"

"Eve getirmezdi adamı, birkaç kez inşaat bürosunda görmüştüm. Pek muhabbetlilerdi. Dikkatimi çektiğinden sormuştum. Uzaktan da tanıştırmıştı ama 'dayım' deyince adını hiç de merak etmedim doğrusu."

Ahbapların hazin sonu... "Ferzan Gece de öldü Fatma. Aynı şekilde, arabasının içinde, koruda öldürüldü."

Ağzı aralandı bir şey söyleyecek gibi... Matem havası daha bir yerleşti ifadesine. Fatma'nın kocası için üzüldüğü aşikâr. Dört çocuk doğurmuş adama, hem de en sonuncusunu kırkında doğurmuş. Elinde tutma gayesi yüksek, kocam olmazsa hâlim nice olur korkusunda bir kadın. Bir eksik

etek zayıflığı daha... Ellerinde ne olsa güçlenir bu kadınlar bilmem! Diyorum da bütün bunları acaba ben ne kadar güçlüyüm? Bilhassa konu Güven olunca gurursuz, ayarsız, pespaye bir kadın oluyorum. Önüme ser ömrünü dese, çocuklarımı babama emanet edip sererim ömrümü onun önüne. Düşünür müyüm acaba bir an bile?

"Kim yapıyor bunları Zehra Hanım?"

Dudaklarımı kıvırdım bilinmezliğimin ortasında bir kez daha çıkmaza girerek. "Bir tahminin olmalı Fatma. Bize yeni bir yol açacak... Şu Kürt çetesinin var mıdır Ferzan ile alakası?"

"Bilmiyorum, inanın. Ben evin dışını çok bilen bir insan değilim ki... İlk gelin geldiğimde çarşıya, pazara bile çıkamazdım. Yenilerde, yaşım başım geçince... Hasan müsaade etmezdi; öfkelenir, höykürürdü; sayıp söverdi bana. Yeni yeni rahatlamıştım, çok sorgulamaz, karışmaz olmuştu."

"Ki sen Sezgin'i buldun!"

"Bulmak değil Zehra Hanım."

"Ne, sevdin mi?" Aşk olsun der gibi baktı gözlerime. Koyu gözleri, kenarları kırışmış göz çerçevesinin arasında sitemkârdı. Aramızda eski bir dostluk, verilmiş sözler, oluşmuş bir güven varmış gibiydi. "Kızma bana Fatma, kötü bir şey söylemiyorum. Birini sevmiş olmanda da bir kötülük yok üstelik. Başka birini kandırmadığın sürece..."

"Söylemesi kolay. Sıkışmışım bu kapana, Allah'ınızı severseniz kim ister böyle bir hayatı. Bir kez okşanmamış saçım, tek bir iltifat almamışım. Yemek, iş ve yatak soran bir kocanın hayatının içinde kim gitmez başkasına?"

Sorunun cevabı bende yok. Bütün bunlar olsa da olmasa da benim gönlüm tek bir adamda. Ah, adam dedim, hıyar demeliydim!

"Neyse, bana ne canım Sezgin'le senden. Ama yine de dersen ki fikrini alayım, o adam seni üç paralık kadın yapar. Yüceltmez, karısı yapmaz, yanına alıp göğsünü gere gere dolaştırmaz. Arkadaşının karısına hâllenen adamdan insanlık bekleme."

Savunacak sandım aslen. Ben olsam öyle yapardım. Yaptım da yapacağım da... Canım yettikçe, nefesim sürdükçe Güven'i anlamsız bir savaş ile sağa sola, babama, çevreme; herkese ama herkese savunacağım. Onu sadece benim anladığımı başka türlü nasıl anlatırım? Onu sadece benim anlamlandırabildiğimi... Başını eğdi; iyice mahcubiyet, pişmanlık kapladı ruh hâlini Fatma'nın.

"Bana elle tutulur bir şeyler vermen için geldim, Fatma. Mesela iş dışında neler yapardı Hasan?" Kafasını kaldırdı Fatma, gördüm ki gözleri bulutlu. Acır gibi oldum, merhametime sövesim geldi. "Mesela devamlı takıldığı bir mekân var mıydı?"

"Ava giderdi." Garibanın dudakları ıslandı ağlamayacağım diye kendini sıkarken.

"Sezgin'den başka kiminle giderdi?"

"Arkadaşlarını çok bilmem ben, ipsiz sapsız olanları hele hiç bilmem. Ailece görüştüklerimiz var ancak herhangi birinin Hasan ile husumeti hiç olmadı. Bir bu Kürt çetesi ile boğaz boğaza geldiler, başka da..." durakladı. "Bir enişteleri var aslında, tek kız kardeşlerinin kocası."

"İllaki aile cinayeti diyeceksin yani, Ferzan'ı da öldürme ihtimali olan biri mi bu enişte?"

"Mümkün. Ferzan ile de ortak iş yaptılarsa mümkün. İnşaatlarından birine üç kuruş para katmıştı adamcağız, bizimkiler hiç etti adamın parasını. Bir de üstüne kız kardeşleri ile düşman oldular."

"Para uğruna..."

"Öyle! Görümcemi ben de sevmem Zehra Hanım. Yalan yok ama onlara haksızlık ettiler. Adamla uğraşmayı da bırakmadılar. Parasından vazgeçsin diye emniyete bile şikâyet ettiler adamı."

"Emniyete ne diye şikâyet ediyorlar?"

"Polis adam; işte ikinci iş yapıyor, ticaret yapıyor, çek senet işi yapıyor gibi... Kimisi doğru, kimisi yalan şeyler. Soruşturma geçirmiş falan..."

Telefonumun not bölümünü açtım hemencecik. Bilgileri aldım yeniden Fatma'dan. Onun yanından çıktıktan sonra Fikret abiden istedim bilgileri, adamı nerede bulacağımı sordum. Birkaç saat içinde geri döndü; karşı tarafta bir karakolda çalışıyordu. Yazdım kenara, gidilip enişte ile konuşulacak.

Yatmadan evvel aradım Güven'i. Derdim söz verdiği üzere sürekli yoklama görüntüsü vermekti ama telefonuma cevap verilmedi. Birkaç kez daha denedim ama Güven cevap vermedi, saate baktım biraz geç. Uyumuştur diye düşünüp yattım yatağıma.

9. GÜN

Sabah erkenden haber verdim Erdal Amir'ime. İşler hızlanmalı, o katil ya da katiller bir an önce bulunmalıydı. Ferzan ile Hasan bağlantısı şüpheleri Güven'in üzerinden iyice çekiyor olsa da bir an önce bu belirsizliğe son vermem gerekiyor. Köprüdeyken aradı Güven, erken yatmış duymamış aradığımı. Bir sevindim ki o arayınca, trafiğin orta yerinde kalmasam döner onu da alır geçerdim karşıya. Ne var yani dursun yamacımda, yanımda, nefesini duyacağım mesafede...

"Ne yapacaksın bugün Güven?"

"Hiçbir şey sanırım."

"Süleyman'ı falan görürsen polise ifadeni verdiğini söyle, olur mu?"

"Olur, derim."

Sesi bir soğuktu; mesafeli, gergin...

"Canın sıkkın senin."

"İyiyim. Yeni uyandım daha ondandır."

"Git yüzünü yıka, duş al, açılırsın. Daha da açılamıyorsan kahve iç."

"Kahve sevmem."

"Bak, bunu biliyorum."

"Maşallah sana, ezberin sağlammış."

"Belki akşamüzeri uğrarım."

"Uğramadan ara, belki çıkarım."

"Hani bir planın yoktu."

"Mahkûm muyum Zehra? Planım yok diye eve mi hapis kalayım?" Anormal bir terslenmeye aitti sesi. Atışırdım belki karşılığında ama üstelemedim. Nasılsa akşam giderim, yüz yüze alırım ifadesini diye. Belki de benim ifademi alabilen tek adam olarak o alır ifademi demedim. Telefonu kapatır kapatmaz Erhan aradı. Ferzan Gece'yi vuran silah adamın kendi ruhsatlı tabancasıymış.

"Hasan Uçan'ın telefon kayıtları ile Ferzan Gece'ninkini kıyaslar mısın Erhan? Şu yurt dışı ikametli adama ait hattan onda da arama var mı?"

"İstetelim. Karşıya geçiyormuşsun, beni niye almadın?"

"Senlik iş değil ya, polis göreceğim. Tehlikesiz yani! Sen diğer işlere bak."

"Hacer evde miydi sen çıkarken?"

"Nereye gidecek?"

"Morali bozuk muydu peki?"

"Ne oldu ki?"

"Biraz terslendim, içerledi, ağladı."

"Ne diye terslendin oğlum kıza?"

"Güven meselesi... Bu kız bu adamı hâlâ seviyor Zehra, ben sana diyeyim. Güven döndü döneli yüz vermiyor bana, bir mesafeli..."

Bunu düşünmemiş değilim. Ben geçen on bir yılda da Hacer'in Güven bağlılığına hep bir anlam vermeye çalıştım. Sonra dedim ki hayatında ilk kez birisi sahiplenmiş onu. İncitmeden, kullanmadan ağabey olmuş, belki baba bile olmuş. Hacer gibi yitik kalplerin durağı Güven gibiler olunca adına aşktan başka duygular da verilebilir, dedim. Ancak adını çok koyamadım.

"Konuşalım Erhancığım, sıkma canını."

Erhan'ın sıkkın canına inat Hacer'in sabahki sıradanlığını düşündüm. Erhan ile bozuşmanın onda bir tesiri yok muydu yani? Asabım bozuldu, Hacer'i arayıp bir araba laf saymamak için zor tuttum kendimi.

Semt karakollarında hiç çalışmasam da bilirim az çok raconu. Bir polisi başka bir polis olarak gidip öyle sorgulayamazsınız. Karakol amirine "Ahbabıyım." dedim, "Çok eski ahbabının kızıyım." Adam devriyeye çıkmış, beklemeye koyuldum. Ona cepten ulaşıp haber verdiler. Hatta adam çıkaramamış beni ama ben ısrarcı bir şekilde "Meraklansın, sürpriz olsun." dedim. İki bardak çay içimi kadar sürede bir grup polisle birlikte göründüler karakol amirinin odasının penceresinden. Hangisi aradığım adamdı bilmediğimden boş boş baktım.

"Hah, geldi Esat Bey de!" dedi amir. Ayaklandım. Odanın kapısı tıklandı. Kısa boylu, göbekli, sicili bilmem kaç binlik eski bir memur karşımda selam verdi. Yaşını başını almış, yıpranma ile birlikte emekliliği gelmiş bir adamın iki kişiyi birden öldürmüş olması gözüme komik göründü.

"Merhabalar Esat Bey, ben Zehra. Kemal Müdür'ün kızıyım." dedim. Elimi sıktı ama ifadesi sorguluyordu.

"Çıkaramadım." dedi elini çekerken.

"Eskiden birlikte çalıştığınız müdürleri ne çabuk unutmuşsunuz, aşk olsun size. Bizim eve de çok gelip giderdiniz." Belirgin bir şekilde göz kırptım, o kadar acemice bir tutumla yaptım ki bunu amir de fark etti.

"Haa!" diye karşıladı beni Esat Bey. "Hoş geldiniz, bu ne güzel sürpriz!" diye yalancı bir sevinç gösterisinde bulundu. Amiri beni takdim etti, konumum ve rütbemin onu tedirgin etmesini bekledim; önemsememiş gibiydi. Baş başa konuşmak istediğimi belirttim, beni karakolun arka odalarından birine çekti. Eski tip tüplü bilgisayarların üst üste yığıldığı, demir dolapların kırık kapaklarının sarktığı o odada belli ki öğünlerini geçiştirdikleri masaya oturdu. Kapaklı bir şekerlik, kenara yasladıkları komodin üzerinde bir kabın içine bırakılmış kaşık çatallar... Birine seslendi Esat Bey, iki çay rica etti. Nihayet oturduğum sandalyenin karşısına geçti ve kolunu yemek yedikleri masaya dayayarak "Babanız nasıllar?" dedi.

"Emekli oldu. Memlekette bahçeli bir evde domates, biber ekiyor."

Başını salladı tebessümle. Babacan bir hâli, dingin bir tavrı vardı meslektaşımın. Rahatladım, şüphelerimden sıyrılmak için erken olsa da ihtimalsiz bir tavırla sorgulamaya karar verdim. Biraz samimiyet takındım.

"Ben Hasan Uçan ile ilgili konuşmaya geldim abi."

Yüzünü buruşturdu, belli ki hiç hoşnut olmayacaktı bu meseleyi konuşmaktan.

"Öldüğünü biliyorsunuz, değil mi?"

Başını salladı, cevap vermeden evvel çaylar gelince bir sükûtla oturduk. Benim gibi şekersiz içiyordu çayını ve ilk yudumu aceleci aldı. "Duydum tabii, cenazesini haber ettiler."

"Gittiniz mi peki?"

Başını iki yana salladı adamcağız. Esmer yüzü, yıllardır her sabah tıraş olmaktan tahriş olmuş emektar bir polis izlenimi veriyordu.

"Husumetiniz varmış."

"Ne cenazeme gelsin onlar ne de ben onlarınkine giderim Komiserim. Birileri adımı verdi ki geldiniz siz de. Açıkça diyeyim; karıma da söyledim gidersen git ama rızam yok diye."

"O da mı gitmedi?"

"Hayır."

"E, ama onun ağabeyi... Öyle değil mi, karınız küçükmüş Hasan'dan?"

Başını salladı adam onaylamaktan öte söyleyecekleri de vardı. "Onlar bana çok kötülük ettiler. Başkası olsa, el olsa uğraşmaktan yorulmazdım. Evliliğim bitecekti az kalsın, üç çocuğum var benim Komiserim. Öyle başıboş adam da değilim ki uğraşsam, işim gücüm... Kanun adamıyım ben diye aldılar eline sazı, çaldı çaldı oynattılar milleti. Soruşturma geçirdim onlar yüzünden, iftiralar attılar."

"Ticaret yaptığın yalan değil ki..."

"Üç kuruş para, Komiserim. İnşaatlarına koydum, bir ev düşecek bile değildi. İşte üçte bir daire hissesi ancak. Çoluğuma çocuğuma bir şey kalsın diye. Biliyorsunuz siz de aldığımızın

ne olduğunu. Yıllarca bu meslekte insan ne uzar ne kısalır. Bir de akraba yani; insan güvenip kefilsiz, senetsiz teslim ediyor. Yıllarca çalışıp çabalayıp biriktirdiklerimi çar çur ettiler."

"İhtiyaçları yokmuş anladığım kadarıyla, zaten varlıklı adammış Hasan. Neden yaptı dersin?"

"Hırs, Komiserim! Sanır ki para ondaysa haşa Allah'tan büyük. Sadece bana değil birçok akrabasına da benzer kötülükler yapmıştır. Ama etrafta dolaşırken hayırsever; sadakasını, zekâtını veren, dindar bir adam gibi görünürdü."

Erhan'ın muhabbet geliyordu işte. İnsanların dindarlık sıfatının altına gizlenip karıştırdığı işlere savunma olarak "Müslümanım ben." dediği o iğrenilesi durum. Müslümanlık bu kadar çok dilde olmamalı; gönle yerleşik, kalbe iyi niyet tohumları ile serpilmiş olmalı diye düşünmekte olan arkadaşıma hep katılmış ancak onun kadar sivri olamamışımdır bu konuda.

"Anladım. Peki, sizce kim öldürmüştür Hasan'ı?"

"Bilmem. Biliyor olsam söylerdim, sizin gelmenizi de beklemez onu kendim bulup getirirdim. Çok zaman geçti biz onlardan kopalı, birkaç kez mektup yazdım paramı istemek için. Onun haricinde hiç irtibata geçmedik. "

"Karınız..."

"Karım da geçmedi. Birkaç kez aile meclisinde karşı karşıya gelmişler, konuşmak istemiş Hasan ama karımın içinden gelmemiş. Kötülüklerinden soğumuş ister istemez içi."

"Diğer kardeşleri ile arası nasıl?"

"Küs değil ama hepsiyle de kırgın. Kırgınlık daha ağır gelir kadınlara, bilirsiniz. İnsan kardeşine bile güvenmediği şu dünyada kime güvenecek bilmem."

Adamın yumuşak tavrı; boş vermiş, Allah'a havale etmiş tevekküllü hâli karşısında soracaklarımı unuttum desem yeridir. Lüzum da kalmadı gerçi, adam yardımcı olmak gayreti ile anlatmaya devam etti.

"Su testisi su yolunda kırılırmış, derler. Ben paramı koyup da ortaklık yaptığım zamanlarda da onların yanlış işler yaptığını görmüştüm komiserim. Paraya fazla kıymet verirlerdi, hatta neredeyse taparlardı. Parası kimin çoksa onun ahbabı olurdu Hasan. Kardeşlerinin de patronu gibiydi; Cemal olsun, Doğan olsun; akılları onun kadar basmadığından o ne derse o olurdu. Aslında Cemal'in sermayesi ile başlamış bunlar zenginleşmeye. Cemal Hollanda'ya gitmiş, oradan bir miktar para getirmiş. Hepsi İstanbul'a göçüp bir taksi plakası aldılar. Bu Hasan iki yıllık üniversite okudum diye bunların başında akıl veren, yol gösteren adam oldu. Hepsini yönetti. İşler tıkırında gidince büyüdü tabii zenginlikleri. Para çoğaldıkça sahteleşti Hasan. Evvelinde çok mert görünürdü ama sonradan tepeden bakan, kibirli biri oldu. Önüne kim geçse dinlemedi. İnsanları kendine mecbur etmeyi çok severdi. Birilerine biraz yardım edince onu kölesi kılardı. Üç beş kuruşa insanların haysiyetlerini satın alır, sonra da onları kullanırdı. Zamanında bir senet davasından az kalsın içeriye giriyordu, borcunu ödemekten acizdi aslında komiserim. Belki de derim yine öyle bir mesele, borç harç... Birinin kuyruğuna bastıysa dayamışlardır bıçağı boğazına."

"Siz nereden öğrendiniz bıçakla boğazının kesildiğini?"

"Hanım söyledi. Kaç gündür iki gözü iki çeşme. Yine de yüreği yufka işte, abisi ya, dayanamıyor. Perişan oldu. O da öğrenmiştir akrabalarından."

"Peki, Ferzan Gece'yi tanır mısınız?"

Herhangi bir tanımışlık ifadesi görmedim gözlerinde.

"Sezgin Tok'u..."

"Onu tanırım."

"O öldürmüş olabilir mi Hasan'ı?"

"Korkak adamdır ama bilmem komiserim. Neden öldürsün ki Sezgin?"

"Onlar da iş yapmışlar birlikte. Madem sebep para diyorsunuz."

Dudaklarını kıvırdı, ihtimal vermez gibiydi hâli.

"Ferzan Gece'yi hiç duymadınız ama..."

"Hiç duymadım. Ne iş yaparmış?"

"Gazinocu."

"Yok komiserim, bilmem ben. Hasan'ın da işi olmaz ki gazino ile falan."

"Gitmez miydi gazinolara?"

"Ben gittiğini görmedim."

"Kaç sene oldu siz onlardan kopalı?"

"On beş sene oldu komiserim."

Adam çoktan durumu kabullenmiş, alacağından vazgeçmiş kendi hayatında tıkır tıkır yaşamaya çalışan biri. Fatma'nın zayıf yön göstermelerinden biri daha... Ona birkaç soru daha sorup ayaklandım. Beni arabama kadar geçirdi. Telefon numaramı verdim, aklına bir şey gelirse beni araması için. Onun numarasını da aldım. Hiç tedirgin olmadı, istersem resmi ifade de verebileceğini, emekliliğinin dolduğunu, önümüzdeki ay dilekçe vereceğini artık bu meslekte ömrünü doldurduğunu söyledi. Lazım olursa haber edeceğimi söyleyip arabama geçtim.

Dönüş yolunda merkeze geçmeden evvel Güven'e uğramak üzere yolumu değiştirdim. Gitmeden önce aramayacaktım ama son anda kapıdan dönmemek için yine de onu aradım ve telefonuma cevap vermeyişine sinirlenip dayandım kapısına. Onuncu dakikada pes ettim, geri dönüyordum ki kapısının açıldığını duydum. Önce başını uzattı kapı aralığından, sonra gözlerini devirerek bana, kapıyı açtı.

"Ne be?" diye azarlama moduna geçmişken gördüm ki Güven belden aşağısına bir havlu sarmış, saçları hatta bedeninin üst kısmı bile hâlâ ıslak. İstemsizce gözlerimi kaçırdım. Onu hiç çıplak görmemişim gibi bir hisle kavruldum. Kavruldum, diyorum çünkü kan basıncım yükseldi, vücut ısım ateşle tanımlanacak hâle gelene dek tırmandı. Gözlerimi kaçırdım ister istemez.

"İçeri geç de üstümü giyinip geleyim." dedi.

Hiç itiraz etmedim ona. Nabzım yavaşlardı belki, rutine dönerdi kalp atışlarım. Güven'in emanet evinin eski eşyalarının arasına saklandım. Bacaklarımı altıma topladım, peş peşe yutkundum sakinleşmeye çalıştım. Ne zamandan beri çıplak adam görmek beni heyecanlandırıyor, bilmem. Beni sadece çıplak Güven heyecanlandırıyor belki de. Giyinikken biraz daha etkisi az, kesinlikle kabul edebilirim bunu.

Yanıma geçip oturdu. Saçları hâlâ ıslaktı, sakalları nemli görünüyordu.

"Evden hiç çıkmadın mı?" diye sordum, gayet hesap sorucu bir tutumla.

"Hayır."

"Niye yıkandın o zaman?"

Sırıttı, bakışlarını eğerek çapkın adam ifadesini takındı. Oysa Güven çapkın değildir. Bunu düşündürecek bir hareketini gördüğümü hiç bilmem. Bir keresinde gittiğimiz o barda tavladığı kız dışında... Onu da iş için yapmıştı. Sahtekâr bir yardımdı ama yine de niyet o yöndeydi. Ah, şu eski defterler açılıp açılıp durmasa!..

"Sen genelde neden yıkanıyorsun Zehra?"

"Temizlenmek için..."

"Aynı sebepten..."

"Gün ortasında; sabah değil, akşam değil..."

"Çay içer misin?"

Ayaklandı lafı değiştirmek için. İşkillendim mi gerçekten, bilmem. Belki de sadece uğraşmak istedim peşine düştüm. O çaydanlığı yerleştirirken ocağa mutfak kapısının arasında durdum. "Biri mi var yoksa evde?" Yine bana cevap vermeyince yatak odasına yöneldim. İçeride birini bulacağımı hiç sanmayarak, sanki onunla böylesi uğraşmayı seviyormuşum gibi... Seviyorum yalan değil. Beni ciddiyetten biraz da olsa koparıp gençlik zamanlarıma döndüren hâller bunlar. Aşkın o çocuklaştıran hâlleri... Yatak odasında beni dağınık yatağından başka karşılayan yoktu. Banyonun kapısı açıktı ve zemini ıslaktı. Dolapları açmaya yeltendim.

"Bir kadın olsa evde dolaba saklamam Zehra. Sen geliyorsun diye hem de. Karı koca değiliz!"

Dolabın kapağını bırakıp geri döndüm. "Burada bir kadın görürsem önce kadının saçlarını kökünden yolarım,

sonra da seni keserim." Gözlerimi belerterek savurduğum tehdidim, Güven'in duruşunu hiç değiştirmedi.

"Bekârım ben!"

"Umurumda değil medeni hâlin. Söyledim söyleyeceğimi."

Yanından geçip salona döndüm. Çekmeceleri, vitrin içini, koltuk minder altlarını aramaya başladım. Ferzan'dan kalma bir şeyler bulur muyum umuduyla... Ama Güven başka türlü anladı ve yerine otururken o vurdumduymaz, geniş tavrı ile "Sevgilim mektup bıraktı mı diye mi bakıyorsun?" dedi.

Sırtımda garip bir karıncalanma başladı o an. Dikildim, eğildiğim dolap aralarından doğrularak. "Kim senin sevgilin?" diye sordum son derece ciddi bir tavırla. Bacaklarından birini diğerinin üzerine enlemesine bırakırken sırtını yasladı koltuğuna. Son derece umursamaz bir hâlde kaşlarını kaldırarak cevapsız kaldı. "Biriyle görüşüyorsun, direkt söylemiyorsun bunu bana da ima mı ediyorsun?" Yanına yaklaştım tam karşısında durdum. "Geceyi bir kadınla geçirdin, belki birkaç gecedir var kadın. Kulüpte tanıştın, değil mi?" Gülümsedi, öfkem doldu taştı damarlarımdan. Kendime hâkim olamayıp kaldırdım elimi, toparlanıp öyle bir hızla tuttu ki bileğimi sarsıp yanına oturtması saniyeler içinde oldu.

"Hasta mısın Zehra sen?" diye çıkıştı bileğimi bırakırken. "Benden başka derdin yok mu kızım senin?"

"Eğer öyle bir şey oldu ise Güven yemin ederim..."

"Ne? Terk mi edersin beni?"

"Böyle yaparak gururumu kıramazsın!"

"Nasıl kırarım? Söyle senin o aptal gururun nasıl kırılırsa söyle de onu öyle kırayım?"

"Geri zekâlı!" Gururum kırıldığından değil, kırılmayışına olan öfkemden ayaklandım. Yine etrafı aranmaya başladım. Bu defa Güven'in telefonuydu aradığım. Yatak odasında yastığının kenarına düşmüş buldum telefonu. Ardımdan gelmemişti. Hunharca son aramalara baktım. İşkilleneceğim hiç kimse yoktu. Benim adım, Erhan'ın adı ve önceki aramalardan kalmış rahmetli Ferzan'ın adı vardı; "Ferzan abi" diye kayıtlıydı. Mesaj bölümüne girdim. Hattını yeni aldığı için operatörden gelmiş mesajların en üstünde kaydedilmemiş bir mesaj vardı. Hem de cevap verilmiş bir mesaj. İlk mesaj şöyle diyordu.

"Numaram bu, kaydet, olur mu?"

"Kaydettim."

"İstediğin zaman arayabilirsin."

"Sen de arayabilirsin."

"O zaman uzun sürmez, yakında ararım."

Bu mesajlaşmalar Ferzan'ın öldürüldüğü gecedendi. Kulüpten Ferzan ile birlikte çıkıp sonradan bu kadına gitmiş olma ihtimali... En son mesaj ise bu sabah gelmişti.

"Saat kaçta uyanırsın bilemediğimden aramadım. Bu akşam bir şeyler içelim mi?"

Bir isim yoktu, sonuna atılmış herhangi bir imza da ama mesajın muhatabının kadın olduğuna adım kadar emindim. Telefon numarasını arayıp bunu teyit etmek istedim. Çeliştim bu konuda kendimle, bir türlü durduramadım kendimi ve sonunda aradım. Üçüncü çalışta açıldı.

"Oo, karanlık adam!"

Kalın bir kadın sesiydi. Hani ufak bir tını farkı olmasa erkek sanabilirsin. Ama kadındı, hem de Güven'e karanlık adam lakabı takmış...

"Kimsiniz?" dedim pervasızca.

Bir anlık sessizlik ardından tekrar duyuldu sesi: "Asıl siz kimsiniz?"

"Sanırım senin karanlık adamının karısı."

"Karısı mı?" şaşkınlığı net, o koyu ton sesinin kısıldığı andı. "Pardon, ben iş yerinden arkadaşıyım. Selam söyleyin."

Arkamı döndüğümde kapı aralığındaydı Güven. Telefonu kapattım. Bakışları zift gibi, elimde telefon titriyor olsa da sağduyum varmış gibi meydan okursam kazanacağımdan eminim.

"Kim bu kadın?"

"Ne yaptığını sanıyorsun Zehra sen?"

"Ferzan'ı ölüme yollayıp bu kadınla mı seviştin?"

Suratını buruşturdu iğrenir gibi. Kadından mıydı tiksintisi, benim tavrımdan mı bilemedim?

"Cevap ver bana! Madem bir kadına davet çıkaracak kadar toparlandın, o zaman neden beni itiyorsun devamlı."

"Seni istemediğim için olabilir mi?"

"Dengesiz misin lan sen?" Bendeki de soru. Öyle olduğunu bilmiyorum sanki. Üzerine yürüdüm, hiddetle. Telefonunu nasıl fırlattıysam koridor duvarına çarpıp yere düştü. "Daha dün ne diyordun, şimdi ne diyorsun?" Göğsüne iki yumruğumla birlikte geçirdim. Şöyle bir sendeledi. "Ben senin için hayatımı mahvettim, sen hâlâ bana dayılık yapıyorsun. Sevmiyorum seni siktir ol git Zehra, de; dönersem adam değilim. Hiç sevmedim, gözüm dışarıdaki sürtüklerde, de." Birkaç kez daha iteledim, her geri adımla daha yerleşti koridorun ortasına. Tepkisiz, ruh gibi... Demirden bir tavır, iş-

lesen işlenmiyor. "Cevap ver bana!" Nasıl bağırıyorum avaz avaz, boğazımın deliği yanıyor yine de feryat figan. "Bir şey söylesene kafasız herif! Niyetini açıkça söylesene! Bir öyle bir böyle. Bir bana yanıyor gibisin bir umurunda değilmişim gibi. Dangalak mısın sen? Kafan basmıyor mu? Bütün hayatımı sana endekslediğimi almıyor mu aklın? Kalbinin yerinde ne taşıyorsun sen? Kör mü ulan senin gözün, kör mü?" Gözlerimden yaşların akmasına mâni olamıyordum artık. Göğsünü delecek gibi ona vurmaya, saydırmaya devam ederken bir yerde kolları dolandı bedenime. Ağa düşmüş balık misali çırpındım. Sonra deniz kızı misali yalancı bir tutumla sürdürdüm bunu.

"Sakin..." dediğini hatırlıyorum. Ellerinin sırtımı sıvazladığını... Nefesinin başımın üzerinde derinden estiğini... "Kendine gel, sakin ol hadi! Bir şey olduğu yok. Kulüpte Ferzan abi tanıştırmıştı kadınla beni. O niyetlendi kadına yakın durayım diye, numaramı vermemi istedi. Bir şey olduğu yok. Görüşmedik, kulüpten yalnız çıktık biz Ferzan abi ile. Kadın içeride kaldı. İstesem çağırırdım ardım sıra zaten. Sil gözünün yaşını, ağlamanı gerektirecek bir şey yok. Dolaba kadın da saklamamışım." Omuzlarımdan tutup beni biraz geri çektiğinde gözlerime bakıp gülümsedi. "Oldu mu?" dedi. Başımı sallayınca önce o koca elleriyle yanaklarıma düşen gözyaşlarını sildi, sonra yeniden sarılıp derin bir nefesle saçlarımdan öptü.

Saçlarımdan öpülmesini bu denli özleyeceğimi söyleseler güler geçerdim. Bundan tam on bir sene evvel öyle yapardım. Ama şimdi öylesi tuhaf şeyler ki özlediğim... Me-

sela menemen... Ah, nasıl anılar ki onlar ömrümle hemhâl olmuşlar!

"Karısıyım, dedim zaten; bir daha seni arayamaz." Güldü, gülüşünün sesini duyunca istemeden de olsa geri çekildim. Kollarım yanlarımda, muhtaç bir sefil gibi göründüğümden emindim. "Dünyanın en güzel kadını olmuş olsa bile sen de aramayacaksın söz ver bana." dedim.

"Dünyanın en güzel kadını değildi, merak etme."

"Aramayacaksın, söz ver bana Güven."

"Aramayacağım, dert etme sen, üzülme de. Tamam mı?"

"Üzülmemi istemiyorsun demek ki!"

"Çayın suyu kaynıyor, duyuyor musun sesini?"

"İstemiyorsun ama üzülmemi, değil mi?"

"İstemiyorum! Üzülmeni, kırılmanı, hayatını bana adamanı istemiyorum."

"Ben seni seviyorum Güven. Bu birinin isteği ile geçecek bir şey değil."

"Farkındayım. Hadi çayı demleyeyim sen de iki yumurta kır bize, olur mu?"

İki yumurta ile bir halka sucuğun yarısından yapılmış sucuklu yumurta; iyi demlenmiş bir çay, kış domateslerinin yavan tadı, acı sivri biberler, limonlu maydanoz... Sabah gidip köşedeki marketten almış bir şeyler. "Belki Zehra gelir, bu defa aç göndermeyeyim onu, dedim." dedi. Oysa ben dün ona geldiğimde aç değildim. Açlığım hiç midemle ilgili değil zaten, afiyet derdine düşen ruhum. Yumurtalar pişene kadar karşıdaki ekmek fırınından aldı geldi ekmeği. Eskiden oturduğum evin karşısında böyle bir fırın vardı. Sıcak simit, börek falan alırdım.

"Bir keresinde taytla karşıya börek almaya gittim diye paylamıştın beni." dedim yumurtaya ekmek banarken. Sadece gülümseyerek yemeğine devam etti. "Çok kıskanç adamdın sen, Erhan'ı kıskanırdın. Okan'ı görüp olay çıkarmıştın."

"Gençlik..."

"Severim senin gençliğini!" ağzım dolu dolu uzanıp yanaklarını sıkınca bir irkildi. Geri çekildi ama bir söz etmedi. "Pardon!" dedim kıkırdarken. Çayımı yudumladım. Hangi markanın çayı olursa olsun; çay Güven'in eşliğinde, onun elinde ve sohbetinde tatlı. Yıllardır içtiğim her çayın o soluk tadının renklendiği yeni günlerim, hoş geldi! Ben bugünleri çok bekledim çünkü.

"Kendime hâkim olmak istemiştim aslında o konularda. Hani kandırdığın bir kadını bu kadar kıskanma oğlum demişimdir kendime. Ruhundaki psikopatlığı hissetmesin gibisinden... Sonra da bir daha kimseyi kıskanacak fırsatım olmadı, iyi ki kıskanmışım." Güldürdü beni bu lafı. "İçerdeyken bazen kiminle olduğunu düşünüp bunalırdım ama geçerdi sonra. Bir haberin gelirdi dışarıdan, avukat görmek isterdi veyahut avucuma mektubunu sıkıştırırdı. Bilirdim aslında, sen vazgeçmiyorsun diye korkardım işte. Mektubu okursam dayanamaz cevap yazarım, vazgeçeceği varsa da geçemez diye."

"Biliyorum Güven." Ciddileştim iyice. "Beni düşünüyorsun. İstiyorsun ki mutsuzluğa düşmeyeyim. Ama bak hayatta üç derdim var. Ayşe'nin, Ece'nin ve senin iyi olmanız."

"İyilikten kasıt ne? Kendim için soruyorum."

Sırıttım, son derece şımarık bir tutumla. "Yanımda olman!"

"Ha, öyle emin oluyorsun!"

"Başka türlü ne mümkün?"

"Zor adamım ben Zehra, biliyorsun sen de. Alınganım, kompleksliyim, eski kafalıyım. Üstelik psikolojik olarak da iyi değilim."

"Kaç kere daha söyleyeceksin bunları? Aramızdaki farklılıklar senfonisi kaç sezon dinleyici buldu ama sıktı artık. Biz bir kere birlikte çok güzel zaman geçiriyoruz. Birbirimizi anlıyoruz. Dinliyoruz. Seviyoruz." Gözlerini kaçırıp çayını içtiğini görünce ısrar ettim. "Seviyoruz, değil mi?"

"Seviyor olmamız devrim sayılmaz. On bir yıl önce de ben seni sevdim."

"Hiç şüphe etmedim."

Belki bu biraz yalandır. Ara sıra acaba dediğim olmuştu? Ve en çok, onunla birlikte olan bedenime kızdığım... Kendimi kullanılmış hissettiğim de oldu. Ama günahının vebalini ödememiş her günahkârın tövbesi şüpheli kalıyor. Ta ki aynı günahla yeniden sınanmadıkça... Sessizce yemeğimizi yedik, toparladım ortalığı. Elini sürmedi Güven. Odaya gitti ben mutfağı hallederken, çayı yeniden demledim. Eskilerden bilirim işte yine, onun çayının altı hiç sönmez. Daha işim bitmemişken seslenince yanına gittim. Büyük olan banyonun bir köşesinde bulunan çamaşır makinesinin önüne diz çökmüş anlamlandırmaya çalışıyordu. Beni görünce "Şunu çalıştırsana Zehra, mantığını hiç anlamadım." dedi. Yaklaştım, çekilmesi için elimle havalı bir işaret yaptım. Kalktı ve geri çekildi. Deterjan gözüne olması gerekenden fazla deterjan koymuştu. Çamaşırlarının renkli ve beyaz karmaşasında

olup olmadığını anlamam için kazanı açtım ve içeride bir kaçak beyaz gömlek buldum. "Mor bir gömlek olacakmış az kalsın." derken manşetlerinden birinde gördüm kan lekesini. Bileklerinden birinde. Göz göze geldiğimiz an gömleği elimden hırsla çekti. "Ferzan'ın kanı değil, korkma!" dedi açık açık. Makineyi çalıştırana kadar sustum, gömlek elinde iyice der top olmuştu.

"Kimin kanı?" diye sorduğumda ister istemez asılmıştı suratım. Benden bir şeyler gizlediği aşikârdı.

"Polis kimliğinle mi duruyorsun karşımda?"

"Güven, asabımı bozma. Ne kanı o? Ferzan'ın kanından o kadar kolay sıyrılamazsın, bulanır her yanına. Makineyi de çalıştırmayı bilmiyorsun, yakayı ele verirdin çoktan."

"Yine de mantık ilişkisi kurdun oturup. İçinde hep bir şüphe var!"

"Şüphe falan yok içimde. Adamakıllı anlatacak mısın bana?"

"Kavga ettim."

Yüzüne dikkat kesildim. Banyonun loş ışığında görmüyorsam diye gün ışığına doğru itekledim, bağır çağır sordum. "Hiç vuramadı mı kavga ettiğin adam?"

"Şüpheleniyorsun benden." Hayal kırıklığı vardı gözlerinde ama umurumda olmadı. Bir kez daha sordum bu defa yanında olduğumu hissetsin isteyerek.

"Sen öldürmedin ama belki de gördün. Konuşmaman için baskı altındasın."

Güldü. "Görmedim Zehra, kimin öldürdüğü ile ilgili de en ufak bir tahminim yok. Bana inanmak zorundasın."

"Kiminle kavga ettin o zaman?"

"Tanıdığın biri değil ki."

"Fark etmez, eşkâl istiyorum senden. Tipini anlat adını bilmiyorsan da."

"Kulüpte bir adam. Sorun çıkardı, ite kaka çıkardım. Yüzünün kenarında bir yara varmış, elimi atınca kanadı. Vurmadım bile adama. Üzerime saldırınca bulaşmış olmalı."

"Nasıl bir sorun çıkardı? İçkisinin parasını mı ödemedi?"

"Yok, birine sarkıntılık etti."

"Kime?"

"Bir kadına."

"Sana ne kadından?"

"Kadın rahatsız oldu. Ne demek sana ne? İşim bu benim orada."

"Atıl kurt oyunu oynuyorsun yani."

Gömleği banyonun orta yerine savurup geri döndü. Baktım kendisine çay alıyor, ardından ilerleyip hızla eline vurunca bardak savruldu ve eli yandı. "Hay senin!.." dediğini duydum, sonrası mutfak lavabosunda musluğun altında yanık acısını hafifletmek oldu. Uzanıp bakmak istedim, tersledi. Özür diledim, oralı olmadı. Bardak kırıklarını toplamaya başladım ben de. Bir ara bilerek kırığı elime batırıp kanımı akıtmak istedim. Güven'in ilgisini üzerime çeker miyim diye... Sonra korktum kendimden. Kırık parçaları masanın üzerine bırakıp ani bir hamle ile dudaklarından öpmeye başladım. Yoksa kendimi damdan bile atabilirdim Güven benimle ilgilensin diye.

Güven, önce tepkisizdi ama sonra duramadı. Bilirim ki duramaz. Değişmemiş! Her şey değişir; belki hisler bile ama

o tanıdık tenin, tanıdık kokusu... İşte o da hiç değişmemiş. Dudaklarımdan öptüğü bir anda "Başımın belası!.." dediğini duydum. Daha yenice toparladığı yatağı dağıldığı için demiş olsa gerek. Yoksa başına ne belası sardığım görülmüş ki? Onun bana ettiklerinin yanında hele...

Koynunda akşamüzeri uykusuna dalmışım. Sanırsın on bir yıl olmuş, ben hiç uyumamışım. Göğsünün sıcacık teni üzerinde yapış yapış bir uyku ama öyle böyle değil, baygın gibi kendimden geçmişim. Telefonum çalınca Güven bulmak için yere uzandığında ister istemez yatağım gitti ben de uyandım. Yere saçılan eşyaların içinden uzattı telefonu. "Erhan!" Yastığı sırtımda dikleştirip arkama yaslandım, örtüyü sanki Erhan beni çıplak görecekmiş gibi örttüm üzerime. Yün yorgan değildi. Güven kim bilir nice zamandır bu elyafların içinde üşüyüp durdu diye düşündüm.

"Efendim Erhan!"

"Köprüde intihar diyor kız gazetede, attın mı kendini aşağı?"

"He attım, telefonla suyun içinde konuşuyorum. Yüzgeçlerim çıktı oğlum benim!"

"Neredesin kızım, tam yedi kez sordu seni Erdal Amir'im?"

"Ee, demedin mi karşıya geçti diye? Burası İstanbul de Erdal Amir'ime gittiğin yerden dönüşün her zaman garanti değilmiş."

"Neredesin, bırak laf kalabalığını da?"

"Güven'de."

"Hıh, sadede gel devrem sen, bana İstanbul zurnası çaldırma."

"İyi hadi, ne diyorsan de, işim var daha."

"Ferzan'ın oğlunu aradım, baş sağlığı diledim. Akşam evinde bekliyor bizi."

"Gidelim."

"Tamam, buluşuruz o zaman. Hadi sen işine bak!" Son cümledeki imayı anlamazlığa vurmak işime geldi. Zira hemcinsim olmayan bir arkadaşımla, hele de iş arkadaşım olan bir arkadaşımla bu tarz muhabbetler edecek değilim.

"Görüşürüz!" Telefonu kapatıp yanı başımdaki komodine uzandım. Yataktan çıkıp yıkanıp, giyinip... Güven'in evinde ilk yıkanışım düştü hatırıma. Elektrikli şofbenin sözde ısıttığı o incecik suda titreyişim. Güven'e baktığımda esniyordu. Ben uyurken uyudu mu emin değilim. Başını gömmüş yastığa. Gerisin geri dönüp arsızca göğsüne yattım. Güldüğünü duydum, gülmeme sebepti.

"Hani gidiyordun?"

"Giderim, akşam, dedi Erhan."

Kolunu sardı iyice bedenime, yaslandım ben de göğsüne.

"Sana bir şey anlatacağım."

"Anlat bakalım Komiserim."

"Bursa'ya nakledilirken aracın arkasından seni gönderdiş tüm, biliyor musun?"

"Öyle mi?"

"Başın önündeydi. Çok net değil ama biraz erken gelmiş olsaydım beni görmeni sağlayacaktım."

"Ne olacaktı seni görünce?"

"Ece'ye hamileydim. Hamile olduğumu görürsen belki görüşmek istersin, hani senden vazgeçtiğimi düşünürsün diye düşünmüştüm."

Bir "Hıh!" sesi çıktı dudaklarının arasından. Başka da söz etmedi karşılığında.

"Ağrı'dan geldikten sonra çok dua etmiştim senden bir çocuğum olsun diye."

"Benim çocuğum olmadığını bile bile..."

"Belli olmaz, karışma Allah'ın işine."

"Ha, sen gir elin adamının koynuna, sonra Allah'tan bir şeyler iste. Acaba sizin inançta hiç günah diye bir şey yok mu?"

Kafamı kaldırdım, ciddi gibi ama yine de bir alay taşıyor ifadesi. Omzumu silktim. "Cehennemi bilmiyorum nasılsa; yaşlanınca tövbe edeceğim, söz."

"Yaşlanınca seninle sevişemem zaten Zehra, o kadar diri bir erkek olacağımı sanmıyorum."

Kendime hâkim olmaksızın gülmeye başladım. Kahkahalarım dindiğinde hep aynı şekilde bakıyordu bana: Sabit bir tebessüm, asılı kalmış gibi ama her an gitmeye de hazır. Uzanıp bir kez daha öptüğümde dudaklarından bir ağlama hissi asıldı yakama. "Seni de günaha soktum, affedersin." dedim şakalaşırsam o histen kurtulurum sandım.

"Kendini bitiriyorsun Zehra. Mutsuz ve tükenmiş bir kadın olacaksın."

Omuzlarımı silksem, atar mıydım bu alameti üzerimden. Bana fazla zira biliyorum, taşıyabileceğim büyüklükte değil.

Her seferinde sahibini dahi şaşırtıyorsa içimdeki şu diri, ölümsüz sevdaya alamet denmez de ne denir?

"Beklediğin hayat çok zor Zehra. Benden olmaz."

Apar topar sıyrıldım bedeninin tesirinden, kalktım ayağa. Üzerime örtünecek bir şey aradım, bulamayınca çıplak devam ettim yoluma. Bulduğum her parça kıyafeti tek tek giyinerek, çıkıp gittim. Hiçbir şey söylemedi; dakikalar önce yaşadığımız şeyin hatırını sayıp da beni durdurmadı, teselli etmedi. Vadetmekten korktuklarına saydım bunu. Vadetmekten korktuklarından korktuğumu gizlemeden ağlaya ağlaya eve döndüm. Hacer kapıyı açtığında telaşa düştü. "Aman ablam, canım ablam!" sözleri vardı her sorusunun başında. Üzülüyordu hâlime, nedenini açıkça duymak istiyordu. Açıklamadım. Banyoya girdim. Güven'in tesirini atamayacağımı bildiğim bedenimi yıkadım, aklayıp pakladım. Kendimi kötü hissediyordum, evet. Yıkanmakla aklanmayacak türden bir kokuşmuşlukta... Belki de onun da söylediği şu günah... Allah beni Güven'i günahkâr şekilde sevdikçe bağışlamayacaktı belki de. Kalbime de isteklerime de gem vurmalı, sonra alıp başımı gitmeli, önce günahtan korkmayı öğrenmeliydim. Sevdadan, aşktan yanıp sönerken onsuzluktan korktukça o benim en büyük sınavım olacaktı.

Erhan'a mesaj attım Ferzan'ın oğluna sabahtan gitsek ne olacağını sordum. Arayıp haber verecekti. On dakika sürmedi, sabaha gideceğimizi haber aldım. Erdal Amir'e de bir yalan yumurtlamıştır mutlaka.

Battaniyemi çektim üzerime, televizyonun karşısında çocuklar geldiğinde bile o saçma programları izledim. Hacer

doyurdu karınlarını, sordukları her soruya da o cevap verdi. Ayşe emindi ki ben çok hastaydım; Ece üç kez kontrol etti ateşimi, öksürmeyince de karar verdi ya başım ağrıyordu ya da karnım. Ayşe, ısrarla benim hasta olduğumu yineledi. Ece, her şeyi bilemeyeceklerini söylediklerinde bir kavgaya tutuştular. Sesleri avaz avazdı zihnimin içinde. "Yeter!" diye bağırdım. Yerimden fırlayıp ilk önce Ece'nin üzerine yürüdüm. Yavuz'un annesine benzeyerek bana en büyük ihaneti yapan çocuğuma. Bana benzemeliydi ya da babama ya da benim anneme; benim bir şeyime, benden bir parçaya benzemeliydi. "Bu şımarıklığından bıktım artık senin!" dedim ona. Ondan kaç santim yüksekte olduğuma aldırışsız parmağımı gözüne gözüne salladım. Ardından Ayşe'ye döndüm. O Ece'den daha da suçluydu. Madem benim ilk çocuğumdu, rahmime Güven'den bir parça olarak yerleşmeliydi. Hacer'in soyup ona dakikalar önce verdiği elmayı suratımın tam orta yerine fırlattı Ayşe. Yumruk yemiş gibi sarsıldım. Ayaklarını yere vura vura odasına kaçışı işledi içime. Peşine düşüp gidemedim. Hacer koştu ardından. Ece, korku dolu gözlerle bana bakarken ağlamamış olsa da şaşırmış görünüyordu. Benden yediği ilk darbeyi ağır bulmuştu küçüğüm. Ağır ve baş edilemez... Kapı zili çaldığında benden önce koştu kapıya. Kurtarıcısı gelmişti sanki. Ellerimi yüzüme dayadım, sakin olmam gerektiğini fısıldadım içten içe. Bir buhrandı, anlık bir şey. Herkes yaşayabilirdi! Herkes yaşardı ama anneler yaşamazdı. Anneler kendi dertleri yüzünden çocuklarını haşlamamalı, her kederi içlerinde yaşayıp çocuklarına hayatın bayram olduğunu hissettirebilmeliydi.

Anneler nasıl olurdu, ne kadar biliyordum ki sanki? Annem mi oldu? Ama babalar öyle olur, onu biliyorum. Babalar çok başka olur.

"Annen içeride mi?"

Güven'in sesiydi Ece'ye karşılık veren kişi. Ellerimi yüzümden çektim, ya toparlanacak ya yakalanacaktım. Dış kapı kapandı ve ben daha toparlanamadan yakalandım. O sırılsıklam olmuş suratım, darmadağın saçlarım, döküntü üstüm başım ile bitik bir Zehra'ydım işte. Tıpkı söylediği gibi. Ece yanındaydı. Sessiz duruyordu. Ayşe'nin ağladığını duyuyorduk birlikte, Hacer'in telkinlerini. "Annen hasta ya kuzucum, hasta insanlar asabi olur biraz. Normal, bu çok normal!"

"Ne olmuş Ayşe'ye, Ece?" diye sordu Güven. Ece'nin korkak bakışları sindi Güven'in üzerine, cevap veremedi. "Annen mi kızdı?"

"Annem hasta." dedi sadece. Ayağa kalktım, gözyaşlarımı silip dik durabilecekmişim gibi.

"Neyin var Zehra?" Yanıma dek geldi, avuç içlerinden birini alnıma yasladı. Ateşim olmadığını anlayınca gözlerimden dökülen birkaç damla yaşı parmakları ile sildi. "Üşütmüşsün herhâlde." dedi yalandan, dudaklarını kıvırıp belli belirsiz bir "Şşt" sesi çıkardı. Yapma, der gibi. "Ayakta durma, sen uzan, ben Ece'ye bir su vereyim."

"Susamadım!"

"Olsun, iç yine de, gel hadi benimle."

Çocuklar korkunca onlara su verilirdi. Hacer de öyle yapardı. Velev ki ağlayarak uyansınlar ya da bize göre ufak on-

lara göre kocaman görünen bir olaydan korksunlar, o zaman arka arkaya su içirirdi Hacer. "Ödleri patlar, alimallah abla." derdi. Bunu ona Güven öğretmişti belki de. Belki de tam tersi... Belki de her ikisine birden öğreten birileri olmuştu. Onların memleketin çocuklarının korkuları hep daha çok olduğundan olsa gerek.

Banyoya geçtim. Ayna sahiden nasıl bir kılığa büründüğümü gösteriyordu bana. Soğuk suyla yıkadım yüzümü. Saçlarımı topladım, uyduruk bir lastikle. Atletimi eşofmanımın içine soktum, çıktım banyodan. Çocukların odasının kapısı açık, Güven onlara bir şeyler söylüyor Hacer de keyifle gülüyordu. Hacer daha dakikalar önce en az benim kadar asıyordu oysa yüzünü. Ayşe, onları izlediğimi fark edince Güven'i dinleyen hâlini bir kenara koyup suratını asarak, bana tavrını belirgin bir şekilde göstermek istedi. Özür dilemeli, gönlünü almalıydım.

"Anne gel bak, Güven bize tekerleme öğretiyor."

Ece, büyüklerine kolay kolay abi abla demediği için ona da böylesini münasip bulmuştu. "Siz öğrenin." deyip geçtim içeri. Battaniyeyi yastığı toplayıp götürdüm odama. Bir bardak su da ben aldım. Belki bilmiyordum, benim ödüm çoktan patlamıştı ve sersemlemiştim. Dengesiz hâlim, bir türlü tutunamayışım, ne verseler elime illaki o zararlı yiyecek için tepinişim ondandı. Balkona çıkıp bir sigara yaktım. Beş ya da on dakika sonra geldi yanıma. Masaya uzanıp bir sigara aldı. Kendince bir espri yaptı.

"Otlakçı oldum iyice."

Oralı olmadım, çakmağı sordu. Fark etmeden eşofmanı-

mın cebine koymuşum, uzatıp ona çakmağı verdim. Yaktı sigarasını, bir anı düştü yine peşime. Cinli kayanın orada, odun döküntüsünün önünde Güven ile zehir zemberek soğuğa inat içtiğimiz o tek dal sigara... İslendi yine içim, kömür karası oldu tüm organlarım. İçtiğim meretten daha çok zehirleyen şu lanet anıların uyuşturduğu zihnime sövesim geldi.

"Babam da yapardı bunu. Rast gitmedi mi işi sıra dayağına çekerdi bizi. En çok sopayı ben yerdim. En küçük ben olunca..."

Yan yan baktım. "Ben el kaldırmam çocuklarıma."

"Şiddetin türleri var tabii."

"Evet, en iyi sen bilirsin."

Güldü, sitem bile etmeyecek kadar sindirdiği hayatına laf edişim dokunmadı belki de ona. "Tam olarak sistem aynı aslında Zehra. En âşık kadından en duygusuzuna kadar... Öncelikle görmekle yetineceğini sandıkları bir adamı hayatlarının merkezlerine belirlerler. Sonra yetinmekten vazgeçerler. Tek olmak isterler, şımartılmak, çok sevilmek, el üstünde tutulmak... Yetmez kadınlara bir türlü."

"Salaksın Güven!"

"Olabilir. Zekâm ile övünmem, bilirsin. Sen beni hapishane kapısında beklerken dedin ki hayatın düzene girsin diye yanındayım. İnanmadım, emin olabilirsin. Saplantını hissettirdiğin için..."

"Yeter bak, sinirimi bozuyorsun."

"Ne diyorum da bozuyorum sinirini?"

Kalktı, sandalyesini dizlerimin dibine dek çekti. Oturdu-

ğunda dizleri dizlerime değiyordu. Kül tablasına bıraktığı sigara kendi kendine yanmaya başladı. İki elimi birden tutunca benim sigaram da parmaklarımın arasında erimeye başladı.

"Yüzüme bak!"

En sevdiğim, hep bakabileceğim mesafede olsun arzusunun dibe vuruşu...

"Bir kez söyleyeceğim, bir daha ne sor ne de şüphe duy tamam mı?"

"Bir şey duymak istemiyorum!"

"Tafra yapma bana! Tafrayı ben yaparım, o bana özgü bir kere. Sırtımı dönüp giderim, kafam eserse geri gelirim. Demedim mi kızım ben sana benim psikolojim bozuk diye. Sabıkalıyım ben diye on kez mi söyleyeceğim?"

"Doktora git o zaman."

"Giderim! Ama önce seninle bir anlaşma yapmaya geldim."

"Hayır, Güven istemiyorum."

"Beni mi?"

"Anlaşmanı!"

"Bir dinle istemezsen yine tamam, bildiğin gibi devam et."

İçinden bir Karagöz oyunu çıkacak diye korkarken sigaramın külü düşecek oldu ve elimi elinden çektim, ben de onunkinin yanına bıraktım sigaramı. Elim boşta kaldı, uzandı yeniden çekti elimi ve az önceki gibi tuttu. O hâldeyken bile güldüm istemsizce, o da gülüşüme karşılık verince ne yalan söyleyeyim umutlandım.

"İdareten değil, sağlam bir iş bulayım kendime. Biraz para

biriktirip iş kurayım önce. Ekonomik olarak sürekli seni sömürecek bir adam gibi hissetmeyeyim kendimi."

"Ne?"

"Nasıl bir iş kurarım bilmem. Önce para biriktireceğim. Biliyorum, para biriktirmek için birkaç seneden fazlası bile gerekebilir."

"Kredi çekebilirsin."

"Sence bana kredi verebilirler mi?"

"Ben çekerim."

Gözlerini kapattı, la havle dercesine ama pes etmedim. "Ödeyeceksin yahu, düzenli olarak her ay tıkır tıkır isteyeceğim paramı."

Gözlerini açtı. "Neyse orasını konuşuruz! Bu sırada çocukların da beni görmeye alışır. Sever ya da sevmezler. Garanti edemem. Çok çocuk seven bir adamımdır da diyemem. Ama sahip çıkarım, abilik yaparım. Ne kadar yaparım bilmem ama yaparım."

"Sonra..."

"Evleniriz!"

Ellerimi ellerinin arasından çekişim bir yangından kaçış gibi aceleci, paniğe kapılmış. "Bunu beni teselli etmek için söylemiyorsun sen, değil mi? Ya da bana acıdığın için de değil."

"Ha, acıyan ben oluyorum. Hangimiz daha acınasıyız acaba?"

Gülmekten alamadım kendimi. Az önce terör estiren, felaket Zehra'nın yerine şen yüzlü biri mi gelmişti?

"Acıma duygusuna sahip değilim şu an. Birine acıyacaksam da bu sen değilsin. Güçlü bir kadınsın sen. Kıskanılırsın ama acınılmaz sana."

"Evleneceğiz, dedin!"

"Evlenirsen benimle tabii..."

"Evlenmesek de sadece bana ait olduğunu..."

"Sana bu rolü biçecek değilim. Hiç değilim! Yaptığım haksızlıklar, yaşattıklarım... Ne kadar geçmişte kalırsa kalsın Zehra, ben unutmuş değilim. Hayatını çöpe çevirip gittim. Kullandım, ziyan ettim gencecikken hayallerini. Bir daha birine bağlanamayışın beni çok sevdiğinden değil ki korkularından."

"Ödüm patladı, diyordum ben zaten."

Anlam veremez bakışlarına karşılık ben kıkırdarken o uzanıp bana sarıldı. Sırtımı sıvazlayıp geri çekildiğinde alnımdan öpüp dudaklarını bir süre orada tuttu. Geri çekildiğinde, centilmenmiş gibi göründüğü anlık hayaller düştü aklıma. Çok nadir, zor bulunan bir hâl Güven için bu.

"Kendini toparla ve her şeyden önce anne olduğunu unutma, tamam mı?"

"Bunun için mi teselli edip kandırıyorsun beni?"

"Kandırmıyorum kızım, sen hâlâ beni istiyor olursan söz veriyorum, ben seninle evleneceğim."

"Yemin et!"

"Yemin mi edeyim?"

"En sevdiğin şeyin üzerine yemin et!"

"En sevdiğim şeyin üzerine hem de..."

"Evet, et!"

"Aynı hesaba geliyor. En sevdiğim şey sensin!"

"Yalancı!"

"İnanılamayacak kadar ihanet etmiş bir adamım kabul

ama bu defa ihanet yok. Sadece artık yüzünün güldüğünü, hayata bağlandığını görmek istiyorum. Benim yüzümden daha fazla üzülmenden korktuğumdan senden kaçışım. Kaçsam da kalsam da yanıyorsun madem, birlikte yanalım be Zehra'm!"

10. GÜN

Ferzan'ın oğlu Salih'i görmeye giderken yolda söyledim Erhan'a, Güven'le evlenmeye karar verdiğimizi. Küçümseyecek gibi oldu; kırılırım diye endişe etmiş olacak yapamadı. Ne tebrik edebildi ne sevinebildi ne de bana destek oldu. Gücenmedim ona. Kendimin bile anlamlandıramadığım bir aşkı, bir başkasının belli bir kalıba koymasını bekleyemem. Sonuçlarını bilen birinin hele ki...

"Hacer'e de söyledik bunu, sandığın gibi üzülüp dövünmedi. Aksine sevincinden boynuma sarıldı. Galiba sen Hacer'in ona olan bağlılığını yanlış anlayıp yersiz kıskançlık yapıyorsun." Ve elbette ben de... Erhan'dan daha fazlasına şahit olduğum hâlde hem de... Aşk böylesi bir körpelikte işte. Asla işin ehli olamıyorsun, hem acemi hem yenisin bu işlerde. Tükenene dek olmalı. Tükenir bir duygu ise de bende tükeneceğine inancım sağlam değil.

Salih, Boğaz manzaralı bir apartman dairesinde oturuyordu. Büyükçe bir terasa bakıyordu konforlu evinin salonu. Kapısında güvenliklerin beklediği, apartman girişinde otel lobisi gibi karşılamaların olduğu türden bir yer. Babasının

fotoğraflardaki hâline tezat sarışın, ufak tefek bir adam Salih. Yeşile çalan ela renkte gözleri; saçlarının ön kısımları diğer kısımlara göre fazlaca uzatıldığından jöle ya da sprey gibi bir şekillendirici ile yukarı doğru taranmış, havalı ve biraz daha olduğundan genç bir eda katmış Salih'e. Yirmi dört yaşında olduğunu söyledi bize. Yemek ya da içecek bir şeyler ikram etmek istedi, ne Erhan ne de ben teklifine icabet ettik. Modern ve oldukça pahalı oldukları her hâlinden belli lacivert ile beyaz renklerden oluşan salon eşyalarının arasında Erhan ile ben yan yanaydık o da karşımızda oturuyordu. Erhan'ın baş sağlığı dilemesi, ön konuşma ile Salih'i yumuşatması olur şey değil ancak belki de babasını kaybettiğinde çektiği acının bir benzerini yaşadığını sandığı Salih'e karşı olması gerekenden daha anlayışlı oldu.

Salih sorularımıza rahat cevap verdi. Ağır yas havası sezinlemedim tavrında, çok da gevşek değildi. "Babanıza kızgın mıydınız?" diye sormama sebep olan hâli de buydu zaten. Donuk ifadesi, öldüyse öldü bana ne dercesine tavrı...

"Yalan söyleyecek değilim, sorduğunuzda etrafındakiler de söyleyecektir. Biz babamla uzun zamandır konuşmayız. Siz deyin üç, ben diyeyim beş senedir."

"Hapiste iken mi küsmüştünüz?"

"Öncesinde de bir küs bir barışıktık."

Kibar konuşuyordu aslında Salih. Hiç öfkelenmez, hiç kimseyi incitmez bir yumuşak tonda; ikna etme çabasındaydı bizi. Erhan ile birkaç kez bu naifliğine şaşırıp göz göze geldiğimiz doğrudur. Bir türlü emin olamadık. Salih zanlı listesinde mi, değil mi?

"Hasan Uçan'ı tanır mısın?" sorusunu Erhan sordu.

"Tanımam." dedi fazlasıyla net.

"Babanla ahbaplarmış ama..." dedim ben karşılığında.

"Tanımam, Zehra Hanım. Babamın ahbaplarını tanımam, söyledim ya aramız iyi değildi. Beni etrafına yanaştırmazdı, kimseye takdim etmezdi. Babam benden utanırdı."

"Neden?"

Salih, etraflıca anlatacak gibi görünmedi aslında gözüme. Geçiştirdi birkaç kez bu yönde sorduklarımı. Erhan biraz daha kurcalayacak oldu, boncuk boncuk terledi Salih.

"Peki, sizce babanızı kim öldürmüş olabilir?" diye konuyu yeniden en başa taşıdım. Madem babası ile husumetinin nedenlerini ucundan kıyısından bile anlatmak istemiyordu, biraz daha yorup o konuya dönebiliriz diye düşündüm.

"Biraz terledim ben, müsaade ederseniz üzerimi değiştirip geleyim." deyip ayaklandı. Söz müsaadesine cevap bile beklemedi. Erhan ile Salih'in lacivert ve beyaz renklerle dekorasyonu yapılmış salonunda yan yana kalakaldık. Erhan, Salih gelene kadar buldukları ile idare etme maksadıyla ayaklandı. Ayıp olacağını söylediysem de dinlemedi beni. Çekmeceleri bile çaktırmadan açıp kapadı. Salih'in adım seslerinde kulağım, bir yandan da işe yarar bir şeyler bulsun istedim Erhan'ın. Bir fotoğraf ile geri döndü Erhan. Salih'in bir duvarı kaplayan kitaplığından bulmuştu fotoğrafı. Ağır adımlarla yanıma ilişip fotoğrafı avucuma bıraktı. Salih'in kadın kılığına bürünmüş fotoğrafını daha çözümleyememişken sesini duydum genç adamın.

"Bir şey içmek istemediğinize emin misiniz? Kaliteli içkilerim var. Alkolle aranız iyiyse..."

Pantolon kemerime iliştiriverdim fotoğrafı. Erhan, içmemek konusunda direnirken aslında doğru hamlede bulunabilsem Salih'i bir süre daha odanın dışında tutabiliriz diye düşünüp hayıflandım. Salih'in az önceki feminen görünümlü dar tişörtü ardından yaşına ve kimliğine uygun erkeksi bir gömlekle geri döndüğü kaçmadı gözümden. Belli ki Erhan'ın gözünden de kaçmadı. Deşeledi o yönden Salih'i.

"Bu evde kız arkadaşınızla mı yaşıyorsunuz Salih Bey?"

Ufak tefek hatları, narin elleri, yüzük parmağındaki taşlı yüzüğü ile biraz daha profil edindi gözümde Salih. Kız güzelliğine sahip parlak suratı, sinekkaydı sakal tıraşı oluşu...

"Yalnız yaşıyorum."

Etrafta hayat arkadaşına dair detay görmek istercesine bakındım ama her şey fazlaca yerli yerindeydi. Öyleyse bile izler toparlanmıştı ve Salih kiminle yaşıyor bilmek imkânsızdı.

"Ne iş yapıyorsunuz peki?"

"Çalışmıyorum."

"Geçiminizi neyle sağlıyorsunuz?"

Erhan'ın art arda sorduğu bu özel sorular daha da huzursuz etti Salih'i. Kibarlığını yine de korudu.

"Babamdan yardım alıyordum."

"Babanızla husumetiniz varken bile mi?"

"Ne de olsa babam, değil mi?"

Salih'in babasını pis işlere bulaştırdığı laflarının bile asılsız olacağını düşündüm bir an ama sonra karar verdim bir insanın cinsel tercihini anlamak onu kaba ya da kibar olarak nitelendirmemize yetmez. Salih hemcinslerinden hoş-

lanıyor ve kadın kılığına girmek gibi fantezilere sahip diye ona karakter olarak da kırılgan bir kadın rolü yükleyemem. En büyük hatayı farklılıkları oklarla aynı yere götüren zihin kumpasıyla yapıyoruz.

"Bence de Erhan, ben de babamla ara sıra küserim ama bakarım bankama yatırmış paramı."

Erhan, şöyle bir baktı yüzüme. Palavramı önemsemeden Salih'e tekrar döndü.

"Peki, Güven Karagöz'ü tanıyor musun Salih?"

"Kimdir o Komiser Bey?"

"Babanızın yeni sağ koluymuş. Kulüpte güvenlik..."

"Süleyman söylemişti, evet, babam ona bütün yetkiyi vermiş. Neredeyse benim yerime koymuş, soyadını vermediği kalmış."

Süleyman, dedikoduculukta epeyce yol kat etmiş anlaşılan. İnsanların zihnini de kendisininki gibi oyalıyor böyle lakırdılarla.

"Tanıştınız mı peki?"

"Hayır! Ama aklımdaydı gidip görmek istiyordum onu da. Açıkçası insan merak ediyor, ben de olmayan ne var onda diye."

Bunları tek tek sayabilirdim elbet. Lüzum görmedim diye Güven'i gerektiği yerde korumamış sayılmam, değil mi?

"Biraz uzun boylu..." deyiverdi benim yerime Erhan. Arkasına yaslanıp Güven yerine caka atarcasına. "Yapılı, heybetli, taşı sıksa suyunu çıkarır, dersin uzaktan." Ne yapmaya çalıştığını anladığımda ben de ekledim birkaç söz.

"Üstelik kulüpte daha ilk günden babanızın çevresindeki kızların da ilgisini çekmiş."

"Babamın çevresinde kızlar mı varmış?"

"Bir kız varmış, öldürüldüğü gece kulüpte biraz oturup zaman geçirmişler. Babanız yakınlık kursun istemiş Güven'le o. Biraz başını bağlama maksatlı gibi anlattılar."

Erhan, söylediklerimin doğruluğunu anlamak için gözlerime baktığında görmezlikten gelip Salih'e oynamaya, hislerinin zayıf taraflarını vurma çabama devam ettim.

"Babanızın en büyük hayali bir torunmuş galiba."

Dudaklarını kıvırdı Salih. "Babam çocukları sevmez."

"Belki de yanılıyorsunuz."

"Babam beni bile sevmez, kaldı ki... Yo, babam güçsüz insanları sevmez, kaç yaşında olursa olsunlar."

"Kendinize haksızlık etmeyin. Babanızın hapse ilk girişinde rolünüz büyükmüş. Güç elde etmek konusunda sizin de çabalarınız olmuş."

İnkâr edecek sandım ama etmedi, eğreti bir gülümseme ile başını eğdi ve susmayı tercih etti.

"Anneniz de kansermiş." dedi o esnada bir süre sessiz kalışının acısını çıkarır gibi kelimelerin üzerine basa basa Erhan.

"Annem, evet..." diye mırıldandı. İşte o an gördüm, bunun için üzgündü.

"Bu yüzden babanızı suçladınız mı hiç?" diye sorarak erken davranıp davranmadığımı tarttım. Çok geçti nasılsa sorduktan sonra, gelişine bıraktım.

"Babamla ilgisi yok annemin hastalığının."

"Annenize hiç resmi nikâh kıymamış. Hep gayrimeşru bir ilişki olarak kalmış kadın. Bu yüzden anneniz kızgın olduğunu söyler miydi size?"

Başını iki yana sallarken "Komiser Hanım; annemden ötürü, paradan puldan ötürü babamı öldürecek biri değilim ben." diye bütün çabalarımı noktaladı.

"Peki, cinayet saatinde neredeydiniz?" diye araya girdi Erhan. O karşısındaki insanın sinirini bozan burun çekme hareketini yaparak. Bunu bilhassa tiki varmış gibi, ardı ardına yaptığında ben de suratının ortasına iki tane patlatmak istedim. Ancak bugün dozunda bıraktı toplamda üç defadan fazla sürmedi, saçma takıntısı. Sustalı Ömer de aynı şeyi yapmıştı ya... Ondan mı öğrendi nedir?

"Evimdeydim."

"Tanığınız var mı?"

"Evimdeydim Komiser Bey, güvenlik kameraları olan bir site burası. Ulaşabilirsiniz."

"Yalnız mıydınız?" Salih, cevap verecek oldu ama Erhan az önce ona açılan kapıdan balıklamasına daldı. "Güvenlik kameralarını izlediğimizde bunu göreceğiz zaten, isterseniz gizlemeyin."

"Bu sizi ilgilendirmez ama!"

Alındı ama Erhan'ın hiç zoruna gitmedi, aksine keyiflendi.

"Ben bir cinayet soruşturması yürütüyorum Salih Bey. Her detay önemli. Sevgilinizi babanız biliyor ve onaylıyor muydu mesela? Hiç yüz yüze geldiler mi? Aralarında nasıl bir ilişki vardı ya da bir ilişki var mıydı? Babanız eşcinsel olduğunuzu bilir miydi?" Kıpkırmızıydı artık Salih, cevap vermek şurada dursun, kalpten gidecek sandım gencecik çocuk. Erhan ısrarcı ekledi. "Bu babanız için gurur meselesi

olmalı. Toplumumuz maalesef bu hâli kanıksamış değil. Doğal bir tercih olarak görmemekteler."

Erhan'ın da öyle görmediğine bahse girerim. Neyse ki bahse lüzum yok, ciğerini bilirim ben meslektaşımın. Nutku bittiğinde biraz kolayladı Salih söyleyeceklerini.

"Babam biliyordu ve bana karşı en büyük nefreti bu sebeptendi. Ancak bu babamı öldüreceğim anlamına gelmez. Dünyanın en kötü adamı da olsa o benim babamdı." Her ikimize birden bunu tescilletmek ister gibi gözlerimize dikti gözlerini. "Üstelik ben zamanın iyileştiriciliğine hep inanmışımdır. Bir gün adım kadar emindim ki babam beni anlayacak..." Gözleri dolar gibi olduysa da ağlamadı. Dirayeti ya da öfkesi, belki ikisi birden buna engeldi. "Çok geç, değil mi?" Derin bir nefes aldı, gözlerini kocaman açarak "Sevgilimin de bu işte bir parmağı olmadığını bilmelisiniz!" dedi.

"Onunla da konuşmamız lazım."

Aklımdan kısa bir senaryo geçti. Hasan Uçan ile Salih birlikte ve Hasan Uçan'ı Ferzan öldürdüğü için Salih babasından intikam... Salih'in cevabı susturdu içimdeki sesi.

"Bekleyin, çağırayım!"

Uzakta değil sadece bir üst dairede oturuyormuş Salih'in sevgilisi. Onun aksine boylu boslu, uzaktan bakıldığında hey gidi babayiğit denecek türden bir adam. Yaşça Salih'ten çok büyük ama rencide etmemek için ikimiz de sormadık yaşını. Emekli subay olduğunu öğrendik. Erken emekli olmuş. Bir emlak ofisi açıp köşeyi dönmüş. Oysa çevresi bile yokmuş. Dükkân kirasından başka zahmeti olmayan bir iş olduğundan seçmiş bunu. Şimdilerde Salih ile birlikte yü-

rütüyorlarmış işi. Birisi bir köşede diğeri karşıda otururken muhabbetleri sağlam eski dost görüntüsü çizen çiftin birbirlerine karşı mesafeli oluşu, Salih'in eşcinsel olduğu muhabbetini kafamda hayali bir olaymış gibi düşünmeme neden oldu. Abi kardeş, baba oğul, kanka hatta asker arkadaşı bile olabilirlerdi de sevgili... Yok, pek yakıştıramadım ikisine de. Erhan, "Saygı duymalıyız." dediğinde aslında zihninde sürekli bu meseleyi kurcalayıp bir türlü anlamlandıramadığını biliyorum. Bizim gibi geri kafalı, sabit toplumsal gerçeklerle yaşayan insanlara göre bir tercih değil bu cinsel farklılık. Garip! Ancak bu konuda kendimi üzebilirim, hiç açık fikirli olamamış, olduramamışım düşüncelerimi.

Salih'in sevgilisi Ümit, cinayet gecesi eski karısı ve çocuklarını görmeye gittiğini söyledi. İspatlaması zor değilmiş. Cinayetin tabanca ile işlenmesi, meslek hayatı boyunca belinde silahı ile gezmiş bir adamla uyumlu göründü gözüme. Ama adam karım, çocuklarım deyince uçtu benim kafamdan cinayet. Adamın her iki cinsiyete de ilgi duyuşu daha çok merakımı uyandırdı.

"Salih Bey, sizin için ilk miydi?" diye sorduğuma hâlâ inanamıyorum. Erhan'ın o anda bir çimdik atma isteği ile mücadele edişi mırıldanıp durmasından belliydi zaten.

Ümit, daha rahattı bu konuda. Kanıksamış sanki eşcinsel oluşunu ya da toplum yargıları umurunda değil. Üstelik karısı çocukları da varken... Salih'in daha utangaç olmasının temelinde Ferzan'ın irdelemeleri, dışlamaları yatıyordur belki de. Çevreye göre kanıksanan ruh hâllerimiz var bizim. Ya bastırır ya yaşarız. Konu komşu, eş dost, anne baba misal bunların ne dediği çok önemlidir.

"İlk, evet." dedi gururla adam. Salih'in gözlerine bakıp bir öpücük atmasını beklerdim. Kabullenirdim belki aralarında duygusal bir şeyler yaşandığını. Benim kabullenmem çok önemli mi bilmem. İşte laf!

"Eşimle boşandığımız yıl tanıştık Salih ile. Efendi, kibar, dürüst çocuktur Salih."

Oğlunu öven babalar gibi...

"Salih'in uyuşturucu işine bulaştığından haberdar mısınız Ümit Bey?" Erhan, ilişkilerine çomak sokmak için delirir gibi atıldı ortaya karanlık sesi ile. Gırtlağında düğümlenmiş gibi zoraki çıkardığı cümleler bana böyle düşündürdü ister istemez.

"Aslında her zaman göründüğü gibi değildir olaylar. Bunu siz benden daha iyi bilirsiniz." Adamın akıl verici tavrı bizimkinin pek hoşuna gitmedi. Onun homurdanışını umursamadan devam etse de Ümit, Erhan bakışları ile ezme yoluna gitti adamı. Ezildi mi Ümit? Sanmam. Öyle emin ki kendisinden adam, yaşadığı hiçbir şeyden çekinecek, gizlenecek bir adam değil. "Ve sınanmadığımız günahları ayıplamamayı öğrenmeliyiz. Karşı karşıya geldiğimizde hangi kılıcı kuşanacağımızı ya da pes edip beyaz bayrak sallayacağımızı bilemeyiz. Ferzan Gece yargılayıcı bir adam ve öyle bir adamın çocuğu olmak insanı olduğundan farklı yollara iter. Mutlaka! Salih söylediğim gibi bir çocuktur. Babasından, hatta annesinden bile daha iyi tanırım onu. Kıymeti bilinmemiş bir cevher, elinde tuttuğunda paslanacak diye bekleyip duranlara en güzel parıltısı ile cevap verir. Görmek isterseniz avucunuzu açar bakarsınız, görmek istemezseniz avuçlar kapalı kalır."

"Edebiyatınız çok iyiymiş Ümit Bey, âşık adam edebiyatı diyebilir miyiz buna?"

Erhan'ın tiye alışı birilerinin canını yakacak sandım. Belki Salih önemsedi ama Ümit'in zerre dokunmadı kanına. O uzun kemerli burnunu iki parmağı arasında sıkarak ayaklandı, bizimle tanıştığına memnun olduğunu resmi ifade için ne zaman gelmesi gerektiğini sordu. Kızı ya da karısı şahitlik edermiş. Üçüncü bir şahıs istedik şahitlik için, kızının erkek arkadaşı ile tanışmış o gece. O da şahitlik edermiş.

Erhan dönüş yolunda biraz hayal kırıklığı doluydu. Katil, Ümit olsun isterdi. Hasan Uçan'ı öldürmek için de bir sebep düşsün isterdi kucağına.

"Adam gayet efendi, neyine gıcık oldun bilmem ki?" deyince ben, bana ters ters bakıp la havle çekti açıkça. Bir kahkaha patlattım Erhan'ın bu hâline. Keyfime imalı şekilde maşallah derken babamı hatırlattı. Onun izni olmadan evlenemeyeceğimi söyledi.

"Ay, ne kadar sinir bozucu bir adamsın Erhan! İki gıdımlık mutluluğu çok görüyorsun arkadaşına."

"Gıdım diye bir ölçü birimi yok, uydurma Zehra."

"Halk dili canım bu, sen bilmezsin."

"Hangi halk canım, Ağrı gelini olunca oranın halkının dilini mi öğrenmeye başladın?"

"Ağrılı bir kıza âşık olduğunu hatırlatırım."

"Unutmuştum, sağ ol!"

Öğleden sonra yine bir toplantının orta yerindeydik. Erdal Amir'im, cinayetler üzerine bir çalışma yapacak sanırken disiplinsizlik konulu bir konuşmanın orta yerinde kaldık. Lafların hedefinde ben ve Erhan vardık! Konu ise Güven'di. Fikret ağabey yumurtladı sandım önce ama baş belası bücür Süleyman'ı sorguya çeken Amir'im, Güven'den tıpkı benim gibi işkillenince Fikret ağabey de olanı biteni anlatmaya niyetlenmiş.

"Mantıklı değil Amir'im. Güven sizin tahmin ettiğiniz sebeplerle Ferzan'ı öldürdü ise Hasan Uçan'ı niye öldürsün?"

"Ayrı cinayetler olma ihtimali!"

Oturduğum sandalyeyi iyice çektiğim masanın üzerine eğilip o ihtiyar gözlerini öyle bir dikti ki gözlerime, sindim kaldım olduğum yerde.

"Birbirlerini tanıyan adamlar bunlar Amir'im. Siz inanıyor musunuz..." derken ben kısık sesle, avaz avaz bağırdı Başkomiser'im.

"Hakkında soruşturma açtırmamı; soruşturmadan uzakta, evinde istirahat etmeyi ister misin Zehra?"

"Ben yanlış bir şey yapmadım."

"Resmi ifadesi yok, delili yok, hiçbir haltı yok! Mahkeme misin kızım sen?"

"Kanaat notu kullandım."

Masaya öyle bir yumruk vurdu ki sıçradım. Zavallı Fikret abi de benim yüzümden bir araba laf duymuştu. Koca adam ezilip büzüldü Amir'imin celali karşısında. Üzüldüm onun için ama yine de davamda sonuna kadar savaşabilirdim. Her savaş galibiyet getirecek değil ya... Baştan teslim olmaktan iyidir.

"Öğretmen değilsin sen. İnsan hayatı mevzubahis, kanunlar elinin altında oyuncak değil. Koca kadınsın, kaç senedir bu mesleğin içindesin. Bir kere hayatını, mesleğini kaybediyordun. Bu ikinci... Yine sebep aynı serseri!"

Yutkundum. İçerledim biraz da böyle konuştuğu için Erdal Amir'ime. Hiç söz etmesem de alev alev yanan yanaklarım, mücadeleyi yarıda kesip cır cır böceği misali her şeye cevap verme çabamın bir sessizlikle son bulması fark ettirdi hâlimi ona. Diğerlerine çıkmalarını söyledi. Sakince yanıma oturdu, yüzüne bakmamı söyledi. Elbette baktım, bana babalık etme gayesi taşıdığını bildiğim bir amirle ne kadar katı bir mücadele sürdürebilirim ki?

"Tamam, pekâlâ söylediğin gibi bu adamın daha içeriden çıktığının haftasında böyle bir işe bulaşması akıl kârı değil. Fakat bir taraftan da çok mantıklı Zehra! Mahvolmuş bir hayat, yarından bir beklentisi olmayan bir adam... Evlense çoluğa çocuğa bile karışmayacak, teselliyi paradan başka bir maddede bulması mümkün olmayan bir boş beleş..."

"Güven'i hiç tanımıyorsunuz komiserim."

"Tanımak da istemiyorum Zehra. O adam bizimle aynı safta senin cenaze namazını kıldı. Biz onun yüzünden senin yasını tuttuk. Ne baban ne de benden onu tanımak gibi..."

Sözünü keserken sesim fazla doluydu. Hani dokunma bana yoksa ağlarım tehdidi taşıyan cinsten. "Size defalarca anlattım mecburiyetlerini, neyi neden yaptığını... O olmasaydı ben o evden çıkamazdım. Birçok şeye razı gelip gittiği yere kadar orada yaşardım. Bir gece yarısı abilerinden biri sıkardı av silahlarından birini kafama. Neden anlamı-

yorsun Amir'im, hayatımdan çaldıklarıyla hayatımı bağışladı bana."

"Sana tek soru soracağım Zehra." Geri çekildi, benimle burun buruna bunu tartışmaktansa daha ciddi ve profesyonel bir tavır takındı. Merakla bekledim ağzından çıkacak cümleleri. "Bir cinayet soruşturmasında ilk zanlı kimdir."

"Maktulü en son gören kişi."

"Ferzan Gece en son kiminle görülmüş?"

Cevap vermek istemedim. Dişlerini sıkarak bir kez daha vurdu masaya. "Cevap ver!"

Erdal Başkomiser aslında lokum kıvamında, babacan, koca yürekli bir adamdır. Güven konusundaki hassasiyeti yaşanmışlıkların ta kendisinden. Haricinde böyle bir davada yeniden karşısına çıkan adam o olunca, güvenmek en son planda bile değildi onun için. Ayaklandım, yerimden kalkarken oturmamı söyledi. Dinlemedim; soruşturma açabileceğini, buna hakkı olduğunu ama oturup onun Güven'e hakaret edişini dinlemeyeceğimi söyledim. Kalktı yerinden ve kapının önünde durdu. Gitmeme izin verirse otoritesini korumak için o soruşturmayı açmak zorunda kalmaktan korkuyordu. Bir zamanlar saçlarımın örgüsünü çözen o koca adam şimdi Amir'im, ağabeyim, desteğim ve büyüğümdü. Yerini gaddar bir idari amire bırakmak istemiyordu. Gözlerime bakan adamın çocuk Zehra'nın Erdal amcası olduğunu gördüğümde pes ettim.

"Ben evleneceğim Güven ile." dedim. Kırık dökük bir tebessüm gördüm yüzünde.

"Yapma kızım!" dedi.

"Kötü bir insan değil o. Ben onu seviyorum abi. Kimsenin anlamlandıramadığı şey şu: Sevmek kalbinin emridir. Aklının emri olsa mantığına uygun olanı... Düşünsene Erhan ile çoktan evlenmiş olmaz mıydım o zaman?"

"Bırak kızım, bırak şu zibidiyi!"

"Bir kez karşı karşıya geldin mi? Bir kez sohbet edip ona fırsat verdin mi? Bir kez onu anlamaya çalıştın mı? Ferzan Gece'yi o öldürmedi. Sana yemin ediyorum, o öldürmedi."

"Yine yanılırsan..."

"Yine yanılırsam bu defa öldürürüm kendimi."

"Deme şöyle şeyler!"

"Benim daha fazlasına tahammülüm yok. Günlerdir onun peşinde koşuyorum. Dengesiz, saçma sapan, garip bir kadın oldum yine. Çocuklarımı görmüyor gözüm. Aptallaştım Erdal abi. Bak, ben eksik bir çocuğum. Bunlar hep annesizliğimden. Bana sakın senin her şeye yetecek bir baban vardı, deme. Babam benim her şeyime yetti ama eksikleri ben anlatamamışım demek ki ona. Ben de bilememişim, hiç bilmediğimi, diyememişim. Lütfen, bütün okları Güven'in üzerine çekme. Katili tanımıyoruz, çok güçlü biri olabilir. Güven onun için fırsat olabilir. Onun benden başka kimsesi yok, ben korumazsam onu kimse korumaz. İzin ver abi, bunu ondan çok kendim için yapıyorum. Sen beni o mevzu olmadığında böyle gördün mü hiç? Ne desen dinlemez miyim? Hı? Bana hiç mi güvenmiyorsun? Sana hiç mi anlatamadım kendimi?"

Sırtını yasladığı kapıya daha beter dayandı Amir'im. Durgunlaştı önüne set kurulmuş bir nehir gibi. Tüm hırçınlığı

biriken yerde fokurdarken o, sakin sakin aktı gözlerimin önünde. Geri çekildi, pes etti.

"Akşam al, bize getir onu." dedi geri dönerken. Kapıyı açtı, dışarı çıktı. "Perihan teyzen yemek yapsın size."

Güven'i çok zor getirdim bir kere davet edildiğimiz yere. Benden istediği zamanı ona vermeden iki ayağını bir pabuca sokmaya çalışıyormuşum. Bir kere kırk beş numara ayaklarının ikisinin birden girebileceği bir pabuç icat edildiğini sanmam. Etrafımdaki insanlara ispatlamak zorunda olduğum bir hayal kurduğumu söylemek zorunda kaldım Güven'e. Biraz kızdı bana, bahsettiklerinin daha başında olduğumu ve bunlarla mücadele etmenin imkânsızlığından dem vurdu. Yatıştırmaya çalışmadım, biraz zaman geçsin diye kapattım telefonu. Yarım saat içinde nerede buluşacağımızı sordu. Onu çocuklarla birlikte evin önünden aldım. Direksiyonu verdim ki yanımda gerginliği artmasın.

Perihan teyze biz gelmeden tütsü yakmış belli ki evinde. Mis gibi lavanta kokusu doldu burnuma içeri girerken. Yemeklerini de onu da çok özlediğimi söyleyerek ona sarıldım. Yol üzerinden aldığım sümbülleri ona verdim. Erhan da tatlı almış, elimiz dolu gelince bize kızmak istiyormuş. Güven'e mesafeli ve uzaktan selam verirken hepimizi içeri davet etti. Mantoları Hacer toplarken Erdal Amir'im ile Güven'in el sıkışmalarını dikkatli şekilde ama baktığımı çaktırmamaya çalışarak izledim. Amir'im bir dizine bir kızımı, diğerine diğer kızımı oturttu. Dedeleri ikisini de kendi yeri-

ne öpmelerini söylemiş meğer. Ismarlama öpücükleri bahşetti çocuklara. Okullarını sordu, aralarının nasıl olduğuna dair laflar aldı. Perihan teyze çubuk kurabiyeler yapmış onlara, yemeklerini güzel yerlerse armağan edecekmiş. Erdal Amir'imin uzun zamandır evinde yaşayan tekir kedisinin peşine takılınca kızlar, nihayet Güven'e döndü Amir'im.

"Nasılsın Güven? İyi gördüm."

"Sağ olun, siz nasılsınız?"

"Gördüğün gibi... Yaşlandık! Bu haylazlar hızlandırdı tabii süreci." Erhan ile beni işaret ettikten sonra Güven'le muhabbeti sürdürmeden Hacer'in hâlini hatırını sordu. Perihan teyzenin daveti ile ayaklandık ve yemek odasına kurulmuş o koca sekiz kişilik masada yerlerimizi aldık. Perihan teyze kızlardan birini yanına almayı teklif ettiyse de ev sahibine yük etmemek için Ayşe'yi Hacer, Ece'yi ben aldık yanımıza. Kendi kendilerine yemeklerini pekâlâ yerler ama istekleri bitmediğinde yanlarındakilere çok iş düşer. Ece'nin diğer tarafına Güven, Ayşe'nin diğer tarafına ise Erhan oturdu. Perihan teyzeyi onlara bakarken yakaladım, yüzünde hoş bir tebessüm ile Hacer ve Erhan'ın mutluluğunu dilediği çok açıktı. Bizim için ise o taraklarda hiç bezi yoktu çünkü gece boyunca bir kez bile göz göze gelmedi Güven ile.

Zeytinyağlılar sıralanmıştı sofraya. Erdal Başkomiser'im böyle zamanlarda mutlaka bir içki açtırır, Güven içmek istemediğini söyleyince şaşırdı biraz. Aslında içki ile arasının hiç olmadığına dair laflar etmek istedim ama sürekli Güven'i koruma telaşında biri gibi görünmek istemiyordum. Perihan teyze çorbalar ile başladı yemeğe. Mercimekli, erişteli

tam kıvamında bir kış çorbası ile kızlar devamına hazır olmadıkları bir doygunluk tasladılar. Israr etsek de başka şey yemediler. Niyetleri kedi kovalamak olduğundan kabullendik ve onları yolladık masadan. Ortalarımızda birer sandalye boşlukla karşılıklı kalakaldık. Erdal Amir'im kadeh kaldırdı. Erhan vurdu kadehini ona, ben de kendi kadehimi uzattığımda Perihan teyze de eşlik etti bize.

"Fikret'e de ısrar ettim de..." diye başladı Erdal Başkomiser'im mevzuya. "Gelmek istemiyor adam. Karısından sebep biliyorum, üzülüyorum."

"Ölenle ölünmez ki!.." diye içerledi Perihan teyze.

Fikret abinin trafik kazasında kaybettiği çocuğundan sonra karısının ruh hâli pek iyi olamadı. Toplum içine girmez, insanlarla konuşmaz hâle geldi kadıncağız. Bir özel şirkette iyi bir eleman iken istifa etti, bütün gün pijaması ile televizyon izleyen bir kadın oluverdi. Toparlanamadı. Bir türlü hiçbir sebep onu hayatla barıştıramadı.

"Olmazsa bir akşam biz gidelim onlara. Bir pastaneden alırız ikramlarımızı, çayımızı Zehra demler. Sever o çay demlemeyi. Can şenliği oluruz onlara da." Erhan'ın teklifi cazip geldi. Bir süre bunun üzerine konuşurken biz Güven ağzını bile açmadı. Sustu, yarım ağız yedi önündekileri. Perihan teyze ana yemeği servis ederken az miktarda rica edince ev sahibi konumunda Erdal Amir'im ısrar etti.

"İçmezsin, az yersin. Formunu buna borçluyuz herhâlde." dedi göbeğine pat pat vurarak. Erhan da yaş ilerledikçe hafif göbek yaptığından iştahla tabağını sıyırırken bu destek onun pek bir hoşuna gitti. Vurabileceği bir göbeği vardı, daha ne olsun?

"Alkolle aram yok." diyerek kestirip attı Güven. Ah, şu zoraki muhabbetleri! Açılır, mutlaka bağlanır sohbete bir yerinden ama zorla. Hemencecik açamaz içini ki insanlara.

"Erdal Amir'im içtikçe sarhoş olmayanlardan." diye alaya aldı Erhan kendisi çabucak sallandığından bu meselede.

Güven, sadece gülümsedi. Hacer, Perihan teyzeye serviste yardım etmeye koyuldu. Bir suskunluk hüküm sürdü masada. Sırf laf olsun diye Erhan pat diye "Ferzan'ın oğlu eşcinselmiş." dedi.

Ferzan'ın hiç sırası değildi şimdi!

"Bize ne bundan?" diye geçiştirdi Erdal Amir'im.

"Sevgilisi ile de tanıştık. Pek kibar çocuk."

"Sevgilisi mi?" diye sordu Hacer. Erhan, başını çevirip ona bakarak "Sen burada mıydın Juliet?" dedi. Hacer kızarıp bozarırken verdi cevabı Erhan. "Ferzan'ın oğlu Hacerciğim. Sen Ferzan kim tanıyor musun?"

"Ablam anlatmıştı."

"Biliyordum, bazı cinayetlerde cevher fikirlerle geliyorsun Zehra, tüyolar hep Hacer'den, değil mi?"

Hacer daha çok utanıp sıkılırken Erhan'ın esprisine güldük.

"Ben Salih'in bu işte parmağı olmadığını düşünüyorum aslında." diye konuya müdahil oluverdim.

"Salih kim?" diye sordu Amir'im.

"Ferzan'ın oğlu" diye yanıtladı Güven, Erdal Amiri. "Eşcinsel olduğunu biliyordum ama bunu size itiraf etmesine şaşırdım." Biliyordu ve söylememişti bana. Oysa onu tanımadığını söylemişti. "Babası bu konudan çok mustaripti. Utancından ağlamıştı bana anlatırken." Güven'in Salih'i ta-

nımadığı sonucuna yeniden ulaşınca anlamsızca rahatladım. "Demek ki Salih için ayan beyan bir durum, utanmaya lüzum yok."

"Neden utansın canım, adamın özgür iradesi." deyiverdi Perihan teyze.

Erhan bir kahkaha patlattı. "İradeni seveyim yenge senin, bu adam senin sayende çağa ayak uyduruyor." İşaret parmağı Erdal Amir'ime yönelince şakadan parmağına vuruverdi bizim patron.

"Şimdi yalan değil..." diye girdim ben araya. "Erdal Amir'im zaten modern bir adammış, hatta düğün gecesinde Perihan teyzenin mini eteklerini sobada yaktığı rivayetleri..."

"Bu kıza sır verilmez."

Kahkahalar büyüdü. Hacer girdi lafa: "Bütün erkekler aynı demek ki!"

Güven böylece dâhil oldu lafa. "Erkekler konusunda tecrübelerini dinlemek isterim Hacer."

"Yok, ağam ben şey diye..."

Perihan teyze huzursuzca müdahil oldu, muhatabı tabii direkt Hacer'di. "Dik dur bakayım, hemen korkup sinmek yok!"

"Neden korkacak canım? Hacer cesur kız!" diye yumuşatmaya çalıştı ortamı Erhan.

"Saygıdan o..." deyiverdim ben de laf olsun diye. Perihan teyze bu, tatmin olur mu hiç?

"Saygı başka. Hiçbir erkek; baba, ağabey, amca, dayı, kuzen..." Kuzen kelimesini bilhassa baskın söyledi. "Kimse bir kadın üzerinde hâkimiyet kuramaz."

"Bu değişir." diye cevapladı Güven, Perihan teyzeyi. Bizim kadehlerimizden bir kadeh vardı önünde ve içindeki rakı yerine suydu. Yarısına kadar içti suyu. Perihan teyzeye bakarak "Bazı kadınlar sizin kadar ifade özgürlüğüne sahip değiller." dedi.

"Maalesef..." deyip ayaklandı Perihan teyze, masadan bir tabak aldı. Sözde mutfağa götürüp bırakacak. Hoşnut olmadığını öyle açık gösterdi ki yerin dibine girdim. Allah'tan Erdal Amir'im durumu toparlamaya çalıştı.

"Biz Kemal Müdür'üm ile çok eskiden bir dönem birlikte çalışmıştık Güven." Güven, olanı biteni hiç önemsememiş gibi döndü Amir'ime. "Zehra çok ufaktı o zaman. Ayşe'nin bire bir kopyası." İçeriden şen sesleri gelen çocuklara kurabiyelerini veriyordu Perihan teyze. "Böyle kedi kovalamak, köpeklere tabağındakini vermek en sevdiği iş." Özlemle andı âdeta zihninde o günleri. Ben de hayal meyal tabii... "Benim büyük oğlana hamileydi Perihan, aralarında o kadar yaş var, derdim ki hep 'Seni alacağım oğluma.' Daha doğmamış oğlan, bizimki ağlar da ağlardı. O, babasıyla evlenecekmiş büyüyünce. Çok gülerdik. Eski günler güzeldi."

Gülümsedim, babacan Amir'imin tatlı sohbetine müdahil olup girdim araya. "Yarınlar da bugünü aratmaz inşallah Amir'im."

"Umarım Zehracığım. Adımlarımızı düşünmeliyiz o yüzden."

"Ölümlü dünya, değil mi Amir'im?" Bir efkâra gelmişçesine kadehini sabit duran amirin kadehine vuran Erhan yemeğini bırakıp arkasına yaslandı. Kolunu uzattı boşta kalan sandalyeye parmak uçları tam Hacer'in koluna değdi. Gü-

ven'e baktım, henüz fark etmemiş gibiydi. Erhan'ın iki parmağı kızın kolunda oynayıp duruyordu. Hacer, istemsizce kaykılıp kıpırdanıp duruyordu.

"Ölümlü, değil mi? Sen de haklısın Erhan, ölümü çok görüp çok anınca insan senin gibi bugünü yaşayıp yarını uykudan sonra düşünmeli."

"Ya da hiç düşünmemeli Amir'im." diyerek kendi kendine güldü Erhan. Parmakları aynı ritmik hareketleri sürdürüyordu. Güven'in bu defa gördüğünden emindim, kaş göz işareti yapmaya başladım Erhan'a.

"Ne oynuyor kız kaşın gözün?" diye foyamı döktü ortaya.

"Elini çek istersen, diyor olmalı." demez mi Güven! Erhan bir eline, bir Hacer'in koluna bakarak elini çekince Hacer masadan kalktı. Çocuklara bakacaktı. Tek işi, bilhassa böyle zamanlarda, çocuklara bakmak olurdu.

"Utandırmayın kızı!" dedi Hacer'in ardından Erdal Amir'im. "Gençliğini Zehra'nın yanında harcadı gitti. Biçare kızcağız, üstüne varmayın!"

"Kim varmış üstüne?" diye dayılandı Erhan. Güven'in güldüğünü gördüm. Erhan'ı hafife alıyor ya da tavrını sindiriyordu.

"Kemal Müdür'üm ile konuşalım, sade bir nikâh yapalım, evlendirelim sizi."

Erhan'ın gözleri parladı. Körün istediği bir göz, Allah verdi iki göz. "Güven Ağam izin verirse..." diye matrak geçti. Sandım ki Güven bunu ciddiye alıp okkalı bir cevap verecek, duymazlıktan gelip tabağını didiklediğini görünce ben gittim üzerine.

"Güven de böylesini daha uygun buluyor zaten, değil mi Güven?"

Bana çevirdi bakışlarını. "Ben karışmam, Hacer için olursa benim için de olur."

"Medeniyet bu!" diye bağırdı Erhan. Tek kadeh yetiyor devremi çenebazlıktan patavatsız hâle getirmeye. Allah'tan Güven'in kimseye öfkelenmek gibi bir niyeti yoktu bu gece.

"Sonra da sıra size gelir, değil mi Ağrılı?"

Güven, muhabbetin buna çevrileceğini hiç düşünmemiş olacak ki şaşırdı.

"Hangi manada?"

"Zehra ile evleneceksiniz, değil mi?"

"Hayaller öyle."

"Niyetler de öyleyse olmaması için bir neden yok sanki."

"İşlerimi ayarlarsam..."

"Hangi işlerini?"

"Bir iş kurmalı diyorum."

"Sermayen var mı?"

"Yok, beş kuruşum yok Erdal Bey. Biraz çalışıp biriktirirsem..."

Erhan çok yerinde bir tutumla, o sarhoş aklı ile akıl dağıtmaya kalktığında onu öpmek istedim. Hem de doya doya. Bazen nasıl da hayatımın en büyük yaralarını onun onardığını unutuyorum. Oysa Erhan'ın desteği, varlığı ve dağıttığı umutlarla geldim bugüne. "Emlakçı açsın! Bak elin subayı açmış, sermayesiz. Dükkân kirası, mobilyası bilmem nesi kaç para sanki? İnternette acayip uygun siteler var. Emlakçılık iyi valla. Sen heybetli adamsın, konuşunca akla da yatıyor söylediklerin."

"Mantıklı." dedi Erdal Başkomiser.

Güven ne onay verdi ne de olmazlar sundu. Erhan'ın Hacer'e yaptığı gibi yapmak isterken Perihan teyze tatlılar ile döndü ve tabakları onunla birlikte taşıyan Hacer de yerini aldı.

"Kemal Müdür'üme de bir git, elini öp, ondan af dile, kızını Allah'ın adını anarak iste Ağrılı. Zehra'ya yakışsın tavrın!"

"Kabul edeceğini sanmam!" Bir çaresizlik aktı bu cümlenin her hecesinden.

"Sen anlat derdini, anlayacaktır."

"Ne diyeceğim ki? Her şey ortada zaten. Kaç zaman geçmiş? Açıkçası Erdal Bey ben kendimi savunmaktan utanıyorum. Daha ne kadar zarar verebilirdim ki size? Bu kadar talan edip de hiçbir şey yapmamışım gibi geri dönmek... Pişkinlik!"

Elinden tutup, başımı göğsüne yaslamak, bunun nasıl bir meram olduğunu anlamak istedim. Düğümlendi içimde Güven'in her sözü. Erdal Amir'imin yüzünde gördüm aynı kederi, anladı ya da anlamak için zorlandıkça hüzün çöktü her bir zerresine.

"Kemal Müdür'üm, vicdanlı adamdır. En büyük zaafı kızı. Zehra önden anlatır her şeyi, o izni çıkarır, sen de gider kalan kısımlarını tamamlarsın. Gerekirse ben de gelirim seninle; beni sayar, olur dersen büyüğün olarak çiçeğini çikolatanı alırım."

İmkânsızmış gibi bir tutumla başını salladı Güven. Bir türlü dahil olamadığım mevzuya tam o noktada dalış yaptım. "Olmazsa kaçarım, yapamayacağım şey değil."

Sadece Erhan gülünce daha büyük minnet duydum devreme.

"Yaşanmaması gereken her şey yaşandı Güven. Telafisi mümkün değil. Büyük hatalardı, kalleşlikti. Sana çok kızdık. Hâlâ da kızıyorum sana açıkçası. Ama işte insanın bir yanı da inanıyor senin iyi bir adam olduğuna. Herhâlde bizim deli kızın sevgisi sebep buna." Erdal Amir'imi, Güven'in sırtına vururken gördüm ya, ölsem de gam yemem. "Kurabileceğin işe bakalım. Ertelemeye gerek yok, bir kredi ile hallederiz. Arkanda kapı gibi Zehra Komiser var, sırtın yere gelir mi artık senin Ağrılı?"

Tek bir mimik değişikliği bile görmediğim aynı donuk ifade ile "Benim sırtım yere alışkındır, dert değil! Endişem Zehra'nın üzülmesi." dedi.

II. GÜN

Erdal Amir'imin evinden ayrılırken Erhan biraz çakırkeyif olunca onu evine bırakma görevi Güven'e düşmüştü. Biz de eve varınca Güven'i arayıp sağ salim geldiğimizi söyleme zorunluluğunda öğrendik ki Erhan evinin yolunu çıkaramamış ve Güven onu kendi evine götürmüş. Sabah merkeze benim kadar erken gelmeyeceğini sandığım devremin limonlu soda içerek başını ovaladığını görünce bir çay almak üzere çay ocağına gidip geri döndüm ve masasına oturdum. İçki olayına son verme kararı almış. Hep alır bu kararı, o yüzden sözlerini pek kale almadım. Biraz keyifsizdi, gerindi. Sodasını içti, konuşmaya hevessiz tavrı beni işkillendirdi.

"Hacer'le kavga ettiniz diyeceğim ama hangi ara ettiniz? Ben neredeydim?" diye sorguladım.

Gözlerini kapatıp başını koltuğun üstüne yasladı. Çok uykusu varmış beyimin, başından gidersem biraz kestirecekmiş. Kalkacak oldum, "Dur ya, en iyisi söylemek!" dedi. Tekrar oturdum. Söyleyeceklerini hiç Güven'e bağlamadı aklım. Bekledim sabırla. "Sabah bir kadının sesine uyandım Güven'in evinde."

Çayım avuçlarımın içinde buz kesti âdeta. Bardağı hışımla masaya koydum. "Elinde poşetler, kahvaltılık yiyecek almış. Evde beni beklemiyordu, ani gelmiş gibi göründü gözüme."

"Beni kandırıyorsun, değil mi?"

"Bir samimiyet görmedim Zehra ama adam içeriden çıkalı kaç gün oldu da bu kadınla ne ara ahbap oldu anlamadım. Benim görmüş olmamdan acayip huzursuz oldu, tuhaf şekilde kendini açıklamaya çabaladı. Hani Güven kendini ifade etmek için yarışacak deseler inanmazdım. Suçlu psikolojisi gibi geldi açıkçası."

Hızla kalktım, odasından çıkarken arkamdan bağırdığını duydum ama ne söylediğini anlamadım. Fikret ağabey yolda önümü kesti. Ferzan ve Hasan'ın birlikte yaptığı bir işle alakalı bağlantı kurduğundan bahsediyordu. "Abi meseleyi sonraya ertele lütfen." deyip montumu alıp koşar adımlarla oradan uzaklaştım.

Güven'i o kadınla gözlerimle görmek, ondan sonra da lanet kalbime haddini bildirmek gayesiyle sürerken arabamı fena bir korku ile sarsıldığımı inkâr edemem. İsteğim ile niyetim çapraz ateşte ve ben tam ortalarındaydım.

Güven'in oturduğu dar sokağın kaldırımına park ettim arabayı. Asansör bozukmuş, kimin umurunda? Merdivenleri üçer beşer çıktım. Önce zili çaldım sonra da kapıyı yumruklamaya başladım. Kapı açıldığında Güven karşımda ve şaşkındı. Çıplak olmamasını nimet saydım kendime. Bir kadınla birlikte değil işaretiydi âdeta bu benim için. Konuşmadan geçen o süre içinde yığıldım kapının önüne belki de.

Onu iteleyip girdim içeri! Yabancı bir kadın, Güven'in evinin sınırlarında salondaki konsolu kendisine makyaj aynası yapmış dudaklarını boyuyordu. Beni görünce doğruldu. Başımın arkasındaki sevgilisini -sevgilimi- görmeye çalışırcasına parmak uçlarında yükseldi. Kim olduğumu sessizce sorgular gibiydi.

Kırk yaşının üzerinde olduğu aşikâr, siyah saçlı, süslü belki kimine göre bakımlı bir kadındı karşımdaki. Adı sanı, kimliği umurumda mıydı? Görüntüsünü kendimle kıyasladım daha o an. Benden yaşlı, benden kısa ama bana göre daha kadın.

"Kim arkadaş Güvenciğim?"

Güven'e baktım. Koskoca bir sessizlik... "Seni gözaltına alıyorum Ferzan Gece cinayetinden. Benimle merkeze geleceksin." dedim. Aptal bir gülümseme takındı, başını salladı.

"Ne alaka?" dediğini duydum kadının.

Muhatap almadım onu! "Seni bekliyorum Güven Karagöz!"

"Polis mi ay bu?"

Kadının bet, o koyu renk sesi bir yerlerden tanıdık geldi bana. Telefonun ucundaki keş sesli hatun, işte şimdi karşımdaydı. Keş sesli, benden yaşlı, benden süslü... Ama güzellik dersen orada düşünürüm. Çok güzel denmeyecek bir kadın. Güven bu kadında ne buldu?

"Hadi!" diye bağırdım.

Kıpırdandı Güven. "Kapıyı kilitle Emel çıkmadan. Ben bir gideyim bakalım karakola." Sandı ki ben blöf yapıyorum. Önüme düşürüp paşa paşa indirdim merdivenleri. Arabaya bindiğinde ellerini istedim.

"Ne?" diyerek utanmadan sorguladı.

"Ellerini uzat."

Kelepçelerimi gördü, beni kandırmak maksatlı ya da refleks olarak gülümsedi. "Uzatmazsan ellerini ekip çağırırım."

"Hani bana güveniyordun sen?"

"Uzat ulan ellerini!"

Uzattı. Oturduğu tarafın kapısını sertçe vurdum. Kıpırdanmadan durdu yanımda ben merkeze doğru sürerken arabamı. Kendini ifade etmeye, aklamaya uğraşmadı. Müdürlük binasının önünde fevri davranırsam kaybedeceğimi söyledi içimden bir ses.

"Bir kez soracağım bundan sonra polis olurum. Bana şimdi adam akıllı cevap ver! Kim o kadın?"

"Adı Emel. Hakkında pek bir şey bilmiyorum."

"Nereden tanıyorsun?"

"Kulüpten."

"Yattın mı karıyla?"

Gülümsedi sadece. Pişkinliği asabımı iyice bozdu. Bir kez daha soracakken duydum sesini. "Evet!"

Sonra dengemi kaybettim zaten. Yaka paça indirdim onu arabadan, bana karşı koymadı, beni durdurmadı, lanet olsun ki hiçbir şekilde beni engellemeye çalışmadı. Bütün ekip arkadaşlarımın gözünün önünde onu sorgu odasına tıktım. Sinirden elim ayağım titrerken çalışma katıma çıkıp Erhan'ın yanına girdim. Bir telefon konuşması yapıyordu ama bekleyemedim. Telefonu kulağından aldığım gibi kapattım.

"Tutuklama kararı çıkartalım hakkında. Sorgusunu yapıp mahkemeye sevk edelim. Bekir Savcı'yı mı arayayım yoksa sen arar mısın ilgili savcıyı?"

"Dur kızım!.." Ayaklandı. Beni sakinleştirmek maksatlı çıktı masasından. Beni oturtmaya çalıştı, titreyen bedenimle geri durdum.

"Yatmış kadınla Erhan!"

Yanlış anladığımı düşünüyordu Erhan. Erken davranmamamı, öfkeye kapılmamamı söyleyip durdu ise de bir türlü kendimi toparlayamadım. Su istedi çay ocağından, zar zor oturttu beni sandalyesine. Fikret ağabeyin önemli bir açık bulduğundan, Hasan Uçan ve Ferzan Gece'nin yaptığı ortak bir yatırımdan, bu yatırımın üçüncü ortağından bahsetti. Onların adamı almaya gittiklerini, Güven'i ortaya atmamın manasızlığını anlatmaya çalıştı. Avaz avaz bağırdım.

"Yatmış o kadınla diyorum Erhan."

"Bizim işimiz cinayetler, katiller, suçlular... Gönül suçları bu büronun işi değil Zehra."

"Geberteceğim onu! Yemin ederim bu defa geberteceğim!" Hışımla kalktım. Ben önde, Erhan arkada bizi gören herkes neler olduğunu anlamaya çalışırken alt kattaki sorgu odalarından birine daldım. Güven'in beklediği masada suratına bir yumruk geçirdiğimde onun dudağı patladı benim ise elim acıdı. Çok acıdı. Belimden sarıldı Erhan, ben çırpınırken beni tutmaya ve odadan çıkarmaya çalıştı. Öyle küfürler savurdum ki inledi sorgu katı. Kim bilir hangi zanlıya ne kadar sinirlenmişti Zehra! İnsanların ne konuştuğu kimin umurunda?

Birkaç dakika sonra Erhan'ın verdiği pamuğu bastırıyordu patlayan dudağına Güven, kelepçeli ellerinin ikisini de dudağına doğru kaldırarak. Erhan, beni de Güven'in karşı

sandalyesine oturtmuş, kendisi de bir sandalye çekmiş elimin üstüne ağrı kesici krem sürmeyi teklif ediyordu. Ağrı kesici krem istemediğimi defalarca belirttim ama Erhan sonunda elime o kremi sürdü.

"Adam başkası ile yattı diye onu döverek alamazsın hıncını Zehra. Bu, senin yumruklarınla kazanabileceğin bir dövüş değil. Makul ve mantıklı ol. Başka bir kadını istedi ise nedenini anlamak zorundasın." Kremin ağzını kapatırken Güven'in pamuğuna uzandı. Yarasını kontrol edip "Dişlerin kesmiş, bastır biraz daha." diye yol gösterdi. Birkaç dakika sonra ayaklandı. "Güven'e su getireceğim Zehra, söylediklerimi düşün. Düşünmek istemiyorsan da ellerin kopana kadar onu yumrukla, umurumda değilsiniz." Kapı kapandığında pervasızca yüzüme baktığını ancak fark ettim. İçimden bir daha ona vurmak geldiyse de bu isteğimi bastırdım.

"Kullandın beni yine!" Başını iki yana salladı. "Aldattın beni!" Pamuğu katlayarak dudağında tutmayı sürdürdü. "Nankör, kıymet bilmez bir canavarsın sen!"

Üst dudağının iyice kabardığını ancak görebildim elini çekince. "Yaptığın iyilikleri başıma kakmak için doğru zaman!"

"Pislik, ucuz mahluk! Sana harcadığım zaman zehir zıkkım olsun."

"Olsun bakalım."

"Pişkin, yüzsüz, aşağılık! Sende hiç mi namus yok ha? Hiç mi?"

"Seninle sevişince namusluyum da başkasıyla olunca namussuz mu oldum?"

"Gebertirim seni Güven, burnunu da kırarım. Bir boka benzemez sıfatın!"

"Mühim değil, yine de bulurum ben hayatıma alacak birilerini."

"Allah belanı versin senin!" Doğrulup yeniden üzerine yürüdüm. Bu defa yakasından kavradım, sarsmaya başladım. "Ferzan'ı da sen öldürdün değil mi? Para hırsına düştün. Parasız, unvansız bir hiç olduğunu bildiğinden yaptın."

"Zehra çek elini!"

"Seni geberteceğim! Seni parçalayacağım. Bir daha hapisten çıkamayacaksın. Ömür boyu, geberene dek içeride kalacaksın."

"Çek elini!"

Bir tokat savurdum sağlam elimle suratına. Başını çevirip yüzünü buruşturdu. Bir tokat daha atacak oldum, karşımda öylesi bir savunmasızlıkla ve tepkisizlikle bakmaya devam ettiğini görünce yapamadım. Dizlerimin üzerine çöküp ağlamaya başladım, hem de onun dizlerinin önünde. Ayaklarına kapanmış aptal bir ezikten başkası değildim. İki eli birden kelepçe zorlasa da saçlarımın üzerine değdi.

"Kimseyle yattığım falan yok, kadınla aramda duygusal bir şey yok. Kısa süre önce kocasını kaybetmiş, yalnız ve mutsuz bir kadın sadece. Yaşça da benden büyük. Sohbet ettik bir kez, sevmiş sohbetimi, sabah çıkmış gelmiş."

Yalan mı daha korkunç, gerçek mi bilmem. Başımı kaldırdım dizlerinin üzerinden. "O kadar hazırsın ki benim bir falso yapacağıma inanmaya! Güvenmediğin için giydirdiğin kılıflara uymayınca kılıçlarını kuşanıyorsun sormadan göz-

lerinin gördüğü ile yargılayıp. Ellerimi kelepçeleme hakkın olduğu için değil, ben ellerimi uzattığım için kelepçeledin. Suçlu olsam uzatmazdım ellerimi. Peşine düşüp de gelmezdim. Sevginin içinde koskocaman bir korku var. Ya Güven yine aynı şeyleri yaşatırsa korkusu... İşe yaramaz, boş bir adam Güven. Parası yok, kimsede hatırı yok, unvanı yok hatta bir ailesi bile yok. Ben yerimi biliyorum Zehra, dert değil. Böylece sen de yerimi hatırlamış olduysan emin olabilirsin, o kadınla birlikte olmadım. Bir kadınla birlikte olacak kadar aşina değilim özgürlüğe. Üstelik de daha sahici bir hisle seni sevdiğim için olsa gerek kadınları kendimle düşünmüyorum."

"Güven..."

"Ferzan Gece'yi ben öldürmedim. En son ben gördüm, şahidim de yok diye mahkemeye sevk edeceksen et. Ama çekil karşımdan başkası alsın ifademi. Karşımda sürekli gücünü sergilediğin bu hâlinin daha fazlasını istemiyorum. Hem dudağım hem yanağım hem de içim acıyor."

"Sahiden o kadınla..."

Güldü, yine aynı gülüş. Hiçbir isim takamadığım o meşum tebessüm. "Özür dilerim ben!" Ayaklandım. Kotumun cebinden anahtarları çıkarırken yeniden diz çöküp kelepçeleri çözdüm. Bilekleri serbestliğe kavuştu ise de kıpırdanmadı. Dudağındaki kabarıklığa uzandım, canını yakmışım besbelli. Uzanıp öpecek oldum! Kendini geri çekti.

"Erhan alsın ifademi, bekliyorum. Git lütfen."

"Hayır." diye çaresizce çırpındım. Ne fayda! "İfadene gerek yok! Katili bulduk gibi bir şey zaten. Özür dilerim, lütfen, özür dilerim!" Neredeyse yalvaracakken Erhan çıkageldi. "Ne oldu? Katil kimmiş?"

Güven o acayip tebessümle cevap verdi Erhan'a:

"Katili bilmem de maktulü bulduk. Zehra'nın yalancı güveniymiş."

Bir kere dağıttın mı toparlamak zor olur ya, benimki de neredeyse imkânsızlaştı. Defalarca özür de dilesem de onu ikna etmem, bana karşı taşıdığı kırgınlığı silip süpürmem mümkün olmadı. Erhan, toparlamaya çalıştı ortalığı ama onun altından kalkacağı türden bir dağınıklık değildi bu işte. Terasta çayımla sigaramla neredeyse üç dört saat oturdum. Erhan, soğuk havanın beni çarpacağını söyleyip bir ara içeri götürmeye geldi ama işe değil eve döndüm ben. Çocuklar yokken yatağıma girip depresyondaymışçasına uyudum. Uyandığımda akşamdı. Sesini kıstığım telefonda birçok arama ve mesaj vardı. Sadık arkadaşım Erhan bir noktadan sonra hâlimi hatırımı sormaktan vazgeçmiş, cinayetler için önemli gelişmeler olduğuna dair bir şeyler yazmıştı. Mesajların hiçbirine cevap vermedim. Yataktan kalktım, mutfaktan gelen seslere yöneldim. Hacer bir masal anlatıyordu, çocuklara. Kızlar beni görünce Hacer'in masalının pabucunu dama atıp koşturdular. Her ikisine de aynı anda sarıldım. Birer öpücük kondurdum yanaklarına, banyoya gireceğimi söyledim. Uyuduğumda ya da yıkandığımda daha iyi hissetmedim. Hep bir yumru ta kalbimin orta yerindeydi; ağırlığı tonlarcaymış gibi, hareketlerime bir bir kısıtlama getiriyordu.

Yemek yemeyeceğimi söyledim Hacer'e, bir çay koydum ocağa, sigara paketimi alıp balkona çıktım. Bir pencere aç-

tım tam karşımda, buz gibi havada başımı oturduğum sandalyeden aşırıp duvara yasladım. Birkaç kez Güven'i aradım, cevap vermediği saniyelerde bir sigara yaktım. Babamı aradım. Biraz geç ve nefes nefese açtı telefonu. Markete gitmiş, evin eksikleri varmış, yiyen içen kimse yokmuş ama yine de alınıyormuş işte. Kapısını çalan kızı, evinde koşturan torunları olmasa da bir gün gelirler diye buzluğa yemek hazırlayıp koyuyormuş. Sonra da çıkarıp tek tek kendisi yiyormuş. Bildiğim şeyleri sitemine ortak edip anlatırken babam, aslında sesimin de çok iyi gelmediğini biliyor ve sormaktan korkuyordu.

"Bir soruşturma var yine, bitsin de gelelim, olur mu baba?"

"Tabii, ben soruşturmaları beklerim. Emekliliğine ne kaldı şurada? Bilmem hatırlar mısın Zehra, ben ölümlüyüm."

Ah, babam ve dramatik esprileri!

"Öyleyse sen gel babacım."

Bunu bekliyormuş belki de, bütün o sitemler lafı buraya getirmek içinmiş. Davet edilmeden asla gelemez babam.

"Dur bakalım, bu gidişle öyle olacak gibi."

Baktım hevesli, biraz daha ısrarcı olmaya karar verdim.

"Aldığın eşyaları yerleştir, bir telefon aç otobüs firmalarına, sabaha ayırt yerini, akşama gel. İçli köfte yapsın Hacer sana."

"Yağlı yemekleri onun olsun. Ben torunlarımı, kızımı görmeye geleceğim."

"Gel babam, ne zaman istersen, çat kapı da çık gel. Biz de seni özlüyoruz."

"İyi o zaman yarına ayarlayayım. Derdini şimdi mi anlatırsın, gelince mi?"

"Sen nasıl istersin babacım?"

"Bir giriş yap bakalım, neymiş mesele?"

Tahmin ediyordu belki de ama içinde zerre umut tanesi varsa tası tarağı ile babamdan göçmek üzere bekliyordu.

"Güven..."

"Adı bile uğursuz herifin."

"Bir türlü duygularımı kontrol edemiyorum. Onu kaybetmekten öyle çok korkuyorum ki saçmalıyorum. Kalbini kırıyorum, aramızdaki bütün yaşanmışlıkları yeniden yüzüne vuruyorum."

"İsabet oluyor."

"Evlenmeye karar verdik biz baba."

Belki de -miş'li geçmiş zamanlı kurmalıydım cümleyi. Bir kere kurdum, laf ağızdan çıktı. Zaten zavallı babacığımın sesi de soluğu da kesildi. Bir daha geri vitese takıp -mış, -miş demenin manasızlığına düşmeyeyim diye bu olmalı durumunu öteledim.

"Erdal amcaya akşam yemeğine gittik geçen akşam. Sanırım dündü. Zamanlar birbirine karıştı. Öyle çorba ediyorum yaşadıklarımı. Amir'im, seni ikna etmem için bana yardım edecek."

"İyi halt edecekmiş, hıyar!"

"Gelince devamını anlatmamı ister misin?"

"Heyecanını, neşeni kesmiş o serseri senin. Canın çekilmiş de bedenin yığılmış gibi. Pelte gibi konuşuyorsun benimle. Madem evleneceksin, madem tek muradın buydu daha mutlu olman gerekmez miydi?"

Gerekirdi. Sorgulamalara düşmeksizin, gelecek planları ve hamleleri ile hareket etmem gerekirdi. Ancak Güven'in yanında görmeye tahammül edemediğim bir dişi sineğin posasına bile garez beslerken bu nasıl olacaktı bilmem. Bir adamı bu kadar çok kıskanmak elbette ki tehlikeli fakat bu tehlike yaşayan insana da siniyor. Bir birleşik eylem durumu. Ayırsan tek başına bütün yapıyı bozacak. Bedenim bu birleşikliğin uyumunda: Kıskançlık ve aşk! Ama öyle böyle değil, sıyırtan bir aşk!

"Gelince konuşalım kalanını da baba, olur mu? Su vanasını kapat ve panjurları ört, tamam mı? Bütün elektrikli eşyaları prizden çek. Artık 'O muhteşem derin dondurucun hariç.' demek zorundayım. Bekliyorum babacığım, seni çok öpüyorum."

Sigaramı söndürüp içeri döndüm. Çocukların oynadıkları bir zekâ oyununa dahil oldum. Yalandan varlığımla kulağımı hep telefona diktim. Saat ilerledikçe huzursuzluğum çoğaldı, kabıma sığmamaya başladım. Bilmem kaç kez gidip geldim balkona, bilmem kaç tane sigara içtim. Ece kızdı, çok pis koktuğumu söyledi. Üzerimi değiştirdim, pijamalarımı giydim, bir daha içmeyeceğime söz verdim. Oyunlarını toparladım, yatmaları için ön hazırlıklarda yanlarında bulundum. Yataklarına yatırıp bir masal okudum. Bütün masalların aptal mutluluklar dağıtmasına bir kez daha anlamsızca katlanamadım. Odalarının ışıklarını söndürüp çıktığımda Erhan gelmişti beni görmeye, aslen Hacer'i görmeye. Dizinin dibine oturtmuş kızı, kulağına fısır fısır bir şeyler söylüyordu. Vestiyerden kabanımı aldım, içeri girip telefonumu

alırsam dikkatleri dağılır diye arabamın anahtarı ve sigara paketim ile çıktım. Pijamalarımın altına giydiğim botlarım, sırtımdaki kabana rağmen dondu içim. Arabaya geçer geçmez açsam da kaloriferi o meret de motor ısınmadan çalışmadı. Düştüm yola. Erkek olsam yol üzerinden bir çiçek bir de tek taş alırdım. Buna o kadar eminim ki çok pis âşık bir erkek olup sevdiğim kadını boğup boğup bırakacağıma. Onu da sırf arada nefes alsın diye yapardım, şu bırakma kısmını... Kafa öylesi bende, tamamen serbestlikle imtihan olmuyor.

Dakikalar sonra Güven'in kapısındaydım. Kapı önü bohçası gibi merdivenlerine çöktüğümde karşımda kapı duvardı Güven'in evi. İçeriye girme iznim olacak mı diye düşünürken bana açılmadı bile o kapı. Beklemeye başladım, gecenin bir yarısı nereye gidecek, ne kadar uzun kalacak ki diye? Beklerken üşüdüğümü hissedince bir sigara yaktım. Sigara, içinde bulunduğun hâli yavaşlatır. Pis bir tarafı var. İlk sigarayı söndürdüğümde aklıma geldi, apartman boşluğunda bir sensör vardıysa gece gece yangın paniğinin sebebi olabilirdim. Sensör olmadığına emin olduğumun on beşinci dakikasında bir sigara daha yaktım. Sigaraları yan yana oturduğum basamağa bastırarak söndürdüm. Sonra bir tane daha yaktım.

12. GÜN

İllet bir uykunun orta yerinde, soğuk içime dek işlemiş, gördüğüm saçma rüyada bile ısınmaya çalışıyorum. Rüyamda yıllar sonra yeniden Ağrı'dayım. Güven'in ağabeyi ağzımı burnumu kırmış, bir diğeri uyuduğum odada sobanın yanmayacağını emretmiş. Yorganlara sarılıyorum. Titriyorum. Odun bulmak istiyorum, o küçücük penceresi olan kasvetli odadan dışarıyı görmek istiyorum. Dağı görüyorum tanıdık bir hissiyatla, üzeri karla kaplı. Yorganı başıma dek çekiyorum. Köpek havlıyor, yıkıyor ortalığı. Arada çakal sesleri karışıyor köpek sesine. Cinli Kaya'nın oradan bir duman yükseliyor.

"Zehra, uyan Zehra!" Göz kapaklarım öyle ağırlaşmış ki rüyamdan kopup da aralayamadım bir türlü gözlerimi. Oysa çok net duydum Güven'i. "Zatürre olacaksın kızım ya!" Beni kucağına almaya çalıştığını fark edip derin bir nefes çektim havadan. Gözlerim ille de kapalı. Göğsüne yasladım başımı, göğsü sıcacıktı. Oysa yine de üşüyordum. Kapının açılma sesi, Güven'in nefeslerinin benim ağırlığımla derinleşmesi... Yatağına bıraktı bedenimi. Önce botlarımı

çıkardı. Ayaklarım çıplak! Söylendi biraz. Kendi çoraplarından giydirmeye başladığını gördü gözlerim, göz kapaklarım aralanınca. Dişlerim birbirine vuracak kadar üşüdüğümü de ancak fark ettim. Kabanımı çıkarmadan yorganın altına girmemi söyledi. Dolapları kurcalayıp bir de battaniye bulup bir kat daha örttü üzerimi.

"Akılsız kadın, akılsız!.."

Gözlerim istemsizce yeniden kapandı. Hangi ara benzer rüyalara bir kez daha düştüm bilmem. Gözlerimi yeniden açtığımda gün doğmuştu, Güven yanımda uyuyordu ve bana sarılmıştı. Eşsiz bir huzurla gölgelendi kederim. Unutulurdu yaşadığımız! Biz neleri yaşayıp da unutmuştuk... Unuttuğumuz konusunda yalancı olduğum doğrudur. Yüzü bana dönük olduğundan dudaklarının üst kısmındaki şişliği, ellerimin eserini gördüm. Parmak üstlerim sızladı elimde olmadan. Kontrolsüzce çekildi bedenim ona ve kabuk bağlamış yarasından öptüm. Gözleri, kendiliğinden uyanmış gibi hafifçe aralandı. Sessiz ve yavaşça geri çekildim, aptal bir ergen âşık gibi gülümsedim. Toparlanmaya çalıştı, uykusunu açmak için debelendi. Elini alnıma koydu, ateşlenip ateşlenmediğimi kontrol etti.

"Dayanıklıyımdır ben, kolay hasta olmam."

Alnımdaki eli yanağıma kaydı, avucu tam oracıkta kaldı.

"Arasaydın ya..."

"Telefonumu unutmuşum. Hem aradığımda açmadın ki zaten."

"Açmadım!" Pişman olduğunu düşündürecek bir rahatsızlıkla kıpırdandı, çekmedi elini, yumuşacık değdi yanağı-

ma. Bütün yüzümü tek eliyle kapatabilecekken tek yanağımda bir ağırlıkla duruşuna kapıldım. "Gücendim sana, fakat haksızım sanırım. Sana yaşattığım onca şeyden sonra senden bana koşulsuz güven beklemem saçmalık."

İyilik abidesi olmaya karar vermiştir belki, kim bilir? "Özür dilerim." dedim bir kez daha.

"Dileme, kızgın değilim sana. Kendini de böyle harap etme, hayatın ben olmasam da sürecek kadar bir düzene sahip."

"Bütün düzenimi sana bağladım ben."

Beni kendine doğru çekip sarıldı yine bana. Sıkkındı canı besbelli, uzunca bir süre sessizce yattım koynunda. Ta ki adım dökülene dek dudaklarından...

"Sormadan söyleyeyim, gece kulüpteydim. Salih, açılmasını emretmiş. Benimle çalışmaya devam etmek istediğini söyledi. Babasının verdiği vekaletler haricinde aynı işi yapacağım. O sevgilisi dediğiniz adamı da gördüm. Fazla normal göründü gözüme."

Başımı kaldırıp yüzüne baktım. "Biz de yan yana iken normal görünüyoruz."

"Dün hiç normal görünmüyorduk. Erhan tutmasa parçalayacaktın suratımı."

"Çok kıskanıyorum ben seni Güven. Vallahi! Manyaklaştım iyice, sürekli kiminle ve nerede olduğunu düşünüyorum."

"Ne yapmalı?"

"Senin beni sevmediğin hurafeleri var sürekli aklımda. Söylesene Güven, beni sevdiğini duymaya ihtiyacım var."

"Bu defa katil ben değilim. Bu defa seni ve duygularını kullanmıyorum. Bu defa fazla sıradanım! Geçmişle örtüşen

tek şey o zaman da seni seviyordum, şimdi de seviyorum. Lütfen çık, gel bugüne artık."

Rüyalarımdan başlamalıyım belki de. Belki de bir terapi almalıyım. Oysa psikolojisinin iyi olmadığını söyleyen Güven'di. Adam on bir sene esaretin ardından benden daha akılcı bir birey olarak karşımda duruyorsa bu işte bir bit yeniği olmalı. Ya rol kesiyor ya da hayatın öğrettikleri azaltmamış, çoğaltmış benim koca adamımı.

"O zaman şu işi bir an önce kuralım. Bir an önce ne yapacaksak yapalım."

"Yani evlenelim, öyle mi?"

"Evet öyle."

"Pişman olursan..."

"Boşanırız."

"Kolay iş mi boşanmak?"

"Eğer kocan sorun çıkarıp da mahkemede sürekli ben aslında karımı çok seviyorum, bizim çok dolu bir birlikteliğimiz var, çocuklarım ve karım olmadan yaşayamam gibi palavralar atan bir taraf olmazsa kolay. Hatta anlaşmalı boşanmak diye bir şey var, gidiyorsun ve iki dakikada ayırıyor mahkeme seni."

"Kendi tecrübelerin miydi bu?" Güldüm. Yavaşça uzanıp saçlarımdan öptü. "Yine de o adama da benimle evleneceğini söylemelisin. Çocuklar ile ilgili sıkıntı çıkarabilir."

"Ne gibi?"

"Ben baba olsam, iki kız çocuğu babası... Onları bir sabıkalı adamla aynı çatı altında bırakamazdım."

"Sen şahane bir baba olurdun olsaydın ama maalesef... Yavuz gibi birine..." Eski kocamın ardından konuşmam etik

sayılmaz diye bir an vazgeçtim cümlemi devam ettirmekten. Düşündüğüm saniyelerde Yavuz'un bu saygıyı hak etmediğine karar verdim. "Gitti gideli bir kez bile aramadı kızları. O gün sen döndün diye arıza rolü üstlenen adam şimdi kayıplarda. Hiçbir zaman sağlam bir sorumluluk duygusuna sahip olmadı. Maalesef!.. En büyük zararı da kızlar görüyor. Ben aşırı bir tempoda çalışıyorum, zaten senden ötürü kafa bir milyon. Baba desen ne arar ne sorar. Sadece anne ya da baba olmak kâfi bir durum değil. Yetebilmek mühim. Beceremediğim aşikâr."

"Haksızlık etme kendine, sevgi dolu ve terbiyeli çocuklar. Noksan olmuş olsalar bu konuda da noksan olurlardı. Hacer de çok ilgili onlarla. Şefkatli... Bence durum söylediğin kadar vahim değil."

"Emin misin?"

"Elbette değilim Zehra. Hayatımdaki aile kavramını bile bile bu konuda ne söylediğimi önemseme lütfen." Ne kadar ciddi bir tutumla sohbet ediyor olsak da beklemediğim cevabı güldürdü beni. "Yine de eski kocanla konuşman konusunda eminim."

Başımı salladım. "Ararım. Eğer cevap verirse ve ruh hâli uygunsa anlayacaktır. Ben Yavuz'dan yana sıkıntı yaşayacağımı sanmam. O beni öyle çok sevmiş bir adam olmadı çünkü hiç. Kötü biri değildir ama sadakat konusunda sıkıntılı." Bahsi kapatmamı ister gibi kayıtsız kalınca u dönüşü yaptım. "Bugün babam geliyor." Gerildiğini beni saran kollarının kasılmasından anlamam mümkündü. "Akşama gelmiş olur. Gelirsin, değil mi?"

"Bu akşam mı?"

"Olabilir. Ama böyle donuk durma. Erdal Amirin karşısındaki gibi de durma, hani umursamıyorum valla kızınız üzerime atlıyor pozu kesiyorsun ya..."

Gülerek cevap verdi. "Yanlış anlıyorsun, öyle bir şey yapmıyorum."

"Bariz yapıyorsun. Alın kızınızı üzerimden, ben de gece hayatlarında dalgama bakayım, diyorsun."

"Ah, Zehra!.."

"Her gün aynı kadınla olmaz, bana başka kadınlar lazım imajın var."

"Atıyorsun! Şu an kesinlikle atıyorsun. Kadın düşkünü müyüm ben?"

"Değil misin?"

Hiddetle salladı başını iki yana. "Değilim. İnanılmaz görünüyor insanın gözüne. Bazen ben de hayret ediyorum kendime. Bir kadın konusunda abartılı istikrar gösterdiğim için... Kimse ile işim olmaz benim." Onore olurdu insan bu lafla, daha açık konuşsa utancından pespembe suratla kırpışan kirpiklerinin arasında yeri seyrederdi kadın. Pişkin olmayan kadın... Arsız bir âşık, tükenmez bir amade olarak bunları yaşamadım.

"Peki! İnanalım o zaman. Yine de babama karşı bana daha âşık bir rol keser misin?" diye ısrarcı oldum. Güven'in "Âşık rolü nasıl yapılır ki?" sorusu ile koskocaman bir kahkaha attım.

Güven'in yanından çıkıp, üstümü başımı derleyip toplayıp merkeze girdim. Normale dönmüş olmam toplantı odasında beni beklemekte olan ekip arkadaşlarımın içinde bir tek Erhan'ı şaşırttı. Zira Erdal Amir, yine benim sorumsuzluklarımdan yakınıp bana bir araba azar çekme işine girişince Fikret abinin beynini kazan düşünceleri ortaya dökülüverdi.

Hasan Uçan ve Ferzan Gece bundan tastamam on sene evvel bir iş yapmışlar. İş ne inşaat sektörünü ne de Ferzan Gece'nin eğlence sektörünü tanımlayan bir işmiş. Bir otel satın almışlar Beyoğlu'nun orta yerinde ve mülkten işletmeye dek ortak olmuşlar. İki sene sonra işletme devredilmiş. Sebepleri konusunda bizim ekip birkaç somut bilgi bulmuş. İşletmenin yürümediği, yatırımın beklediği gibi olmadığı klişe cevaplar olarak onlara dönse de işletmeyi bizimkilerden devralan adama ulaşan Fikret ağabey ve Başkomiser'ime adam, işletmede küçük kız çocuklarının kalantor adamlara pazarlanması gibi bir işin yürütüldüğü, bu yüzden otelin de adının çıktığını yumurtlayıvermiş. Adam kendini aklarken, otelin artık eski yüzüne de sahip olmadığını böbürlene böbürlene anlatmış. Mesele bu dakikadan sonra başlıyor. Hasan Uçan'ın bir kadın düşkünü olduğu konusu... Oteli devralan adam, noter esnasında bu iki ismin birbiriyle düşman gibi olduklarını, hatta bu yüzden vekâletle iş yürüttüklerini de söyleyivermiş. Sebep Ferzan Gece'nin çok iyi bir paraya sattığı bir kıza Hasan Uçan'ın el koymuş olmasıymış. Kızın adını soyadını otel sahibi biliyormuş, kız henüz bulunmamış ama Fikret abi bu konu üzerinde çalışıyormuş. Katile çok yaklaşıldığını düşündüren konu ise şu ki bu kızın

askeriyeden ihraç edilmiş bir abisinin olduğu... İhraç edilen ağabeyin adı Ümit Yorulmaz. Salih Gece'nin asker emeklisi olduğunu söylediği emlakçı sevgilisi. Hatta sermayesi düşük bir iş kurma konusunda bize akıl veren Ümit Yorulmaz ile aynı kişiden bahsediyorduk.

"Ümit sizde, merkeze alın onu bugün!" Erdal Başkomiser'den emir geldiğinde Erhan ile önce birbirimize baktık. O da benim gibi elemanı hemen almamak düşüncesindeydi ama bildiğim bir bilgiyi paylaşarak bunu Erdal Amir'imin bizim artistlik peşinde olduğumuzu iddia etmesinin önüne geçebilirdim.

"Salih, babasının kulübünü açtırmış. Cenazenin defin işleminin bittiği gece... Yanında da sevgilisi varmış. Ben diyorum ki Amir'im bugün kulübü bir ziyaret edip ortalığı yoklayalım, ne var ne yok!"

Başını sallayıp beni onaylayan Amir'im, önündeki kâğıtlarla oynamaya devam ediyordu. Odaya girmeden istediği çaylar geldiğinde önündeki kâğıtları fark edip ne olduğunu sordum.

"Bunu unuttum. Telefon görüşmeleri ve şu yurtdışı ikametli adamın adına kayıtlı numara... Adamın numarasını bulduruyorum, telefonla bir görüşmeyi deneyeceğim. Olmazsa iş büyüyecek."

Telefon numarasının bizi kime ulaştıracağı bilinmez ama nedense o telefon numarası rast gele ele geçirilmiş bir hattın eseri ve bize hiç sonuç çıkarmayacak hissini taşıyorum.

Toplantı odasında bir süre kaşıklarımızın bardaklarda çıkardığı sesler duyuldu. Şekersiz tükettiğim çayımdan birkaç

yudum almıştım ki Erdal Amir'im işini bitirip bana döndü. "Baban geliyormuş."

"Binmiş, akşama burada inşallah Amir'im."

"Bir araba fırça yedim ama..." Tahmin etmek zor değil. Mahcup bir tebessümle dudaklarımı katlarken ağzımın içinde umursamamamı istercesine elini salladı Amir'im. "Bu akşam babanı uyutunca çık kulübe. Şimdi geldiğim gün kızıma görev yazmış diye okur canıma."

"Siz de gelin Amir'im, bugün akşam birlikte yemek yiyelim."

"Birkaç gün hasret giderin, geliriz inşallah." Diyerek ayaklandı Amir'im. Çayını yarım bırakmıştı. "Sen erken git bugün, hazırlığını yap, babana da söyle torpil yaptı senin çaylak diye ha!" Oysa dün de atarı basıp çekip gittiğimden adım kadar eminim ki haberdardı.

Verilmiş izin kaçmaz, teşekkür edip çıktım yola. Önce sağlam bir alışveriş yaptım. Hacer'e yardım ettim evin işlerinde, mutfakta birkaç ayak işini de yapıp babamı otogardan almak üzere tekrar düştüm yola. Saat akşam saati, trafik de o saatlerin ölüm trafiği olunca biraz erken çıktım. Elleri kolları yine dolu gelmiş babam. Derin dondurucusunun emektar yiyeceklerini taşımış bana. Çocuklara sanki ihtiyaçları var gibi giyecekler, oyuncaklar almış. "Niye zahmet ettin baba?" deyince de tersleneceğini bildiğimden hiç ses etmedim. Yol boyu Güven'e gelip gelmeyeceğini bildirmesi için iki üç mesaj attım. Herif, bıraktığın duyguda kalıcı mı bilemiyorsun ki? Mesajlarıma cevap gelmedi. Bir de üstüne babam terslendi: Ne diye 'bigbig' telefon elimdeymiş? Telefonu ceketimin cebine attım.

"Ee, anlat bakalım baba, yok mu ufukta şöyle güzel bir kız?"

"Niyetlendim, bakınıyorum." demesin mi! Ciddiye alıp bir an şaşırarak bakınca "Dön önüne!" diye paylayıverdi beni. "Kaza yapacaksın!" Ciddiyetini sorgulamaya başladım. "Boynuma bir kelepçe geçirdin, nikâh kıydın bana elin çocuğu ile. Boşansam nafaka da ister o dili dönmez benden."

Gülmek istemiyor insan ama babam da bunca ciddiyeti öyle bir komediyle kaplıyor ki insan aklında dramatikleştiremiyor olayı.

Ayşe ile Ece için babamın kapının önündeki varlığı koskoca çığlıklar atmalarına yeterdi. En çok böyle zamanlarda düşünüyorum, ihmalkârlıkların sonucu mu benim kızlarımın hep yabancı erkeklere olan düşkünlüğü? Elbette babam yabancı değil ama babaları kadar da kanlarından değil. Erhan da misal bunun en belirgin örneği ki... Erhan'ın avuçlarına sığdırdığı iki sürpriz yumurta geleceklerine dair koca vaatler taşır gibi onlara. Ya da Güven'in varlığını hiç sorgulamamaları, onunla muhabbet ederken hemencecik canciğer oluşları... Bunun kabahatlisi benim! Onlara gerçek bir aile vermek yerine düzenbazca bir planla bir baba edindim. Kanlı canlı ama ruhsuz ve uzak bir baba!

Hacer çoktan sofrayı kurmuş. Babamın etrafında hürmetle dolanıp duracak demektir bu da babam gidene dek. Kendini ona ve pek tabii bir de bana karşı öyle yük hissediyor ki... Ne söylersen söyle, aksine ikna olmaz Hacer. Elim ayağım olduğunu söylesem de onun gözlerinde o "Amma da palavracısın abla!" bakışına hep maruz kalmışımdır.

Babam banyodayken çaldı kapı. Telefonlarıma dönüş bile yapmayan sevgili müstakbel kocam... Güven'e böyle hitap etmek deli bir his! İmkânsız gibi... Tek büyük hayalim sanki... Elinde bir tek dal gül. Yıllarca önce almıştım onun bir eşini. O zaman da Dudu'nun cinayetini günbegün yazarken defterime, defterin arasında kurutmuştum gülü. Durur hâlâ o çürüğe çalan kokusu ile... Bir de sütlü bir tatlı almış yoldan. Hacer mutfakta paketi açarken "Triliçe!" diye bağırdı içeri doğru. Güven henüz oturmamıştı bile. Babamın getirdiği yapbozun başında zaman geçiren kızlar onu duyunca toparlandılar.

"Nasılsınız güzel hanımlar?" diye sordu onlara Güven, varlığını fark ettirmek için. Başlarını kaldırdıkları yerden Güven'e baktılar. Birlikte birleştirdikleri parçalar ve birleştiğinde çıkacak sonuç ile ilgili bir şeyler söylemeye başladılar. Orta sehpanın üzerine yaydıkları parçaları yan yana doğru yüzleri açık bir şekilde sıralamıştı Ayşe. Düzen hassasiyeti ile bunun böyle olması gerektiğini anlattı bir çırpıda Güven'e. Güven kalktı yerinden, yanlarına diz çöktü. Yerde otururken nasıl da ufalır o koca koca uzuvları.

"Kaç tane parçası var şimdi bunun?"

"İki yüz elli imiş. Aslında bizim yaşımıza göre değilmiş ama dedem bize yardım edecek."

"Çünkü dedem geldi!" diye ekledi Ece, Ayşe'nin sözüne. Güven hiç bilmiyormuş gibi şaşırdı.

"Vay canına, dedeniz çok düşünceli olmalı! Ben sürekli boş geliyorum ama dedeniz size bir oyuncak getirmiş."

Ece, Güven'e hak verdi "Sen de bir dahakine hikâye kitabı alabilirsin." diyerek.

"Mantıklı!" dedi Güven. "Hem ben de okumayı çok severim."

Ayşe bu durumu Güven'e hiç yakıştıramamış gibi pürdikkat baktı ona. "Ejderha ile eşeği biliyor musun sen?"

"Nedir o?"

"Shrek!"

"Şirek mi? Kitap mı bu?"

Ece kahkaha attı. "Ayşe, kitap olduğunu sanıyor. Eskiden kitapmış sonradan film olmuş ama aslında film."

"Bu filmi görmedim." Kızların ikisinin de birbirine bakışında şunu gördüm: "Shrek izlememiş insanlar da mı varmış yani?" Güven, küçüklerimin bakışları dolsun istercesine bir parça alıp kenar parça olduğunu iddia edip uygun yer aramaya başladı. O esnada da bir vaatte bulundu. "İsterseniz bugüne kadar size bir masal kitabı bile almamış olmamı telafi edip sinemaya götürebilirim sizi."

"Babam gibi ertesi gün Rusya'ya gidersen kalsın, biz Hacer ile gideriz." demez mi Ece! Ah, Ece!.. O hep çok daha fazla kırılıyor. Her duygusu o kadar belirgin ve ifadeye mecbur ki... Oysa Ayşe, örtbas etmeye çalışıyor her seferinde yaşadığını. Ayşe bana ne kadar benziyor ise Ece'nin bu huyu da bütünüyle ben işte. Hem gönlü yanıyor hem dili kuzumun.

"Benim pasaportum yok." dedi Güven.

Ayşe, "Üzülme paran olunca alırsın." deyince dudaklarımı bastırdım gülmemek için.

"Üzülmüyorum. Hatta iyi ki yok, böylelikle sizi ekip Rusya'ya gitmeyeceğim."

"En fazla Ağrı'ya gider." deyiverdim oradan ben. Hacer de bizi kenardan izliyormuş ki kıkırdayarak lafa girdi.

"Ağrı'da onu taşlarlar ablam."

Güven, Hacer'e çatık kaşları ile bakınca zavallıcık nasıl ürktü ise erkenden çay koyması gerektiği kanısıyla koştur koştur mutfağa kaçtı. Omzuna vuruverdim oturduğum yerden uzanarak Güven'in. "Kızı bozmasana..."

Dönüp cevap vermedi ama az sonra kızlarla konuşurken fark ettim sesi iyiydi. Ne Hacer'e ne de bana bozulmuştu.

"Öyleyse yarın gündüz... Ama okulunuz var sizin?"

"Yarın cumartesi." diye hatırlattı hemen Ece.

"Dedenizden müsaade alalım o zaman. Olur derse gidelim sinemaya?"

"Şirinler var mıdır ki anne?" diye hemen bana döndü Ayşe. Telefonumu verebilirse filmlere birlikte bakabileceğimizi söyledim. O telefonumu getirirken Güven iki parça daha yerleştirdi yapboza. Ardından kulağına eğilip fısıldadım:

"Bu da babama karşı bana âşık adam rolünün bir parçası mı?"

Başını çevirdi, ona iyice yaklaşmış olduğumdan yüzlerimiz dip dibe kaldı. "Yok, bu iyi üvey baba rolüydü." dedi.

"Çirkin bir sıfat... İyi abi rolü desek..."

Gözlerini kapadı, usulca dudaklarını yuvarlayarak "Rol değil, gerçekti." dedi.

Biz tastamam o hâlde iken, benim suratımda memnuniyetten sarhoş bir tebessümle az kalsın Güven'i oracıkta öpecekmişim görüntüsünde iken babamın sesi duyuldu. Koridordan kendini belli ederken Güven ayaklandı. Tam tekmil

karşısındaydı şimdi. Ayşe, kolumdan çekiştiriyordu filmlere bakmam için. Güven bakışları eğik, babamın elini öpmeye kalkıştı, vermedi elini babam.

"Sağ ol, sağ ol!" derken buz gibiydi sesi. Mesafesini korumak şurada dursun elini bile sıkmadı. Bu kadarını beklemediğimden biraz bozuldum. Ürperdim de açıkçası, her an Güven'in kalp kırıklıkları başka davranışlara dönüşecek diye.

Çok acıktığını söyleyerek geçip sofraya oturdu babam. Ayşe hâlâ aynı yerde ısrar ediyordu. Yemekten sonra ilk işimizin bu olduğunu söyleyip Güven'i sofraya davet ettim. Bir yandan da onun gözlerine bakmaktan korkuyordum ya yine döktüm saçtım ise diye. Çocukları da masadaki yerlerine yerleştirirken mutfağa gidip kendince oyalanan Hacer'in çorbasını kapıp onu da çağırdım içeri. Babam, Ayşe ile sohbet ediyordu. Ece ise Güven'e bir filmi anlatıyordu. Ece'nin sesinden babamın sesi duyulmuyordu ve Ayşe'nin ilgisini Ece-Güven sohbeti daha çok çekiyordu.

"Çorbalarımızı içerken konuşmuyoruz ki yediklerimiz midemize gitsin." dedi Hacer bir gafla yerine geçerken.

Babam, Hacer ile uğraşacak ya buldu fırsatını "Yoksa çenelerine mi gider Hacer?" dedi.

"Yok, Kemal Baba soğutmadan içsinler diye..."

İlk önce babamın tabağını istedim. "İyi bakalım, içsinler. Hacer, soğutmadan için diyor ha, dinleyin Hacer'i." Babamın alayına gücenmez Hacer alıştığından ama Güven bunu garipser diye korkmadım değil. Nice sonra düşündüm, Güven'in hisleri her şeyin ne kadar da üstündeydi benim için.

"Ağan da geldi Hacer, bir kurban kesersin artık."

Güven'in tabağını uzatırken geldik ancak göz göze. Gülümsedim ölçmek için, baktım karşılığı var. Çorbanın kokusu o zaman değdi genzime. Hacer'in elinin lezzeti yine konuşuyordu.

"Keseyim Kemal Baba, istediğin kurban olsun."

"Şöyle bir kuzu çevirelim, hı Hacer?"

Tencereyi bırakıp döndüğümde kuzu muhabbeti kapanmış sessizlik çöreklenmişti masaya. Hacer kızlara ekmek yedirmeye çalışıyor, Ece itiraz ediyordu.

"Ee, baba..." dedim o sırada. "Memleket havası anlat bize biraz. Heves eder, toplanır geliriz belki."

"Çok toplanmayın kızım, evim küçük benim."

Kastını anlamamak güç değildi. Bozuntuya vermedim. "Gönüller geniş olsun babacım, evin ne önemi var?"

"Dar yavrum benim gönlüm. Şu yaştan sonra nasıl genişleteyim? Belediye mühürler valla."

Hacer kıkırdayınca babam da yine lafına onu utandırma maksatlı devam etti. "Her seferinde daha sesli gülüyorsun Hacer. Ölmeden şöyle kahkaha attığını göreyim söz sana altın bilezik alacağım."

"Yok, Kemal Baba napayım ben bileziği?"

"Takarsın kız. Baban değil miyim?"

"Benim de babamsın, ama bilezikler Hacer'e, oh!" Daha da yumuşasın istedim ortam.

"Düğününde taktım ya, sen de hiç doymuyorsun ha Zehra. Rahmetli annem gibi yastığın altına mı koyacaksın, ne yapacaksın bileziği?"

Düğünüm... Aslında sade bir nikâh ile tamamlanmış bir merasime düğün demek! Güven bunu da sorgular mı diye korktum. Korkağın teki olarak bir an önce babam Güven'i de muhataba alsın istedim. Çorba tabaklarını toplarken "Baba sen müsaade edersen Güven yarın kızları sinemaya götürecek." deyiverdim. Bizimkiler hemen çığlık kıyamet, babam cevap bile vermedi. "Sen de biraz dinlenirsin, iki saat götürür getirir olmaz mı?"

"Niye olmasın kızım, olur! Sen istedikten sonra her şey oluyor. Bizim ne hükmümüz var?"

Eyvah başlıyoruz! Laf derlensin toplansın tam olarak buraya gelsin istesem de şekli itibariyle böylesini kastetmiş değildim.

"Senin her zaman hükmün var baba, sitem et bana ama haksızlık etme lütfen."

"Belli kızım belli, ilk günden karşıma dikişinden belli."

Çorba tabaklarını toplamaya kalkınca Hacer, onun işini ben devraldım. Dönene kadar babama yeni başlangıçlarla tatlı bir sohbet konusu açtırabilirdim. Kırgınlıkları da kızgınlıkları da pek uzun sürmez zira babamın. Tıpkı Güven gibi... Döndüğümde Güven'e şöyle söylüyordu babam.

"Pek sessiz sakinleşmişsin!"

"Yaşlandım!"

Babamın yüzünde alaycı, küçümseyici, lanet okurcasına bir bakış... Ayşe, lafın arasında sinemayı hatırlatmasa o bakışlar eritecekti sanki benim koca adamımı. Yerime oturmadan babamın tabağını istedim. Babam zeytinyağlı sevse de yemekleri, Hacer bize şahane bir gerdan pişirmişti. Masanın

orta yerine yerleştirdiğim tabaktan süzülen dumanlar sakinleştirici etkisi yapsın isterken babam her şeyi bir kenara bırakmış gibiydi.

"Yaşlanmak bazı şeylere yetmemiş demek ki. Olgunluk lazım belki de. Yaşattıklarına rağmen aynı masada oturuyor isek..."

"Baba lütfen, bunların faydası kime?" Müdahalede gecikmedim ama sözlerim bir sis bulutu gibi dağıldı.

"Haklısınız" dedi Güven çok net bir şekilde. "Tabağınızı verin de Zehra size servis yapsın, çocuklar yattığında yemekten sonra konuşalım benim pişkinliğimi."

Babam tabağını öyle kaldırdı ki fırlatacak sofradan da kalkacak sandım. Benzer taşkınlıkları çoktan aşmıştık belli ki.

Yemekten sonra kendimi balkona zor attım, bir sigara yakıp da şu gerginliği atayım üzerimden diye. İki tane sigarayı üst üste içtim. Hacer, mutfağı toparlarken sordum içeriden ses geliyor mu diye? Babam kızları yatırmak istemiş, Güven yalnızmış salonda. Gittiğimde karşısında alakasız bir televizyon programı açıktı. O ise bir boşluğa bakarak oturuyordu. Yanına oturmak istediysem de babamın gözüne gözüne sokmamak için karşısına geçtim. Başını benden yana çevirdi. "Saçlarını hep topluyor musun?" dedi alakasız bir şekilde.

Atkuyruğumu istemsizce tuttum.

"Bursa'ya geldiğin gün yoktu tokan. Sana uzun saç yakışmış. Hep toplama."

"Olur, açarım."

Gülümsedim alakasız kalır mı olana bitene demeden. O da gülümseyince baktım da alakasız değilmiş. Biz mutluluğu çoktan hak etmiş iki bedevi neyin mantığını hesaplayacaktık. Üstelik her matematik hesabı tek yola mahkûm değildir ki.

"Gece kulübe geleceğiz. Seni birkaç kez aradım ama..."

"Uyumuşum."

"Uyumuşsun..."

Şüphelerimin üstüne düşmedi. Açıklamasına kanıtlayıcı bir şeyler ekler sandım, geldi geçti sorularım. Üstü kapanmamış bir mevzu vardı Emel denen o kadına dair ve içimde bir kurt beni sürekli kemiriyordu.

"Bu gece senin şu Emel de orada olur mu?"

"Emel benim miymiş?"

"Senin evinde olduğuna göre..."

İşaret parmağını dudaklarının üzerine götürüp susmamı ister gibi sessizce "Şşt!" dedi. "Baban duyar, adama malzeme verme. Çapkın, ihanete açık ve sapık bir adam değilim ben. Kafana ya da en sık hatırlayacağın bir yere yaz, sormadan evvel okursun."

"Edebiyat düşkünü!"

Hakaretmiş gibi yapıp iltifat etmek... Güven'in az konuşup konuştuğunda da uzattığı şu cümlelerin tadı... Şekerli sakızın ağızda ilk birkaç çevrilişinin hazzı ile eşit haz sunuyor insana. Aroması ise kışkırtıcı.

"Çay getir Hacer, içelim de ağanın derdini dinleyelim."

İkimiz de aynı anda arkamıza yaslandık babamın sesi ile. Meğer ikimiz de kaymış kaymış koltuğun en ucuna dek gelmişiz. Ellerimiz uzansa el ele tutuşacak kadar yakın, nefes-

lerimiz daha yakından ulaşmış birbirimize... İçeri girince babam, Güven ayaklandı yeniden. Onu taklit etmeden bekledim yerimde.

"Şimdi sen bana..." derken yanıma geçti babam ve o oturunca Güven de oturdu. "Ben, seni kızının ölümüne inandırdım, boynuna sarıldım, ağlattım ve utanmadan ben de ağladım. Sonra da tastamam on bir sene geçince bütün bunların oyun oluşunu sıradanlaştırdım mı diyorsun?"

"Kulağa saçma geliyor."

"Daniskası!"

"Haklısınız!"

Güven, sürekli babamın haklı olduğunu iddia ederse asla sonuca ulaşamayacağını biliyor muydu acaba?

"Haklıyım!"

Çınladı babamın sesi. Kızların daha uyumadığına adım kadar emin şekilde yüzümü buruşturdum, şimdi koşturarak buraya gelip ortalığı duman olmuş bir hâlde görecekler diye. Ortalık henüz duman olmamışsa da olacaktı, o kadar emindim.

"Senden hazzetmiyorum hiç." Çatık kaşlı bir adam değildir ki babam, oysa kaşları gözlerinin kapaklarını örtmüş, iyice aşağı çekilmişti. O hep tertemiz, jilet gibi ütülü kıyafetlerinin içinde birazdan gömlek düğmelerini gevşetecek, pantolon kemerini çözecek kadar rahatsız bir tavırla oturuyordu yanımda. Maviş bakışları görebilsem kim bilir ne kadar da çalmıştı laciverte. "Adın tüylerimi diken diken ediyor. Apaçık nefret bu. Bir tane çocuğum var, onun da soyadı seninle aynı olacaksa, senin o katil ailenin kütüğüne dâhil

olacaksa biri beni bu yaşıma gelmeden öldürseydi keşke..."

"Baba Allah korusun!" Uzanıp eline dokunmak istedim. Ancak koluna yetişebildim. Sakinleştirir aslında babamı benim sevgim, varlığım, temasım... Bu kez onu hiç etkilemedi!

"Değiştirebilirim soyadımı. Kütüğümü de taşıyabilirim böylece. Sizin için resmi kayıtlar bu kadar mühimse benim için zor değil."

Öylesine sakindi ki bunu söylerken geçiştirmek için miydi bilemedim.

"İsterseniz sizin soy isminizi de seçerim, bir değişiklik yokmuş gibi gelir gözünüze. Rahat ederseniz."

"Alay mı ediyorsun sen benimle?"

"Ciddiyim." Bir yıkık değdi sesi kulağıma. Babamla sevdiğim adam arasında kalıp hangisini teselli edeceğimi bilememiş bir hâlde gerildikçe gerildim. Dişlerimi sıktığım, çene kaslarımın gerildiğini hissettiğim falan da yoktu. Güven'in o iyice uzamış sakallarının arasına burnumu gömüp, alnım dudaklarına değerken her şeyin yarın bu denli zor olmayacağını fısıldamak arzusundayken babamın o sabun kokulu göğsüne yaslanıp, sinekkaydı yüzüne yanağımı bastırmak istedim aynı anda. Çocukluğumu hatırlasın diye... "Benim için bunların bir önemi yok. Ailem için de artık benim bir önemim yok."

"Aile denmez, vahşi topluluksunuz siz."

Yavaş be baba, yavaş! Kaç sene bekledi senin kızın o vahşi topluluktan yetişmiş bu adamı! Nelere razı geldi seneler evvel, bir soba sıcağında, çökelekli dürümle şekerli çay içmeye

kabil, karnında bir bebe olmasını diledi saçma sapan. Kimse bilmedi gönlü ne der ama diliyle sırf senin kızın diye isyan edip dururken habis bir sevdanın ağrıları ile ateşlendi, iltihabı yayıldıkça bedenine alıştı ateşe, halsizlik falan kalmaz oldu bir vakit sonra. Ah baba, anlayıversen şunu, anlasan da bu söylediklerini unutmaya razı gelsen sen de, benim razı geldiklerimin büyüklüğüne karşılık.

"Ne desem sakinleşir..." Hacer'in tepsisi girdi araya sesi ile birlikte.

"Çayını açık doldurdum Kemal Baba. İstersen sana bitki çayı yapayım, sakinleş. Hem kırma ağamın kalbini daha fazla." Ne cürettir Hacer'inki? Kim konuşturur böyle onu babamın karşısında? Güven'e duyduğu... Bir gün önce Erhan'ın dizinin dibinde bıraktığım kız için neden şüpheleniyorum ki tam olarak? Üstelik Hacer ahlaklı ve bu ahlakı dindar bir karakter ile tamamlamış da bir kızken... Hem Güven'e yanıp hem Erhan'ı yakar mı kendine? "Kötü bir adam olsa Zehra ablam bunca sene bekler miydi onun yolunu?"

Güven çayını alırken Hacer'in elindeki tepsiden fısıldadı. Duydum dediğini. "Bekledi mi sahi Hacer?"

"Bilmez gibi ağam..."

"Daha ağalık, paşalık mertebesi bunlarınki!" diye kükredi öylece babam. Çayım elimde bu defa ben de çıkardım sesimi.

"O saygıdan baba. Güven'in ailesinde ağa olarak görüldüğü falan yoktu ki... Bizzat gördüm ben hepsini; onu yargılayışlarını, dışlayışlarını... Sen bana yapılan kötülüğe Güven ortak diye ona öfkelisin, biliyorum ama ortaktan çok emir eri gibi düşünsen... Hı?"

"Kızım sen salak mısın? Gül gibi kocan vardı senin."

Çayı lap diye bırakasım, nereye düşerse orayı yakasım geldi. "Ne kocası baba yapma şunu!" Sesim yükselmiş, boğazım acıdığında anladım.

"Çocuklarının babası, sana kötülük etmemiş, adına leke getirmemiş, başını eğmemiş. Pişman olacaksın Zehra bu adam konusunda sen!"

"Bunu ben de söylüyorum." demez mi Güven! Direkt ona baktım.

"Aşk olsun sana Güven!"

Yine al kızını üzerimden tavrı değil de neydi adamınki? Bu defa ısrarcılığı bırakıp gurur yapıp ortalığı yıkmaya hazırlanmışken Güven'den doğru hamle geldi.

"Ya yanlışsa hislerin diye... Kızma hemen! Kötü bir şey demedim ki... Seni üzecek herhangi bir şey yapacak değilim. Bu kadar zamandan sonra asla..."

"Ben kefilim ağama." demez mi Hacer! Ah, o saf gönlünden öptüğüm, bir zamanların çocuğu şimdinin koca kazığı Hacer'im! Ne iflah olmaz bir tattır senin diline vuran Güven sadakati.

"Kemal Bey..." Güven yeniden babama döndüğünde bu defa nefesimi tuttum sanki. Çünkü birkaç saniye sonra nefes almaya çalışınca bir anda boşaldı içimden harıl harıl soluğum. "Sizin zaten tek kızınız var, tek çocuğunuz. Bir de benim gibi ipsiz, sapsız ve serseri bir adamla evlenecekmiş. Ben de olsam rıza göstermezdim. Gerçekten o yüzden haklısınız der dururum. Ama ben serseri olabilirim, ipsiz sapsız da... Hatta bana katil de deyin, kaba deyin, Doğulu diye beni

irdeleyin... Bakın, bunlar beni rencide etmez. Nereye gidersem gideyim bunlardan biri yüzünden bir ömür dışlanmışım zaten. Karşılığında bir de bana soyadını veren insanlar tarafından dışlandım. Kız Güven dediler bana. Avlanamıyormuşum, cinli kayadan korkuyormuşum, top oynayacağım diye şehre gidince şehirli de oldum. Şehirli olmak iyi bir şey falan değildi. Konuşmam toparlandı, şivem azaldı diye bile laf eder oldu babam bana. Abilerim üstüme başıma, kılığıma kıyafetime laf ederdi. Sakallarımı kestim mi oğlan olmuşsun der tiye alırlardı. Ne yapsam beni tanımak zorunda kalmış insanlara yaranamadım açıkçası. Tanımak zorunda kalmış diyorum çünkü beni etraflıca tanısalar ürküp yanıma yanaşmazlar zaten."

Halt etmişsin sen, demek istedim. Ben seni etraflıca tanıyıp sindirdim. Kokuna ömrümü verecek kadar sevdim. Bir gözyaşında hapsettim içime, güçlü rolü kesip o gözyaşını karanlıkta, ıssızlıkta çıkardım meydana. Kılıç kuşandım gün ışığında karanlıkta yenildiklerime.

"İnsanları bu yüzden yargılayamazsın. Ne tarafta olduğun belli değilmiş demek ki senin de."

"Bana taraf seçmem gerektiğini çok geç söylediler Kemal Bey. Çocukken bilemedim ben."

"Kazık kadar herifken aldın ama silahı eline. El kadar kızın hayatına kast ederken..."

"Ağam silahı bilmez Kemal Baba, kimseyi vurup incitmez. Dudu'yu da vurmadı, bilmez gibi sen de niye gidiyorsun üstüne?"

Bir Hacer olamadım. Onun kadar korkusuzca adaya-

madım kendimi sevdiğime diye hayıflandım. Yaptıklarımı, kendime biçtiklerimi noksan saydım daha fazlası için çabalamadım diye dertlendim içten içe. Dilime vuramadım yine de seyircisi oldum ziyan olmuş on bir senemin vuslatının.

"Kalıbına bakanın aklı çıkar. Hadi dediğin gibi olsun Hacer, senin bu ağan bana kızımın cenaze namazını kıldırdı."

"Ağam mı yaptı Kemal Baba?"

"Sus kız sen!"

Ağlamaklı oldu Hacer, Güven'in yanındaydı babam da beni yanına almış, iki düşman aile gibi çekişiyorduk âdeta.

"Aldırmam bu laflarına, beni boşuna azarlama!" demesin mi bizim saf gönül? Cengâver kesildi senin Hacer desem devreme, bilirim ki kıskanacak. Erhan'la birlikte olmakta o kadar tedirgin, öylesine çekingen ki Hacer...

"Karışma sen Hacer, kırma babanın kalbini benim yüzümden."

"İyi de ağam, senin çektiğin sana yeter. Yattın çıktın! Bir tek ben gördüm apaçık, bir sana yüzü güldü ablamın. Ne çok ağladı ardından! Şimdi bu reva mı? Bıraksın herkes de kavuşun artık."

Alnından öpsem... Helal olsun deyip çalsam ıslığı... Güven'in Hacer'in sırtını sıvazladığını gördüm. Kardeşi gibi kolluyordu sevdiğim adam onu. Hacer'in sevgisini sokamadıysam bir kalıba da Güven'in ona hislerinden bir kez daha emin oldum.

"Bu kızın dili uzamış, buna bir cesaret gelmiş." Babam baktım ki bana laf düşürüyor ben korkak kedi gibi sinmişken:

"Sen de uzatma baba, bak bir güzellik yap ver elini, güvenmek için de acele etme, zamana bırak. Ben inanıyorum zaman düzeltecek."

"Unutulacak şeyler değildi Zehra. Benim gönlüm yok bu işe. İki tane de kızın varken hele... Onları düşünmeyişin daha da çok korkutuyor beni."

"Baba benim kızlarımın başlarında bugüne kadar babaları mı vardı? Neden bunu böyle..." Ağlamaklı olunca kalkıp savuşasım geldi. "Sana anlattığım hâlde... Bak Güven bir çocuğa, bir kadına kıyacak gaddar adamlardan değil. Zor mu baba anlamak? Kırk yaşıma geldim neredeyse, hâlâ aynı adamı seviyorsam neden yapıyorsun bana bunu?"

"Senin aklın annen gibi çalışıyor kızım. Gözünü kırpmadan evlendi benimle, sabahlara kadar yolumu gözledi, ne desem yaptı, bana amade oldu. Ne oldu?"

"Senin yüzünden ölmedi annem. Ölüm baba bu, ölüm!"

"Kes Zehra! Bana hayat dersi verme. Yetmiş yaşındayım ben."

Benim az evvelki kırk yaş sitemime karşılıktı bu da. Çaylar bardaklarda buz, gözler fersiz, yüzler kirece döndü iyice. Baktım Güven kalkmış ayağa, eyvah dedim çekip gidecek.

"Verin!" dedi babamın önünde eğilip elini ona uzatıp. "Elinizi öpeyim." Babamın bakışları kaydı Güven'in yüzüne ama vermedi ona hemen elini. "Bu hayatta hiçbir büyüğüm zaten sırtıma vurup bana aslanım demedi. Verin elinizi, size söz veriyorum tek utancınız adli sicil kaydım olacak."

"Soyadın değişecek!" dedi babam ketum tavrını terk edeceğinin sinyalini vererek.

"İlk fırsatta... Yalnız uzun sürerse evlendikten sonra beklesek mahkemeyi olur mu?"

Yanakları sıkılası geldi gözüme Güven. İtaat eden, uysal erkek hayali kurmamış olsam da öyle geldi. Belki de tüm hayallerim neye dönüşürse dönüşsün Güven'den ibaret olduğundandır.

Uzattı babam elini. "On bir sene bekledik seni, mahkemeyi de bekleriz, ne olmuş? Acelemiz mi var?"

13. GÜN

Gecenin bir yarısından sonra girdik Şeb'in kapısından içeri. Güven'i uğurlarken birkaç saate orada olmasını ama beni tanıdığını belli etmemesini söylemiş olduğumdan onu orada bulacağıma neredeyse emindim. Adı gibi karanlık bir girişte Şeb, harfleri kırmızı ışıltılı bir tabela ile karşımdaydı. Erhan, çok dikkat çekmeyelim diye sivil gitmemizi isteyen bir mesaj attığında kendimi sorguladım. Mesleğin ilk yılları ve Doğu görevim dışında ne zaman resmi çalışmıştım ki ben? Meğer o dikkat çekici erkeksi kıyafetlerimmiş kastı. Bence artık erkeklerin kıyafetleri kadınsı, benim bir kabahatim yok demek istediysem de Erhan'ın paçaları kısa pantolonlarına imada bulunuyorum diye alınganlık etmesini istemedim, sustum. İki kişilik görevlerimizin en riskli tarafı Erhan'ı baştan sinirlendirirsem görev sonunda birkaç iz ve hatırı sayılır sayıda vukuatı elinde tutmuş olmasıdır. Yoksa aman Erhancığımın nadide kalbi kırılır falan diye değil.

Yüksek bir girişten dört beş basamakla alt kata inilen Şeb'in ta kapı girişine dek uzanan canlı müziğine her geçen saniye daha da yakın olduğumuzda zevkli bir halk müziği

grubu ile karşılaştım. Hani oranın daha evvelden pavyon olduğunu ve mekân sahibinin cinayete kurban gittiğini bilmesem Erhan ile eğlenmeye geldik sanabilirdim. Allah'tan babam ile Güven atışması ve sonunda gösterişli bir sulh ortamı oluşması bilincimi ziyadesiyle açık tuttu da sapla samanı birbirine karıştırmadım. Görevdeyiz, diye içimden tekrarlamak zorunda kalmadım.

"Bara oturalım." dedi Erhan. Takip ederken devremi şöyle mekânı kuş bakışı gözleme imkânı sağlayan yer arayışına girdiysem de yüksek tavanlı olmasına rağmen tek katlı olarak bırakılmış mekânın ortalama sayılacak kalabalığını bar hizasından da izlemek kolay olacaktır diye düşündüm. İki içki istedi barmenden Erhan. Ben ona tembihledim, o bana tembihledi. "İçmek yok!" Kimsenin sarhoşluğu ile kimse uğraşamazdı. İçkilerimiz geldi, ikimiz de göstermelik birer yudum çektik, pipetlerimiz ağzımızda yönümüz mekânı çevreleyen bakışlarımıza imkân sağlayacak şekilde dönük.

"Seninki yok." dedi Erhan dişi ile gevelerken pipeti. Gözlerimin onu aradığından emin ama bunu kontrol etme zahmetine bile girmeyen arkadaşıma cevap verdim.

"Orada olacağım demişti ama..."

"Nah şurada!" Sadece gözleri işaret ettiğinde, içerinin ciddi bir aydınlatmaya ihtiyacı olduğundan gösterdiği noktayı göremedim bile. Sahnedeki ekip "Bir ay doğar ilk akşamdan" türküsüne başladıklarında ekledi Erhan. "Sahnenin dibindeki kolonda bir kadınla konuşuyor." Sahneyi, kolonu, dibini öyle bir hiddetle taramışım ki Erhan'ın kahkahalarını zaten duymadım. "Kıskançlıktan dolayı çok hızlı kekle-

niyorsun devrem!" dediğinde düştü jeton. Ben onun adına aşk dediği Hacer'e olan ilgisine her türlü destek olayım; o, kedinin fareyle oynadığı gibi oynasın benimle. Eh, alacağın olsun devrem!

Burnumu kıvırdım, itişmekten daha önemli işlerim olduğu bilincinde ciddi polis pozu keserek. Yine gözlerimle tararken etrafı bu defa ben gördüm Güven'i. Süleyman'ın bizi barın tuvaletler bölümünden ilerlenerek ulaşılan ofise yönlendirdiği koridorun başında hiç aşina olmadığım bir adamla konuşuyordu. Babamın yanına gelirken giydiği kot pantolonu, gömleği ya da hırkası yoktu üzerinde. Beyaz gömlek, siyah kumaş pantolon ve klasik kesim bir ceket... Burada çalışırken hep bunları mı giyiyordu yani? Bir yanına gidesim, içkimi bölüşesim, müzikle birlikte üç beş laflayasım gelmedi değil. Müzik sağlamdı, türküyü ağlatan solistin etnik kıyafeti mekânda daha önce açık seçik kıyafetlerle kadın pazarlandığı gerçeğinden uzak kalacak derecede usturupluydu. Solistin gırtlaktan değen sesi, Güven'in hemşerisi olduğu fikrini doğurdu bende. Bir haset kapladı yine içimi, gece hayatında, kendisine daha yakın bulduğu kadınların arasında... Yüreğim daraldı, neredeyse gidip konuştuğu adamdan bile kıskanacaktım.

"Bizimkiler geliyor." Erhan'ın dirseği ile kendime geldim. Sevgilisinin kulağına eğilmiş bir şeyler anlatan Ümit neredeyse dizlerimizin önünden Salih ile birlikte geçip gitti. Ofise doğru yürüdükleri aşikârdı. Onlar koridora girmeden Güven'e el etti Ümit, Güven de peşlerine düşüp gitti.

"Senin Ağrılı istese öttürür bu adamları."

Erhan'a çevirdim bakışlarımı. "Ağrılı, istihbarat şefi mi Erhan? Adam ekmeğinin derdinde."

Üstelemedi, benim Güven savunuculuğum karşısında hiçbir zaman direnmeyi denememiş biri olan sevgili devreme bu sebeple minnettarım.

Erhan, sandalyesini çevirip barmenle konuşmaya başladığında tuvalet bahanesiyle partnerime haber ediyor gibi yaparak montumu ona emanet edip toparlandım. Elimde bir çantam olmadığından dikkat çektiğimi daha beni ilk gördüğünde söyleyen Erhan'ın lafını hatırladım. Kadınlar çanta taşırmış. Parasını ve tek kredi kartını cebi alıyor ise... Montlarımız da diğer teferruatlar için büyük cepler taşıyor ise... Lüzumsuz ama illaki kural addedilmiş. Çanta benim için daha çok kızlarla dışarı çıktığımda lazım. Çocukların htiyaçları o kadar çok ki...

Ellerim siyah kotumun ceplerinde, üzerimdeki siyah tişörtün silahımı belli edip etmediğini düşünmeye başladım. İşkillenip tişörtümü kemerimin içinden çıkarmam gerektiğini düşünürken, dökümlü bir kazak giymediğim için hayıflandım. Tuvaletin önüne vardığımda uzunca bir kuyruk karşıladı beni. Kızlar bir yandan tuvalet sırasında aynalarında makyajlarını toparlıyor, bir yandan da sıralarının gelmesini bekliyordu. Bazıları acayip sıkışmış olduğundan zıplıyor, bazıları söyleniyor, bazıları ara ara öğürüyordu. Üzerime kusulma ihtimalinden tırstım. Geri dönüp Erhan'ı alıp bir an evvel ofiste Salih ile Ümit'i sıkıştırmalıydık. Kuyruktan çıktım. Arkamda sadece iki kişi olduğundan yüzlerinde o kuyrukta bekleyenlerin bir ön sı-

ralarındaki pes eden tek kişinin verdiği umuttan izler olup olmadığını görmekle ilgilenmedim. Oysa hep ilgilenmişimdir. Ofise tek başıma gitmek ve geri dönmek arasında gidip gelirken tişörtümün açıkta bıraktığı koluma serin bir el çarptı. Ve hızla bir odaya çekildim. Hiç başkası tarafından oyuna getirilmiş olabileceğimi düşünmedim. Nedense garip bir şekilde emindim Güven tarafından kuytuya çekildiğimden. Temizlik malzemelerinin bulunduğu bir odada, metal bir kapının ardındaydım. Işık varla yok arası sızıyor dışarıdan birazcık. Kapıyı kilitlerken Güven, bileğimi bırakmış değildi. "Ne olur olmaz!" Kapı ile işi bittiğinde bedeni de iyice yaklaştı bana. "Uzaktan Erhan'la sevgili gibi duruyorsunuz. Ne diye kolunu omzuna atıyor o senin?" Uzun zaman sonra kıskanılmak... Özlenmesi mantıksız bu hissin yapıştığı yakamı ömür boyu silkelemem mümkün değil. O kadar ki hasret kalmışım...

"Erhan, Hacer'i seviyor. En son Hacer'i kıskanıyordun ondan."

"Erhan, geniş düşünceli herif... Ben gelemem!"

"Verme o zaman Hacer'i Güven ağam."

"Ben senden bahsediyorum, ne Hacer'i?"

Hacer'i vermeye razı mı demekti yani bu? Eğildi nefesi iyice yüzüme. Alkol kokusu aldım garip bir şekilde. "İçmişsin!" diye mızmızlandım.

"Ben içmem." dedi kendinden emin.

"Kokuyorsun."

"Üzerime siniyor."

"Hayır, içmişsin!"

"Bak istersen tadına içmiş..." cümlesi tamamlanamadan dudaklarımdan tutkuyla öpmeye başladı. Sanki birkaç saat önce kapımın önünden uğurlamamışım onu. On bir sene sonra ilk buluşmamız bugünmüş de ne zaman ne olacağımız belli değilmiş gibi... Dudaklarının tadı uzaklaştığında sordu. "İçmiş miyim?"

Nereye, ne için geldiğimi unutmuş bir on beşlik kız tavrında kıkırdadım. "Alamadım!" Niyetimi adı gibi bilen koca adamın da güldüğünü duydum. "Bir daha bakabilir miyim?"

"İstersen erken çıkabilirim."

"Öyle mi?"

"Bana da gidebiliriz."

"Evlenmeden bazı durumlara..." Kendi inanmadığım sözlerin devamı gelmedi. Güven, bir kez daha öpmeye başladı beni. Cep telefonumun amansız melodisi duyulana dek... Kendimi geri çeksem zaten sırtım kapıda. Kotumun arka cebinden beni öpmeye devam ederken çıkardı telefonumu Güven. Dudaklarını da çekti dudaklarımdan ve heyecanlı bir sesle "Mesaj!" diye yineledi. Mesajı benden izin almadan okumaya başladı. "Tuvalet deliği tıkalı mıymış devrem, geleyim mi? Çık da artık işimize bakalım."

Uzanıp telefonumu elinden kaptığım gibi cebime koydum. Geri çekilip kapıyı gösterip "Aç hadi!" dedim. Suratındaki o çapkın, mutlu adam hâline yapışıp kalmamak için zorla zapt ettim kendimi. Babamın izni cesaret aşılamıştı Güven'e. Umut yüklemişti belki de tüm damarlarına. Zor bir mücadeleden çıkıp da dilediklerinin gerçekleşeceğini bilmek... "Sahi Güven, sen benimle evlenmeyi çok mu istiyorsun?"

Kapının kilidi açılırken ortama namüsait sorum yüzünden sevgili müstakbel kocam o kapıya yeniden yapıştırdı beni. Kollarının kuvvetinde mıhlandım bedenine. Dudaklarının yağmasında karşı konulamaz bir hâlde debelenmeden teslim oldum.

"Ben sadece seni istiyorum."

"Sadece istediğin zaman sevişmek isteği ile aynı mı bu?"

"Aynı değil, alt başlıklarından biri."

"İlk sırada mı peki?"

"İkinci sıraya alabilirim."

"İlkte ne var?"

"Bir ailemin olması..."

Güven'e patronlarına polislerin geldiğini ve onları görmek istediklerini haber vermesini söyledikten sonra Erhan'ı barmenin yanından alıp ofis yoluna yeniden yöneldim. Elimde montum, dudaklarımda Güven'in tenine sinmiş ama dudakları ile alkolün uzak esintili kokusuna bulanmış tadı, kalbimde bir kuş pır pır, adımlarım seken bir güvercininki kadar bilmez kendini... Erhan'a söylemeyi unuttuğum bir şeyi hatırladım o anda: "Babam Güven'le evlenmeme izin verdi, biliyor musun?"

"Ona izin verdi denilmez, mecbur kaldı denir devrem!"

"Ben daha mutlu edecek olana inanıyorum."

"Sen Ağrılıya inan, gerisini bırak; diğerleri inançsız da olur!"

Erhan; ona olan sevgime, yaşadıklarımın yanı başında sürdürürken hayatını, en az benim kadar inanan az sayı-

da kişiden biriydi. Biri Hacer, diğeri Erhan işte... Diğerleri için çoğu kez saplantı, hastalık, içimde kalmış bir heves... Bilumum yakıştırmalar. Kara sevda diye bir şey yok çünkü onlar için. Yaşanmamış, bilinmemiş. Uzatmışlar ellerini sevdiklerine, kavuşmuşlar. Babam kaybettiğinde bu yüzden kabullenmekte zorlanmış, başka gönüllere uzanmamış gönlü. Çünkü öyle çabuk elde etmiş ki başka hoşlukları ihanet saymış. Hayata tutunmak için nedenlere sığınmadan direkt anılarına tutunmayı tercih ya da. Oysa benim anılarım, kıymık dolu birer daldan ibaret. Neresinden tutarsam tutayım alev alev olur avuç içlerim; üflesem de yanar, silsem de peşinen kanar.

"Bekliyorlar." dedi Güven kapıyı açarken.

"Güven rahatsız etmesinler bizi, kapının önünde kal." diye emretti Ümit. Adam bir numaralı zanlı olmak dışında benim sevdiğim adama emredebilen konumunda olduğundan daha bir itici geldi gözüme. Salih asık suratlı, Ümit daha gevşek görüntülüydü karşılama anında. İkisi de her ikimizin birden elini sıktı. Bizi daha evvel de geldiğimiz o odanın koltuklarına buyur ettiler. Erhan'ın her yerini karıştırıp en ufak bir iz bulamadığı odanın içinde çirkin bir aşkı barındırdığı o dakikalarda en büyük delilin kamera kaydına maruz kalmamış anılar olduğunu düşündüm. Erdal Başkomiser'imin aldırıp da izlettiği kamera kayıtlarında bulunmayan türden anılar...

"Sizi tekrar göreceğimizi az çok tahmin ediyorduk." dedi Ümit, bizim oturduğumuz koltukların karşısına geçerek. Salih, babasının makam koltuğunda otururken Ümit'in garsoniyerinde gibiydi.

"Öyle mi?" diye şaşırmış pozu kesti Erhan.

"Demek ki Ümit Bey, bizi gördüğü ile yetinmemiş." diye tamamladım Ümit'in sözünü. Karakteristik yüz hatlarının her bir noktasında kocaman bir gevşeklik vardı. Hani bizim aklımızdakini dahi okuyormuş ve hepsi için bir önlemi varmış gibi.

"Ya da tam tersi Zehra Hanım. İsminizi doğru mu söyledim?"

Başımı salladım. O da adı gibi emindi benim adımdan zaten. Ne içmek istediğimizi sordu. Alkollü ve pahalı içeceklerden birkaçını teklif etti, kesin bir dille geri çevirdik. Mesafeli ve sinir bozucu görünmemek adına "İş için gelmediğimiz bir gün içeriz." dedim.

"Öyleyse buyurun, ne için geldiniz?" diye direkt sordu Ümit. Salih, kıpkırmızı ve koltuğunda ufalmış gibiydi. Ümit'le aralarındaki yaş farkı çok daha fazlaydı şimdi.

"Salih Bey, iyi misiniz?" diye sordum zavallıcığın babasının arkasından kalp krizi geçirmesinden endişeli bir hâlde. Gerçi baba katiliydi ise azdı bile.

"Huzursuz ettiniz beni." dedi Salih apaçık. Gizlemek, rahat görünmek gibi çabalara düşmeyecekti erkek arkadaşı gibi. "Yeniden hayat kurmak isterken biz, sizler bu konuyu ısıtıp ısıtıp önümüze çıkaracaksınız korkarım ki..."

"Babanızın ölümünden mi bahsediyorsunuz?"

"Cinayetten..." diye ekledi Erhan.

Salih için bu kadar tabii bir durum yoktu, bizi ifadesiyle onaylayıp "Katili bulsanız artık siz de kurtulsanız biz de kurtulsak!" deyiverdi.

Erhan ile göz göze geldik. Yeri gelmiş lafı hangimiz söylemeliydik. Babasını kaybetmiş ve yokluğunu telafi edecek hiçbir şeye sahip olmadığını söyleyip duran arkadaşımın hakkıydı bu sözün karşılığı.

"Babanızın toprağı kurumadan hayatınızın peşine düşmek biraz acelecilik olmamış mı sanki?"

Cümle 'cuk' diye bir sesle oturdu ortama. Salih'in umuru bile olmadığından o 'cuk' sesini sadece bizim duyduğumuzdan emindim.

"Ölenle ölünmez!"

"Üstelik Ferzan Bey de çok genç sayılmazdı. Dünyada her gün ondan kaç misli genç olanlar bir hiç uğruna ölüp gidiyor."

Ümit'in pişkinliğine de ayrıca pes demek istediysem de sustum. Ölüm herkes için aynı matemi doğurmuyordu buna alışmıştık. Katiller için de aynı matemi taşımazdı. Kimi kavrulur, yanar, tutuşur, ölen kendisi gibi azap çekerdi. Kimi de elinde bir tefle, yanında da iki zili emanet verdiği iş birlikçisiyle oynar dururdu.

"Öyleyse lafı uzatmaya gerek yok." diye Erhan'ın boğazına tıktıkları sözden bağımsız yeni atağım için çevirdim sohbetin yönünü. Bilhassa Ümit'i muhatap aldığımı belli ederek onun gözlerine baktım. "Hasan Uçan'ı tanımıyordunuz, değil mi Ümit Bey?"

"Hayır!"

"Bir daha düşünmek ister misiniz?"

"Lüzum yok, eminim!"

Sinir bozucu görünüp görünmediğimi önemsemeden parmaklarımı tek tek kütürdetmeye başladım Erhan'a işaret verircesine. Erhan dilindeki baklayı çıkardı:

"Ünzile Yorulmaz..."

Bir isim bir de soy isim. Ümit bunu beklemiyordu belki de. Suratı öyle bir düştü ki!.. Hiçbir resmi delile dayanmayan, bir otel sahibine Erdal Başkomiser'in kendi metotları ile anlattırdığı hikâyelerin polisin kulağına gideceğini hiç ummamış olmalıydı. Aslında onun biz içeri girerken bizi beklediğini ima edişi de bu sebepten değildi. O mekânın kısa sürede açılışına takılıp onları bir ziyaret edeceğimizi, mekân çalışanlarını sorgulamak için dahi olsa geleceğimizi düşünüyordu. Salih'in ise ufak tefek de olsa umutları vardı. Polislerin onlara inandığı gibi...

"Ümit ile Ünzile..." diye tekrarladım ben. Erhan abarttı.

"Ünzile ile Ümit..."

"Senin kız kardeşinin adı neydi Erhan?"

"Yoktu ama olsa Emel, Eda ya da ..." Emel olmasa olmazdı sanki.

"Emine iyidir." diye kestim sözü.

Keyfi yerine geldi karşı taraftan cevap gelmedikçe Erhan'ın. Ümit'in başı eğildi, yüzü düştü. Salih sormasa biz Erhan ile isim, şehir oynamaya devam edecek gibiydik.

"Kimdir bu Ünzile, Ümitciğim?"

"Hiç..."

"Kız kardeşin mi?"

"Öyle ama konu ile ilgisi yok!"

İki sevgili arasındaki çözümlemelerden gına gelir mi ki diye umarken Salih beni hedef aldı. "Nedir mevzu Zehra Hanım?"

"Sahi, açıklayayım mı?" diyerek Ümit'e yöneldim. Salih'in şaşkınlığı babasının ölümü ile ilgili suçsuz kılar mıydı onu

diye peşin düşünmedim. Yine de Ümit hakkında eksik bilgilerle dolu olduğuna inanıyordum.

"Bunu böyle kullanmanız çok yanlış."

Ümit'in hiddeti Erhan'ın da keyfini arttırdı. "Sana soralım o zaman, sen olsan nasıl kullanırdın komutanım." Burnunu kırıştırdı, sandım ki hapşıracak. Bazen tiki varmış gibi suratına yapıştırdığı mimiklerden biriymiş sadece. "Komutanım yanlış ifade oldu. Emekli komutanım... Emekli de yanlış... Böylesi durumdaki arkadaşlara ne dersin Zehra sen?"

Dudaklarımı kıvırdım. "Rahmetli komutanım, derim herhâlde."

"Ne saçmalıyorsunuz siz?" diye iyice yükseldi Ümit'in ses perdesi.

Erhan elini iki kez çırptı. "Öyleyse sen saçmala, biraz da biz dinleyelim!" diye aynı şekilde öfkeli adam ifadesi takındı. Belki de öfkelenmiştir. Zira bu konuda onu tanıyamadığımı düşündüğüm çok olmuştur.

"Zavallı Süleyman..." diye iç çektim Ümit daha da sinirlensin isteyerek. "Şu an burada olsa, ah abim canım abim diyerek Salih'in inadına ağlar dururdu." Etrafa bakındım hemen, âdeta Süleyman bir dolaba gizlenmiş de görecekmişim gibi. "Sahi Salih..." dedim hemen Salih'e de yakınlık gösterisi yapıp ismi ile hitap edişimi kutsayarak. "Süleyman nerede?"

"O birkaç gün sonra başlayacak."

"Yas mı tutuyor yoksa?"

"Vay be Süleyman'ım!" diye hayıflandı Erhan.

"Yoksa baba yadigârını attın mı işten Salih?"

"Zehra Hanım, niye atayım işten Süleyman'ı?"

"Yeni imparatorluklar yeni soluklar ister."

"Benim öyle hayallerim yok. Rica ederim imalarınıza dikkat edin. Ben babam inanıyordu diye hiç tanımadığım hapishane arkadaşını bile çalıştırmaya devam ediyorum."

Erhan ile göz göze geldik, bir sonraki hamle planlamasını yapmaktan ziyade Güven'in adına duyulan tanışıklıktan. Erhan, mevzuyu es geçip Ümit'e yeniden döndü.

"Ünzile, Hasan Uçan'ın eski sevgilisiymiş."

"Kimin?" Belirgin bir şaşkınlıktı Ümit'inki. Rol kesişi takdire şayan, ifadesindeki çöküş ele vericiydi.

"Hasan Uçan, komutanım. Bilemedin mi?"

"Tanımadığımı söylemiştim size. Ünzile ile ne alakası varmış. Hiç bilmediğim şeyler."

"Sahi bilmiyor musun?"

"Hayır!"

"Peki, Ünzile ile Ferzan Gece yakınlığını da mı bilmiyorsun?"

Salih, Ümit'i bakışları ile talan edince dedim ki eyvah aşka gölge düşüren kara kedi mi olduk? Aşkın türü beni ilgilendirmez, cinsiyet farklılıklarıymış falan bana ne canım? Aşk mı? Yürek yakıyor mu? Acırım be! Kıyım gelir bana. Yine de bunu kullanmaktan geri kalamadım, bu da iş be işte! Bir an önce katili bulmak, düğünümü yapmak, kocamın karısı olmak... Bu nokta heyecan verici... İnsanı ateş basıyor be!

"Ferzan'ın sermayesiymiş Ünzile. Onu burada Şeb'de belki de sermaye yapacakmış ki Hasan Uçan girmiş araya, kıza el koymuş. Sırf bu yüzden kanlı bıçaklı olmuş iki eski ahbap. Yakın zamanda da yeniden barışmış olmalılar.

Zira Hasan Uçan'ın karısı Ferzan Gece'yi görmüş kocasının yanında. Eski dost düşman olmaz tabii. Fakat bu buluşma birilerini kızdırmış olacak ki eski kini düşmüş aklına, malum şahıs bilenmiş. İkisini de bir şekilde kıstırıp öldürmüş. Aslında cinayet işleyecek kadar gözü kara biri değil bu kimse. Yoksa on sene evvelin mevzusunun intikamını neden şimdi alsın. Belki de planlar başkaydı. Onun kardeşi heba olduysa o da birilerinin canından çalabilirdi. Aslında Hasan Uçan'ın bir kızı vardı, denendi mi bilmem. İntikam için iyi kullanılırdı."

"Zehra Hanım..."

"Kesmeyin sözümü. Hikâyem bitmedi. O kısmını bize intikam meşalesini tutuşturan kişi anlatır nasılsa. Ancak Ferzan Gece'nin oğlu da bu konuda biçilmiş kaftan çünkü bu ülkede eşcinsel olmak ve cinsel tercihini yaşamak çok zor."

Salih, kalkacak oldu. Zavallıcığın ayakları dolaştı birbirine. "Salih öyle değil!" diye Ümit kendini savunmaya kalktı. Erhan ile göz göze gelip sessizlik anlaşması yaptık. "Dinle beni!" Ümit, Salih'in önünü kesti. "Tamam, en başta o niyetle yaklaşmıştım..." Erhan'ın göğsü iyice yükseldi. Derin bir nefes aldığını gördüm ortağımın, belki ben de almalıydım ama yine de bir sürü dolması gereken boşlukla aceleci davranmak istemedim. "Ancak ben sana âşık oldum." Göğsü söndü, suratı tiksinti ile buruştu Erhan'ın.

"Çekil!" diye bağırdı Salih. Ümit onu tutmaya başladı. Salih daha yüksek perdeden seslendi, "Güven!" İçeri giren olmadı. "Güven!"

Bizim koca adam göründü sahnede. "Durun, o benim!" desem aşkı çiftelemiş, dramı azaltmış olur muyduk bilmem? Ağırbaşlılığıma leke sürdürmemek üzere oturdum.

"Söyle çocuklara arabamı getirsinler."

Güven, emrini almış gidecekken Erhan "Dur Güven!" dedi. "Beyler kapıda bekleyen polis aracı ile gidecekler, zahmet etme."

Ümit hâlâ çırpınıyordu Salih'inin elini tutmaya çalışırken. "Bunlar palavra. Bunlar varsayım. Babanı ben öldürmedim, ben kimseyi öldürmedim."

Salih'in umurunda bile değildi babasının ölümü. "Sen beni kullandın!" diyordu zavallıcık. Bunu bilirim ya, bir yerden tanıdık oldu kederi bana, bir bardak su verip yatıştırmak istedim aşk mağdurunu.

"Başta evet öyleydi ama anlasana Salih, sana âşık oldum."

Güven'in kaşlar kalkıp, dudaklar yuvarlak bir hâl aldı. Erhan, güldü bu defa kendini tutamayıp. Bir tekme attım bacağına, ona iyi geldi, sustu kerata.

Ayağa kalktım. "Ümit Bey, mevzuyu daha sonra halledelim. Şimdi arkadaşlarım dışarıda bekliyor sizi ve bu gece gözaltındasınız. Haklarınızı saymamı ister misiniz?"

"Kapa çeneni sen!"

Yaklaşmışken yanına, iteleyince beni Güven'in "Sen bana bak ibne!" dediğini duydum. Gövdemi siper edip önüne geçişim ani oldu ama Güven bu, hangi gövde tutar? "Kırarım senin o elini, kavat!"

"Sinirimi senden çıkarmayayım şimdi!" diye dayılığını Güven'e yapmak istedi Ümit. Güven'in tekmesi savruldu yanım-

dan, tam beline geçti Ümit'in. Erhan miskini ancak dâhil oldu olaya. Salih'in kavga gürültü umuru değildi, nasıl bir hayal kırıklığı yaşıyordu ise o an gözünden sessiz yaşlar akıyordu. Güven küfrediyor, Ümit ona karşılık vereceğim diyorken nihayet Salih sevgilisini kavgadan uzak tutmayı akıl etti. Kırgın da olsa sevdiği adamı kurda kuşa yem edecek, başını daha beter belaya sokmasına izin verecek değildi ya!

"Ara bizim çocukları, gelsinler!"

Kavganın tam orta yerinden kapıdaki ekipten aldığım numarayı aradım. Beş dakikada bitiverdi bizim çocuklar. Ümit, Güven'i kelepçelerin etkisinde unutmuştu. Kelepçeleme hakkımız olmadığını anlatıyordu.

"Polise mukavemet etmeyin Ümit Bey, haklarınızı en az sizin kadar biliyoruz. Başınız cinayetten daha fazlasından belaya girmesin."

Erhan'ın uyarısı işe yaradı. Salih kelepçelenmedi. Buna ihtiyaç duyulacak bir direniş de göstermedi. Zaten o bu işin kullanılmış ve atılmış kısmıydı tahminlerimize göre.

Açık havaya çıktığımızda Erhan, Güven'e bir sigara uzattı. "Bırak!" dedi Güven ters ters. "Her işe burnunu sokturmasana bunun sen! Kafasını yardıklarında da yanında sen varmışsın."

Erhan, numaradan arkama gizlendi. "Koru beni, vallahi ben sizin ikinizin de hiddetinden ayrı ayrı korkuyorum."

"Numaracı, sen kimseden korkmazsın!" deyip iki adım yana kaydım. Erhan'ın arabasını işaret ettim. "Üşüdük hadi, gidelim!"

"Eve gidiyorum ben!"

İki sokak arkadaki evine yürüyerek gitmek üzere, yaşananlara hâlâ kızgınlığından arkasını dönüp yürümeye başladı. Erhan'a selam verdim, montumu giyerken ona seslendim. "Görüşürüz, sabah bensiz girme sorguya."

"Üşümeyin!"

"Evi yakın, bizi düşünme git de yat!"

Koşturarak girdim Güven'in koluna. Bir sigara uzattım. Benimkini aldı, tek elle sigarasını yaktıktan sonra ikincisini de uzattım. Birini eline alıp, diğerini ağzında tutarak uzattığım çakmağa uzandı ağzıyla. Sigaramı onun dudaklarının arasından almadan evvel çakmağı cebime attım. Sigaramdan derin bir nefes çekip "Sanırım işten kovuldun." dedim.

"Sanırım evden de kovuldum."

Gülüştük. Omzuna omzumla vurmak için yerimden sıçradım. "Topla eşyalarını onlar demeden, biraz Erhan'da kal."

"Beni bir Erhan'a yamasaydın rahatlayacaktın. Hep kontrol, daimi kontrol!"

Bu açıdan düşünmemiş olsam bile akıllıcaydı. "Sonra da ev işini halledelim. Yavuz'un evinde kalmak istemediğin için bir ev bakalım, yerleşelim falan diyene kadar işi de toparlarız."

"Arkamı toplarsın her türlü yani."

"Gurur meselesi yapmadığın sürece..."

"Benim sağım solum belli olmaz."

"Az önce bir kez daha ispatladın. Her şey tamam da adama ne diye ibne diyorsun."

"İbne ama..."

"Salih'e yazık, çocuk âşık be!"

"İbne olduğu gerçeği değişiyor mu? O da ibne."

"Güven, yetişkin insanlar. Onlara tercihlerinden ötürü hakaret etme rica ederim."

"Öyle tercih mi olur? Bırak ya!"

"Bir sürü eleştiriye açık tercih varken bu bence gayet makul."

Durdu adımları. Hava zehir, nefeslerimizden çıkan karbondioksit az kalsın buz tutacak. İki gün sonra yeni yıla gireceğiz, az mı? Hep böyle olur; bir yıl biterken birkaç gün sürer soğuğun şiddeti, sonra soğuk hava İstanbul'daki günlerini ağırkanlı bir tutumla geçirir.

"Baksana sen bana."

Sigarasını attı yere. Yine mundar oldu canım sigara. İnadına ben çektim sigaramdan bir nefes suratına üfledim. Başını geriye attı sadece. Şımarıklığıma kızmadı hiç. Alıştığından mıdır, nedir? "Sahi bu Salih'inki aşk mı diyorsun sen?"

"Görmedin mi nasıl ağladı?"

"Onunki aşksa bizimki ne?"

"Aşk!"

"Ben aşktan iğrendim Zehra, sahiden hadi bir isim bul buna, başka bir şey de."

"Aa, ne diyeyim be?"

Kolundaki elimi alıp cebine soktu avuçlarının içinde. Onun eli sıcaktı benimkinin aksine. "Boncuk, minnoş falan de!"

"Kedi adı gibi..."

"Benim o ibnelerle aynı şeyi hissetmem mümkün değil."

"Bak yine ibne dedin! Senin bu zihnini açıp genişletmek istiyorum Güven. Öylesine sabit fikirlisin ki..."

"Aşkmış!.."

Pervasızca söylenmeye devam etti. Elim avucunun içinde cebine saklanmış, yüreğim yerine ayaza koşmak ister gibi. Başımı yasladım omzuna yürürken.

"At sigaranı, o elini de sok cebine. Donacaksın prenses!"

"Sen bana prenses deyince sanki Erkek Fatma demek istiyormuşsun da alınırım diye süslüyormuşsun gibi geliyor."

"Erkek falan... Aman gözünü seveyim Zehra, sapına kadar kadınsın sen. Ben kadın seviyorum, mis gibi kadın!"

"Kadın kim?"

"Sensin kadın. Görünce başkasını kadından saydırmayacak kadar kadın. Benim kadınım!.."

Gecikmeli bir uyanmaydı yaşadığım. Güven'in bu yatağında son kez uyuyuşumun resmî törenini yaparcasına gerindim yerimde. Kolum Güven'e çarpar diye korkarken baktım ki yanımda değil.

"Güven..." diye seslendim.

Mutfaktan geldi sesi. "Acele et Zehra, çıkmam lazım. Acil işlerim var."

Panikle toparlandım. Mutfakta kahvaltı hazırlıyordu. "Nereye?" diye terslendim peşin peşin.

Elinde bıçak ile döndü bana. "İki güzel kızla randevum var. Söz verdim, bugün onları sinemaya götüreceğim."

Unuttuğumu hatırlıyordu. Önemsediğinden... Maaşını almış mıydı diye merak ettim? Cebinde ne kadar vardı? Güven gibi adama da sorulmuyordu işte. Olmadı eve Gü-

ven'den önce girip kızlara önlem parası koyabilirdim. Ayşe'ye de kimseye yük olmamaları gerektiğini hatırlatıcı bir konuşma yaparsam annesinin kızı, o bilet paralarını ne yapar eder kendisi öderdi! Suratımın buruştuğunu fark etmiş olacak ki bıçağı üzerimden aşırıp sarıldı bana ve boynumun saçlarımdan açıkta kalan kısmına bir öpücük kondurarak "Merak etme, param var!" dedi.

Kendime anlamsız biçimde yakın bulduğum, aslında zanlılar listemde önemli bir yere sahip olan Salih, merkezde bitkin bir hâlde beni bekliyordu. Beni bekliyordu, diyorum çünkü Başkomiser'im denese de konuşturmayı başaramamış. Ümit'i ele vermekten, onun çok büyük cezalara çarptırılmasından korkuyormuş. Beni gördüğünde böyle söyledi. Bu yüzden bildiği hiçbir şey olmadığı konusunda ne söylersek söyleyelim ısrarcı olacakmış.

"Babanı öldürmüş olduğuna inanarak mı gizliyorsun bu bilgileri bizden?" dedim sesimde yalancı bir hayal kırıklığı ile. Oysa hayal kırıklığından öte bir durumdu hissettiklerim. Bildik geldi her hâli Salih'in. Çaresizliği aktı gitti içime hiç zorlanmadan. Babası ölmüştü çoktan, babasını öldürmesinden daha çok koyan şey onu bu uğurda harcaması, aşkını kullanmasıydı. Salih'i anlıyor ancak onu anladığımı kendisine söyleyemiyordum. Hayatımın belki de son soruşturmasında keyfe keder davranmayı bir türlü meslek aşkına yediremeyen biri olarak Salih'in Ümit'i kurtarmak için de bildiklerini söylemesinde yarar olduğuna dair bir şeyler zırvaladım.

"Hakkında sahiden de çok şey bilmiyorum Zehra Hanım, bana inanın!" derken geceden beri sıkıntı içerisinde bizi beklemiş olmanın, Ümit ile arasındaki ilişkinin hüsranlarını tartıp biçmiş olmanın ezikliğini atamamıştı. Hâlâ boncuk boncuk terliyordu. "Ümit ile biz tesadüfen tanıştık. Bizim gibilerin takıldığı az sayıda mekânların birinde. Genelde belli yaş üzeri erkekler bizim gibi genç olanları avlamak maksadıyla takılırlar oralara. Bu, bana hep iğrenç gelmiştir. Hisler olmadan bir şeyler yaşamak çirkin, hangi cinsle olursa olsun." Çirkin olan Yavuz'la yaşadığımdı aslında, sabıkalı bir adamla hayal ettiklerim değil. "Anlıyorsunuz beni, değil mi?" Donuk bakışlarımı anlamlandırmak için üzerine basarak sordu bana Salih.

"Anlıyorum ve sana katılıyorum."

Ona katılıyor olmam bile rahatlatamadı adamı. Bir garip kuş gibi göründü gözüme. Hiçbir gücü olmayan, zavallı biri gibi... Heybetli bir adam da değil Salih. Minyon tipli, ablak suratlı, yumuşak bakışlı... Mizacı ılıman, tavrı sakin... El bebek gül bebek büyümüş, şımarık tek çocuklar gibi.

"Bir adam bana asıldı mekânda. Ümit korudu, beni arkaladı, erkek arkadaşı olduğumu söyledi. İlk başta onun da niyetinin aynısı olduğunu düşündüm. Bir içki ısmarlayınca bana, bundan daha çok emin oldum. Fakat mekândan çıkışta ne fazlasını talep etti ne de iletişim bilgilerimi istedi. Bundan etkilendim. Şimdi tüm bu tavırların rol icabı olduğunu düşününce... İnsanın zoruna gidiyor. Hele ki yaşanılan her şey büyük bir nefrete gebe, zaruri yaşandı ise..." Ellerini yüzüne kapayıp derin bir nefesle "Allah'ım..." diyerek sayıkla-

dı. Babasının ölüm haberini aldığında bu kadar kederlenmiş miydi bilmem. Baba olsa insanın zoruna gider. Allah'tan ölmüş diyesi geliyor insanın.

"Beni anlıyorsunuz siz Zehra Hanım, bunu hissediyorum." Öyle bir umutla baktı ki gözlerimin içine, buruk bir tebessüm doğdu yüzümde. Sahiden hislerinin karşılığının bende olduğunu anlasın isteyerek. "Nasıl yapar bana bunu? Nasıl bir intikamın içinde kullanır?"

"Başta..." Sesim kısık çıktı. İster istemez öksürüp temizledim boğazımı. Rahattım şimdi! "Her şeyi planlamış olsa bile duyguları işin içine girmiş ve gerçekten sevmiş olabilir."

"Karısından bahsederken hâlâ oma karşı bir şeyler hissettiğini düşünür, kıskançlık yapardım. Öyle olsa boşanmazdım derdi, tamamen alışkanlık, iyi bir kadındı diye savunurdu kendisini. Bütün boşluklar doluyor sanki Zehra Hanım."

İşime dönmem gerektiğini fısıldadım kendime. Duygularımı katmam, on bir sene önceki cinayet soruşturmamda yaşadığım hüsranı şu durumla kıyaslamam çuvallama nedenim olabilirdi. Benim Pedina Gölü'nün dönüşünde arabada Güven'in her şeyi itiraf eden konuşmaları yaptığı saniyelerde hissettiğim hayal kırıklığı ile Salih'in hislerini örtüştürmem bir girdaba düşmeme nedendi. Kalbim sıkışıyordu. Zorladım kendimi.

"Baban... Baban hakkında çok soru sorar mıydı Ümit sana?"

Başını öne doğru sallarken gözlerinden birer damla yaş düşünce içime daha bir dokundu hâli. Kalkıp gitmek istedim. Kalmalı, Erdal Amir'ime daha fazla mahcup olmayacak işlerle karşısında olmalıydım.

"Ne gibi sorular?"

"Çocukluğuma dair detaylarla çok ilgilenirdi. Annemle olan ilişkileri ile... İşlettiği mekân ile ilgili... O kadar çok ki Zehra Hanım, hangisini söyleyeyim?" İçini çekti, ağlamamak için direnişi acıklı bir sahnenin ortasında finali mutlu olsun diye dua etmeme sebepti. Bir an Ümit'in katil olmasını hiç istemediğimi fark ettim. Hiçbir zaman mutluluğa ulaşmayacak, toplum tarafından kabullenilmeyecek, tükenmeye mahkûm bir aşk için gelecek istedi kalbim. Salih ile Ümit için olur almak istedim cümle âlemden. Ümit'i aklamak, Ferzan Gece'nin katilini o saniye bulup hapse tıkmak.

"Peki, cinayet gecesi hiç konuştunuz mu?"

Dirseklerinin dayandığı masada titreyerek duruyor, bir yandan da şakaklarını ovuyordu Salih.

"Hatırlamıyorum."

"Düşün biraz."

"İnanın çok zor! Her gün o kadar çok bir gün öncesine benziyor ki. Ofisten çıktık, kızlarını görmeye gideceğini söyledi. Yemeği ayrı yiyeceğimiz için üzüldüm."

"Daha geç saatlerde hiç konuşmadınız mı?"

"Eve geldim, yalnız yemekten hiç hazzetmem. Ümit uzun zamandır hayatımda olduğundan alışkanlık, mutfakta onunla bir şeyler yapmaya öyle alışmışım ki..."

"Yemek yemedin mi?"

"Yedim ama yarım paket makarna ile hazır fesleğenli bir sos. Sonra yattım. Uyandığımda salonda içki içiyordu. Geceydi ama saat kaçtı bilmem."

"Site kameralarını istettik nasılsa görürüz kaçtı, kıyafetleri çekti mi dikkatinizi?"

"Nasıl?"

"Üzerini çıkarmış mıydı? Yoksa sabah gördükleriniz mi vardı üzerinde?"

Düşünedurdu bir süre. Dudaklarını kıvırdı. "Yorgun, farklı, asabi bir hâl var mıydı üzerinde?"

Başını iki yana salladı.

"Peki, ailesi ile ilgili bir şeyler anlattı mı?"

"Anlattı, hep anlatır. Ümit ile aramızda gizli saklı olmaz sanırdım. Buna inancım öyle sonsuzdu ki... Fakat bir kız kardeşi olduğunu bilmiyordum."

"Subaylıktan ihraç edildiğini biliyor muydunuz?"

Başını iki yana salladı.

"Bir başka subayla ilişkisi olduğunu biliyor muydunuz?"

"Bunu duymuştum. Farklı olduğunu ilk hissettiği kişiymiş. Kendisinden yaşça büyükmüş ve üstüymüş. Asabi ve zoraki bir ilişkiymiş. Aşka dayanmayan, daha çok hazza yönelik..."

Salih ile konuşanın ben olduğuma sevindim. Yoksa bu narin adamı bu laflardan sonra paramparça bir kalple bırakırdı Erhan. Belki de Salih bunu, benzeri dışlanmalara alışkın olduğundan önemsemezdi.

"İhraç sebebinin ilişkileri olduğunu söylemedi yani, emekli olduğunu söyledi."

"Evet."

"Peki, siz ortaksınız anladığım kadarıyla. Emekli maaşı alıp almadığından haberdar değil misiniz?"

"Maaşını karısı çekiyordu. Yani öyle biliyordum."

Fikret ağabey Ümit'in eski karısının evinden dönmüştü belki de. Kadının söyledikleri bu bilgilerin neresinde kalacaktı merak ederek ve konuya biraz daha adapte olmuş olmanın rahatlığıyla yeniden sordum Salih'e.

"Peki, Şeb'in yeniden açılması da babanın yasını tutmanın manasının olmayışı da mı Ümit'in fikriydi?"

"Ayrılmıyoruz bu fikirde Zehra Hanım. Babam bana babalık yapmadı. Size bunu geçen sefer de farklı bir şekilde söylemiştim. Her zaman dışlanmış, hakaret görmüş biriydim ben. Süleyman daha kıymetli oldu babamın gözünde, benden bile daha kıymetli."

"Baban da hayal kırıklığı yaşamış olamaz mı Salih? İnsan evladını her zaman en iyi olana layık buluyor. Sen bu adama âşıksın, senin için en büyük mutluluk onunla olmam ancak baban için de aynısı olmasını bekleyemezsin. Zamanla kabullenirdi belki ama çok zor. Böylesi sevdaların kabullenilmesi imkânsız gibidir."

"Babam Ümit'i bilmezdi. Başkaları da olmadı hayatımda zaten Zehra Hanım. Bu ülkede böylesi ilişkiler çok istismar edilir. Yurt dışına çıkmak, serbest olmak istediğim dönemler oldu. Babam bu konuda da destek olmadı bana. Hiçbir zaman yüzüme karşı beni anladığını açıkça söylemedi. Hep ima ve dışlamalar ile... Erkek olmanın bahsettiği şekilde olmayacağının ispatına koştum hep. O kulağınıza çalınan davalar da benim mizacıma ters ama babam için yapmış olduğum işlerdir. Ben gerçekten korunup kollanmayı hayal edip durdum. Ümit karşıma bunu verebilecek biri olarak çıktığında çok büyük hayal kurmuşum."

"Hayal işte, zapt edilmiyor."

"Bilsem beni bu denli dağıtıp geçecek..."

"Yine de seni sevebilmiş ise bir yanın katlanılabilir kadar az acıyacaktır."

"Öyle mi dersin Zehra Hanım?"

Bir anda sen oluvermiştim. Küçük bir çocuğa akıl verir gibi anaç bir tavırla başımı salladım. "Gel hadi resmi ifadeni alalım da imzala, git evine, dinlen biraz. Ve asla unutma, bu hayatın hep bir teselli ikramiyesi olmuştur."

Kiminin kendi canından bir evladıdır bu ikramiye, kiminin yeniden sevebilmek... Yeniden sevebilmek çok zor, hatta insan denemeye bile korkuyor.

Henüz Salih ile işim bitmeden Erdal Amir, kamera kayıtlarından sonuç çıktığını haber verdi. Salih'e biraz beklerse ona da haber verebileceğimi söyledim. Bekledi garip kuş! Salih söylediği gibi akşamın erken saatinde girmişti evine. Bunu çalışanlar da onaylıyordu zaten. Ümit ise gece dönüyordu, Ferzan Gece'nin tahmini ölüm saatinden yaklaşık bir saat kadar evvel. Hasan Uçan'ın öldürüldüğü gün ise çok daha erken bir saatte Salih ile birlikte girerken görüntüleniyorlardı. Sitenin başka çıkışı yoktu. Salih'i kapıya kadar uğurlarken aslında Ümit'in tek intikam planının aşka çıkan bir başarısızlık olduğunu söyledim.

"Aşka başarısızlık mı diyorsun sen şimdi Zehra Hanım?"

"Finali görmeden karar veremem Salih!"

Salih'i orada bırakıp geri dönerken Ümit'in en geç ertesi güne serbest kalacağına adım gibi emindim hem de daha

sorgusundan sonuç çıkmadığı hâlde... Asansör yerine merdivenleri tercih edip Güven'i aradım.

"Kızları eve bırakıyorum." dedi. Arabamı ona verdiğim için rahatladım, zira dışarısı soğuktu ve benim hassas kızım Ece soğuğu pencereden alsa hastalanırdı.

"Filmi beğendiniz mi?"

"Çok sayılmaz!"

"Kızlar beğendi mi?"

"Aa, onlar bayıldı."

"Sana göre ufak canlılar tabii Şirinler, Gargamel'i kendine yakın hissetmedinse ortak bir nokta bulamamışsındır."

Güldüğünü duydum. Ece arkadan filmi anlatıyordu ama Güven'in benimle konuştuğundan habersizdi, ablası ile konuşuyordu.

"Baş başa iken nasıldınız? Umut var mı? Çocuklara tahammül edebilir miymişsin?"

"Kız çocukları uslu oluyor sanırım. Kibar ve küçük hanım gibiler... Annelerinin sen oluşuna şaşırdım bir ara, sahi ikisi de ne desem yaptılar."

"Sevindim." Asıl konuya dönmek için etrafıma bakındım. Merkezde adım çıksın, henüz her şey netleşmeden dedikodum yapılsın istemiyordum. "Güven, sana son kez bir şey sormak istiyorum."

"Son kez... Ferzan abiyi soracaksan..."

"Ya ne alaka, biliyorum onu sen öldürmedin. Başka bir şey sormak istiyorum."

"Dinliyorum."

"Benimle sahiden evlenecek misin?"

"Benim sana sormam gerekir bunu. Defalarca ve şaşırarak... Aklını peynir ekmekle mi yedin be kadın, dercesine..."

"Sulandırma. Net soruyorum. Ona göre plan yapacağım."

"İnanmıyorsun yani bana..."

"Yarı yolda bırakmazsın, değil mi beni? Farklılıklar, bilmem neler gibi safsatalarla..."

"Gerçekler gibi..."

"Güven soruma cevap verir misin? Biz evlenecek miyiz?"

"Evet. Bir yüzük alıp o şekilde teklifte bulunmalıyım, haklısın. Fakat biliyorsun para durumları..."

"Boş ver, yüzük mühim değil. Sözün kâfi. Gerçekten ben senin evleneceğin kadın mıyım?"

"Gerçekten öylesin. Bunu anlamalarını istemediğim için daha net şeyler söyleyemiyorum ama şüphelerini dağıt, olur mu? Ne zaman, hangi tarihte bilemem ama o dediğin olacak. Sen şimdiden sözlü olduğunu söyle çevrene. En yakın zamanda yüzüklerimiz de olacak."

"Seni çok seviyorum, biliyorsun, değil mi Güven?"

"Biliyor ve çok şaşırıyorum. Bu dünyadaki tek mükâfatım sendin ve yine sensin. Her şeye değer dercesine sürekli seni sunuyor kaderim bana."

"Görüşürüz."

"Arabanı getireceğim merkeze, görüşürüz."

Telefonu kapattığımda bizimkiler toplantı odasına giriyorlardı. Kapı kapanmadan onlara yetişip içeri girdim. Erhan, yorgun ve canı sıkılmış görünüyordu. Masada yerimi

aldım Erdal Amir'im oturma komutunu verir vermez. Dört kafadar toplanmıştık yeniden.

"Ümit yarın serbest!" diye başladı Erhan lafa. "Tiksindim yeminle, erkekliğimden tiksindim." Erhan'ın bu bahisleri açacağından adım gibi emindim. Allah'tan Fikret ağabey daha erken davrandı ve lafını kesip kendi hikâyesini anlatmaya başladı.

"Adamın karısı, çocukları için adamı koruyor olabilir. Ancak hakkında pek kötü konuşmadı. Tek celsede boşanma nedenlerini de zor şer aldım ağzından. Aslında tahmin ettiğimi söyleyince kabullendi. Askeriyedeki ilişkisi ortaya çıkınca kabullenememiş, boşanmışlar. O güne dek de kocasından bu manada hiç şüphelenmemiş. Başka bir kadın olduğunu bile düşünmemiş."

"Kadın safmış." dedi Erhan, kollarını iki taraftan sandalyelerimize atarken. Erdal Amir'im yan yan bakmasa çekeceği de yoktu kollarını.

"Sık ziyaret edermiş onları. Çocuklarına düşkün bir adammış. Salih hakkında bir şey bilmiyor kadın. Bu konularda konuşmaktan Erhan'dan daha rahatsız!"

İster istemez bir kahkaha patladı ortamda. Erdal Amir'im hariç... Aslında kafa dengi adamdır ama iş bize amirlik etmeye gelince ketum bir hâl takınıyor ya, yanaklarını sıkıp bir de güzel öpesim geliyor.

"Kadın kocasının birini öldürecek zihniyette olmadığını söyledi. Ünzile hakkında da kocasının ailesi hakkında da fazla bir şey bilmiyor. Askeri hastane hemşiresi kadın, iş ortamında tanışıp Ümit'e âşık olmuş. Küçük yaşta ailesini kay-

bettiği için hayatta bir dayısı bir de yengesi varmış. Onlar sahip çıkmış, Ünzile ile Ümit'e. Ünzile pek gelip gitmez, abisi ile bir türlü samimi bir ilişki kurmamış biriymiş. Evlenmiş birkaç sene evvel, kocası Antalyalıymış. Orada yaşıyormuş."

"Ünzile'yi bulduk o zaman."

"Bilgileri kadında yoktu Amir'im."

"Ama Ümit'te vardı." diye zaferini ilan etti bizim acar polis Erhan. "Bilgiler..." ceplerini karıştırmaya başladı. Meşhur not defterini kotunun cebine katlayıp koymuş olduğu aklına geldiğinde defteri uzattı Erd Başkomiser'ime ve ekledi: "Antalya'da yaşadığı doğru... Dayısı ile yengesinin de en az Ferzan ve Hasan kadar suçlu olduğunu söyledi Ümit. Bu çocuklar, çocukluktan sorunluymuş Amir'im. Hem kız hem de Ümit dayıları tarafından defalarca taciz edilmişler. Cinsel tercihleri bir garipleşmiş bu yüzden."

"Teşhisi sen mi koydun Erhan?"

Erhan, sıkkın bir şekilde bakışlarını kaçırdı Erdal Başkomiser'imden. "Kızın okul hayatı da sıkıntılı geçmiş. Bu fuhuş batağına para ihtiyacından düşmüş. Ümit ile arası iyi olmadığından onun parasını da kabul etmezmiş."

"Laf!.. Sahip çıkmamış kardeşine." diye söylendi Fikret ağabey. Kız çocukları konusunda daha hassas olan kalender abimin lafı bir anlık sessizliğe sebep oldu.

"Ferzan, çok zengin ve yaşlı adamlara tek işten yüksek meblağlar kapatma derdindeymiş. Ünzile de sermaye... Ama Hasan göz koymuş ona, almış kızı. Kapatması yapmış. Hasan'ın elinden kurtulmak için kimsesi olmadığından abisini aramış kız. O zaman tanışmış bizimki Hasan ile. Aralarında

bir husumet oluşmuş o gün. Ümit adamı tehdit etmiş, kabul ediyor da bunu ama tehdidi sübyancı oluşunu karısına söylemek gibi şeyler olmuş. Ümit kendisini birini öldürecek gaddarlıkta olmadığı yönünden savunup durdu. İki lafından biri Salih... Onun gözünde iki paralık etmişiz onu. Yanıyor yanıyor da ona yanıyor."

"Pöf!" deyiverdi elini savurarak Fikret ağabey. Onun düşüncesini az çok bilsem de Erdal Amir'im bu konuda ne düşünür merak etmedim değil. Ona soracak değilim ya, yorum getirmeksizin konuşmayı dinlemeye devam ettim. Nitekim bizi Ümit'in katil olmadığı düşüncesine iten bir sürü sebep vardı. İlk suç aletinin bıçak olması gibi, Ümit'in cinayet saatlerinde bulunduğu yeri ispatlayıcı delilleri ve şahitleri gibi... Elimizde ise başka isim yoktu.

"Güven'den de işkillenmiş. Sana aksi hareket yapınca tekmeyi indirdi ya; o adam katil değilse ben de hiçbir şey bilmiyorum, falan dedi."

Amir'imin bakışları anında beni buldu. "Nasılsa sabıkalı, vallahi vurun abalıya!" Manidar gülümsedi Amir'im.

"Nasılsa bir saf polis ona âşık, gezsin o da ulu orta!"

Alınmadım, ne yalan söyleyeyim. Eninde sonunda gerçeklerin ortaya çıkacağından emin şekilde yaslandım arkama. Kollarımı bağladım. "Atladığımız bir şeyler mutlaka olmalı Komiserim. Unutmayın katil ya da katiller aynı kişi ya da kişiler. Ve Güven'in Hasan Uçan'ı öldürmek için bir sebebi yok. Ferzan için de bir sebebi yok. Vekâletleri direkt feshetti. Ee, dün gece itibariyle işten de ayrıldı."

Üstünde bile durmadı bu konunun Amir'im. Âdeta bu

bahsi kapatmamı istercesine Fikret ağabeye döndü. "Ünzile'yi arar mısın Fikret?"

"Aramak deyince o hatla, iki kişiyi de arayan hatla ilgili çalışılıyor, değil mi Başkomiser'im? O hattın sahibi yüksek ihtimalle katil."

"Kullanıcısı demek daha doğru olur." diye düzeltti Erdal Amir'im Erhan'ı.

"Erhan siz de Süleyman'a bakın tekrar. Bir konuşun onunla. Her konuşmasında bir şey yumurtluyor o adam. Zehra, sen de aslında Ağrılıyı bir daha yoklasan. Hapishane muhabbetlerinde mutlaka ipucu taşıyan detaylar vardır."

"Sorarım! Ama defalarca sordum zaten Amir'im."

"Çalıştırsın canım saksıyı. Yedi gün, yirmi dört saat dört duvar arasında bu adamlar. Anaları ile babalarının aşklarını anlatmadılar ya birbirlerine. Madem sağlam muhabbetleri vardı. Adam tahliyesinin senesinde öldürüldü. Mutlaka ipucu taşıyacak şeyler biliyordur. Yoksa Erdal Amir'im seni sorguya alacakmış de."

Patavatsız ortağım kıkırdayıp ağzının içinde "Adamı herkes sorguya çekiyor!" deyince Erdal Amir'im işkillenircesine bakındıysa da deşelemedi.

"Dağılın!"

Erhan kaş göz etti, Süleyman için çıkacağımızı ima edercesine. Ben de aynı şekilde işaretleşerek beni dışarıda beklemesini ima ettim. İkimiz de birbirimizi tek söz etmeden anlayabildik.

Erdal Amir'im kapıdan çıkmadan seslendim. "Bir dakikanız var mı?"

Kapıyı kapatıp ayakta bekledi. Bulunduğum yerden açtım konuyu. "Babamı görmeye gelecek misiniz?"

"Yarın akşam geleyim onu görmeye diyecektim ben de sana. Konuştuk bugün. Nasıl koca kurt, iyi mi? Sesi iyiydi."

"İyi evet. Amir'im, ben size başka bir şey diyeceğim."

"İşle mi alakalı?"

"Yoo!" düşününce alakasız da olmadığını fark ettim. "Aslında..." diye başladım söze. Sonra bir çırpıda söyleyemeyeceğimi bilerek ima etmeyi denedim. "Güven'le evleneceğiz biz, biliyorsunuz."

"Evet."

"Babam da kabul etti."

"Evet, konuştuk."

"Peki, şeyi konuştunuz mu?"

Moralinin bozulduğunu gizlemeye çalıştığını görmezden geldim ben de. "Konuşmadık Zehra'cım. Acelesi yok, değil mi? Nasılsa müstakbel damat da şu an işsiz, önce iş güç ayarlansın."

"Öyle tabii de siz yine de biliyorsunuz."

"Biliyorum Zehracığım."

"İsterseniz müdür ile konuşun zaten ekip olarak yeterli değildik, hani eleman vermeleri açısından."

Sağ elini hafifçe kaldırıp yanına çağırdı beni. Yerimden çıkıp önüne dek gittim. İki elini omzuma koydu, "Eminsin, değil mi Zehra?"

"Eminim."

"İleride pişman olmanı istemem."

"Ben de istemem."

"Amirinden evvel amcanım biliyorsun."

"Her zaman..."

"Babana da söyledim bunu. O senin öyle de böyle de tehlikede olacağını, her türlü içinin rahat etmeyeceğini söylüyor. Mutlu olursan ve senin o adamda görebildiklerin gün yüzüne zamanla çıkarsa baban da rahat edecektir. Ben, senin gibi bir eleman daha kazanamayacak olsam da... Bu mesleğin cefasını çok çektin kızım sen. O yüzden üzülüyorum."

"Ben üzülmüyorum." dediğimde boğazıma bir yumru saplandı kaldı. Yalandan gülecek oldum, ağlamamak için direnmek zorunda olduğumu fark etmek zorunda kaldım. "Ben seneler önce her şeyden vazgeçmiştim ki Ağrı'da. Ben bunu size şey için söyledim. Eleman isteyin, müdür de bilsin yakın zamanda gideceğimi."

"Boş ver, ekip bozulmasın. Erhan'ı fazladan çalıştırırım. Nasılsa bekâr." Baktı benim moral gitmiş, işi şakaya vurup bir de göz kırptı. "Sen de arar sorarsın, gelir gidersin. Yeter ki mutlu ol, umduğunu bul kızım."

"Sağ olun Amir'im."

"Amcan olarak söylemiştim."

Kontrolsüzce kendimi kollarına bıraktım. Oysa bunu yapmanın sırası değildi. Oysa bu duygusallıklar için erkendi. "Söz!" dedim peşi sıra. "Hasan Uçan, Ferzan Gece dosyaları kapanmadan gitmeyeceğim."

"O kadar hızlı evlenemezsin zaten, en geç iki güne katili bulacağız."

Geri çekildim. Ağlamamış olmaktan gurur duyarak çıktım odadan. İki arada bir derede, adli büroda kahve muhabbetine girmiş ortağıma işaret ettim.

"Gidelim mi?"

"Aradım, adam çıkmıyor telefona. Nereye gideceğiz?"

"Evine gideriz, kalk be!"

Süleyman, başına bir tülbent sarmış. Atleti giydiği kazağın altından sarkmış, kıpkırmızı bir suratla karşıladı bizi. Üzüntüden grip olmuş, yatak döşek yatıyormuş. Güven'in oturduğu eve yakın, aynı muhitte benzer standartlarda bir evde yaşıyordu Süleyman. Evin eşyaları neredeyse Güven'in evinin birebir aynısıydı. Aynı senelerde alınmış ve tek bir alışveriş ile döşenmiş gibi. Süleyman, bizi içeri davet ettiğinde ekşimiş ve fena bir koku karşıladı bizi. Salona girdiğimiz an kokuya tahammül edemeyip pencereyi açtı Erhan. Süleyman, çok üşüdüğünü söylese de dinlemedi onu. Çöplerini atıp atmadığını sordu, çıkamıyormuş dışarı. Mutfak bulaşık doluymuş, kimsesizlik zormuş. İki saat dramını dinledik. Pencere açık bir hâlde oturduk. Genizden, boğulmuş bir sesle bir süre de Ferzan Abi'sinin cenazesini anlattı. Dostların vefasızlığını dile getirdi, herkesin her şeyine katılan koskoca Ferzan Gece'nin sakin bir törenle gömüldüğünden falan bahsetti. Birkaç damla gözyaşı akıttı. Gerçekten mi ağladı? Gerçekti ise hangi ara sustu anlayamadık.

"O gecenin kamera kayıtlarını inceledik." diye Süleyman'ın konuşmasını pat diye kesiverdi Erhan. "Ferzan Gece, Güven ile birlikte çıkıp gidiyor. Fakat ikisi de farklı yönlere hareket ediyorlar." Kameralarda bunu gördüklerini söylemişti Fikret abi ama Erhan'ın bunu niye anlattığını pek

anlayamadım. Süleyman zaten sürekli Güven'in adı üzerine yoğunlaşalım istiyordu. Biz de ona resmen amacına ulaştın der gibi bu isimle geliyorduk. "Katil ya da katillerin diğer cinayetle ortak olduğunu düşünüyoruz Süleyman. Sen Hasan Uçan hakkında ne biliyorsun?"

Huzursuz oldu Süleyman. Hiç sevmedi bu konuyu. Hasan Uçan'dan hazzetmeyişine yordum bunu. "Birkaç isim senin bu kişiyle husumetin olduğunu söyledi." diye yumurtlayıverdi Erhan.

"Yok, Müdür'üm ne işim olur o sahte müteahhitle?"

"Sahte derken..."

"Diploması varmış sözde bunun, inşaat bölümü okumuş. Diplomalı adama benzer mi?"

"Benzemez miydi?"

"Öyle göstermeye çalışırdı kendini ama... Uzun zamandır gördüğüm yoktu benim onu. Birileri benim üzerime oynar. Nasılsa Süleyman sahipsiz. Ne olacak kendini savunmaktan aciz, nasılsa Ferzan abisi de yok. Ah, ciğerim abim!.."

Pencereden gelen ayaz iyice üşüttü beni. Sanki dışarı bakacakmış gibi ayaklandım. Pencereye yaslandım, oysa üşümüştüm. Süleyman'ın odağı Erhan iken birkaç çekmece dolap içi baksam... Gerçi bu tarz işler Erhan'ındır. Hiç oluru var mı demez, kaşla göz arasında sokuşturuverir elini bir yerlere.

"Ciğerini üşütmüşsün işte Süleyman. Bırak şu ciğerin abini, kendini düşün. Belki de birileri senin üzerine sahiden yıkacak cinayeti. Ha, bana sorarsan sen abine asla kıymazsın, Hasan Uçan'ı bilmem ama abine sevginden

eminim. Onu da niye öldüresin canım? Anlat bakalım, şu adamı biraz bize."

"İşler karışık. Müdürünüze de anlattım Müdür'üm. O adam pezevengin önde gideniydi." Bana yöneldi bakışları. "Affedersin Müdür'üm."

Herkes müdür anasını satayım! Hiç memur yok piyasada...

"Bırak sen, o alışkın. Anlat hele, acelem var daha, eve gidip yengeni dışarı çıkaracağım."

"Nereye?" demişim istemsizce. Erhan ciddi mi, diye sorgulamadan?

"Yemeğe çıkaracağım, aradım haber verdim." Ciddi görünüyordu. Hacer'i dışarı çıkarırdı ama bunu Güven varken yapmaz sanmıştım. "Bir iş yapmışlar senin patron ile. Bir otel işletmesi! O zamanlardan sonra niye barıştılar mesela? Niye tekrar görüştüler?"

"Geldi, özür diledi. Mekânda sarıldı barıştılar. Eski dost düşman olmaz gibisinden laflar... Ben inanmadım, bir niyeti var bunun yine, dedim. Bir arsa varmış da alamıyormuş. Ondan ötürü yardım istedi."

"Nasıl bir yardım?"

"İşte mal sahibi ile konuşsun abim diye..."

"Gözleri korksun diye mi?"

"İkna olsunlar diye Müdür'üm. Abim saygındır, girdiği yerde sözü dinlenir."

"Dinlenirdi." diye araya girdim.

Süleyman'ın hüznünü izledim fazla sahiciydi. Bir türlü hislerim ondan şüphelendirmiyordu beni ama başka çaresi yoktu o da bir nevi zanlıydı gözümde.

"İkna oldu mu arsa sahipleri?"

Süleyman dudaklarını kıvırdı. Burnunu öyle bir çekti ki cevap vermeden evvel beyninin sümük dolduğuna yemin edebilirim. "Orasını bilmem. Oldu biraz, sonra da görüşmediler. Ben o zaman dedim abime, bulaşma şu herife diye de... Dinlemedi beni. İş sonuçta. Parasını almıştır karşılığında."

"Kim bu arsa sahipleri, onu bilir misin?"

"Bilmem, geçen seneydi zaten. Hapisten yeni çıkmıştı abim. İşi çocuklardan Fatih ile İsmail takip etmişti. Onlar bilirler."

"Kim bunlar?"

"Şeb'te işte Müdür'üm. Salih'e çalışıyorlar gayrı."

"Onlara sorsak isimlere ulaşırız herhâlde."

"Ulaşırsınız."

"Numaraları var mı sende?"

"Olmaz mı?"

Kalktı yerinden, salondan çıkıp koridorda kaybolunca Güven'in evindeki konsolun benzeri olan konsol çekmecelerini çekip içerideki ıvır zıvır dağınıklığını karıştırmaya başladım. Erhan gülerek takıldı bana ama umursamadım. Süleyman'ın burun çekme sesini duyunca ancak bakabildiğim iki çekmece ile geri durdum. Eski model, her tuşuna basıldığında 'bip bip' sesler çıkaran telefonlardandı Süleyman'ın telefonu. Fatih ve İsmail'in numarasını kaydederken Erhan, telefonu kendi eline alıp kafama takılan o soruyu sordum Süleyman'a.

"Süleyman abi, bu eşyalar... Güven'in evinde de bu eşyaların aynısı var."

"Evinden barkından ne çıkacak Müdür'üm, sinsi gelir gelmez kıydı abimin canına. Yaktı ciğerimizi, ciğerleri kopasıca."

Tövbe de be ihtiyar!

"Bu evlerden böyle kaç tane var?"

"Kalmadı Müdür'üm. Sattı abim onları çoktan. Bir onunki bir bu! Eskiden dükkânın kızlarına açardı abim evleri, kızlar ondan bağımsız çalışmasın diye onları kontrol altında tutardı."

Hey gidi Güven, hey! Bunu bilerek mi kabul etmişti acaba adamın uzattığı anahtarın çıktığı evde kalmayı?

"Güvendiği iki adamına tahsis etti bu evleri o zaman desene!"

"O evde seneler önce Salih'in annesi kalmıştı. O yüzden kimseye vermezdi abim. Nasıl olduysa veriverdi o soysuza."

Hay senin soyuna sopuna...

"Ayrıldı işten, haberin var mı?"

"İşi bitti, ne olacak?"

"Söylediğin gibi olsa devam etmez miydi işe? Salih'i de kafalamaz mıydı?"

"O zor! Para koparamaz artık. Salih, ağabeyim gibi yufka yürekli mi? Baktı olmayacak... Alacağını aldı zaten, yeter ona."

Salih'i yeren, Ferzan'ı öven bir adam. Güven'i de yerdiğine göre inanmamak en akıllıcası.

"Ne aldı, para mı?"

"Para da almıştır! Orasını bilemem. Ferzan abimin eski kızlarından Emel yeter ona. Sabıkalı bir eşkıyaya hangi kız bakacaktı? Yatağına karı buldu işte."

Erhan ayaklandı. Laf uzamasın diye "Hadi Zehra, şu çocukları bir bulalım." diyerek. O bile inanmıyordu Süleyman'a ama ben... Bir kere girdi kanıma zehir durabilir miyim? Erhan'ı duymadım sanki. Süleyman da ayaklanmış kimin umurunda.

"Emel dedin, değil mi?"

"Daha geçen gördüm sokaktan birlikte geçtiler. Şeb'den dönüyordu belli. Almış karıyı eve atacak. Abimin yatağında karı..."

"Ah Süleyman, senin de ağzın ne bozukmuş! Yürü Zehra."

Kolumdan asılıverdi Erhan. Resmen çekiştirerek çıkardı beni evden. Arabaya geçene dek de payladı durdu. Güven'in adı geçince sağduyumu kaybedip her lafa inandığımdan falan bahsetti. Yol boyu birkaç kez uzandım telefona. Güven'i aramak için değil Fatih ile İsmail için telefona uzanmam gerekirken. Erhan her ikisini de merkeze davet ettikten sonra rotayı merkeze çevirdi. Mesai bitimi olmuştu, geliş gidiş saatleri belli meslektaşlarımız çıkıyorlardı binadan. Otoparkta arabamı görünce anladım ki Güven bırakıp arabamı gitmiş. İyi de nereye? Kalacak bir evi bile yoktu ki artık. Benim büroda görünce onu, biri de çıkıp karşıma misafirim olduğunu söyleyince biraz rahatladım. Odamdan içeri girdim. Ayaklandı Güven beni görünce. Sıradan ve fazla sakindi.

"Erhan nerelerde? Bu gece onda kalabilirim, değil mi?"

Bunu sormamıştım, sormadığım gibi Erhan Hacer'i yemeğe çıkaracaktı. Belki yemek bahaneydi, evine götürecekti. Gerçi Hacer, Erhan'ın evine hiç gitmiş miydi bilmem! Günah derdi o ve ayıp!.. Hacer gitmezdi.

"Otursana!"

Kalktığı yere oturdu.

"Çay söyleyeyim mi?"

"İçtim çayımı."

"O zaman açsın, yemek isteyeyim mi?"

"Yok, tokum. Yemek de yedim."

"Nerede?"

"Dışarıda."

"Tek başına mı?"

"Tek başıma, evet."

"Emin misin?"

Düşündü sorum üzerine. Hatırlamaz gibi bir hâl aldı suratı. "Bir şey mi oldu Zehra?"

"Sen o Emel ile yattın mı?"

Gülümsedi kolaylıkla kaşlarını kaldırırken.

"Yemin et!"

"Yemin ederim!"

"Peki, gece bir yarısı ne diye evine götürdün o kadını. İnkâr etme, Süleyman görmüş sizi. Sokağından geçmişsin. Hangi gün götürdün ayrıca? Ne ara?"

"Sarhoştu, mekân kapanacak ama yerinden kalktığı yoktu. Evini barkını bulacak hâlde değildi. Sabaha karşıydı zaten gece yarısı falan değil."

"Uyumadınız yani."

"Bir iki saat falan."

"Yan yana mı uyudunuz?"

"Delirme, misafir odasında uyudu o."

"Telefonunu ver, bakacağım."

Alaya alarak yırtabileceğini sandı. İnadım tuttu mu bir kez kim zaptedebilir ki beni? "Telefonunu ver!" diye bağırdım utanmadan.

"Öğlen evleniyorduk, şimdi yine şüphelerdeyiz. Bir öylesin bir böyle..."

"Telefon..." Karşısına dikilip elimi uzatmış, inatla o telefonu almayı bekliyordum. İyice asıldı suratı ve verdi telefonu. Son aramaları da mesaj kutusu yabancı isimlerden arınmış ya da kimse ile muhatap olunmamış gibiydi. Telefon elimde geçtim karşısındaki aynı koltuğa. "Bir daha görüştün mü o kadınla?"

"Görüştüm dersem sorgu odasına mı alacaksın?"

"Bunu soramaz mıyım? Senin hayatında böyle bir yerim yok mu?"

"Hayatımda yerin var. Ama bunalıyorum böyle yapınca."

"Süleyman o kadınla yattığını ima edince kan sıçradı beynime."

"Kıskanılmak güzel teşekkür ederim gerçekten ama o kadar çok sıkıntı var ki hayatımda şunu sonra yapsan. Hı?"

Haklıydı. Düzene sokmamız gereken bir sürü durum varken biz kıskançlık krizleri ile ciddi ciddi konuşamıyorduk bile. Erhan'la konuşmak üzere ayaklandığımda Güven'in telefonundan mesaj bildirim sesi duyuldu. Telefonun avcumda kaldığını hatırladım ve Güven'in de tedirginliğini gördüm. Mesaj Emel isimli kayıttandı. "Bu gece bana gelsene." diyordu. Bir mesaja bir Güven'e bakmaya başladım. Öfkem kontrol edilir bir hâl alacak mıydı bilmem? Mesaj kutusuna girip cevap yazdım.

"Ne yapacağız sende?"

"Ne yapıyorsun Zehra?" diyerek mâni olmaya çalıştıysa da Güven bana telefonu elimden almasına izin vermedim. Mesajı beklerken bir ayağımı şiddetle yere vurup duruyordum.

"Sen bu kadınla yattıysan Güven, seni ellerimle öldürürüm."

"Zehra, telefonumu ver. Yatmadım diyorum, elli kez mi söyleyeceğim? Öyle bir şey değil, iki muhabbet ettim asıldı kaldı kadın."

"Asıldı derken..."

"Evet!"

Kapkara gözbebekleri titriyor gibi geldi bana. Oysa hep çok cesur görünmüşlerdir. En korkak zamanlarında bile...

"Ne yaptı asılırken? Elledi mi?"

"Elledi mi ne ya?"

"Kaç yaşındasınız siz asılmalar falan? Bana niye kimse asılmıyor? Çirkin miyim ben?"

"Kadın yalnız, kocasını kaybetmiş diyorum Zehra anlasana. Ben biraz yakınlık gösterince bunu yanlış yorumladı."

"O zaman söyleseydin hayatımda biri var diye." Baktım cevap veremiyor. "Söylemedin değil mi ulan?"

"Uzatma hadi, ver telefonu!"

"Hayatında biri olduğundan haberi yok; ben karısıyım dedim, sen bunu inkâr ettin. Adisin sen Güven! Yedekte mi tutuyorsun ulan sen karıyı?"

"Ah Zehra! Yeme hakkımı, ne olur!"

"Hakkını yiyorum, öyle mi? Sen benimkini yemiyorsun

ama ben seninkini yiyorum. Neleri göze aldım ben farkında mısın? Senin karın olacağım diye mesleğimden bile vazgeçiyorum ben."

Kaşları çatıldı.Telefondan yine mesaj bildirim sesi geldi. Ellerim titriyordu mesajı açarken. "Benim istediklerimi ya da senin istediklerini... Değişir, sen gel yeter!"

Boşta kalan elimin tırnaklarını avuç içime geçirmişim istemsizce. Canımın acıdığından bile habersiz.

"Mesleğinden vazgeçmek ne demek?"

Yeniden girdim cevapla bölümüne. "Sen ne istiyorsun? Ben ne istiyorum?" diye yazdım. Ağladım ağlayacağım yine, delirircesine vurdum topuğumu yere. Karşımda dikilen adama höykürürcesine bağırdım.

"Polisim ben."

"Polissin."

"Sabıkalı bir adamla evlenemem."

"Neden?"

"Ne neden be? Evlenemem, yasak! Tahkikatı temiz olmayan kimse ile evlenemem. Bugün Erdal Amir'ime de söyledim zaten eleman talep edecekler."

"İşten mi atacaklar yani seni?"

"Hayır, ben istifa edeceğim."

"Deli misin sen Zehra?"

"Aşığım diyorum ulan, aşığım! Sen elin karıları ile oynaşıyorsun, ben hayatımı senin yoluna seriyorum."

Allak bullaktı her hâlinden belli olurcasına. Ne söyleyeceğini bilmez bir tutumla tekrar edip duruyordu sözlerini. En son "Sana bu kötülüğü yapamam." dedi ve Emel'in cevabı geldi.

"Beni mi deniyorsun sen? Omzunda ağladım diye âşık olmadım ya sana..."

O kadını elime geçirsem saçlarını yolardım herhâlde. Hoş şimdi bile geçse elime daha azını yapmam. Düşündükçe dişlerimin kamaşmasına engel olamıyorum.

"Omzunda mı ağladı bu senin?"

Cevapla bölümüne girdim, Güven konuşurken yazmaya başladım. "Belki de olmuşsundur. Yaşadıklarımız az şeyler değildi."

"Bırak şunu, baban da bunu bile bile razı mı geldi her şeye? Bu mesleği ne kadar sevdiğini biliyorum ben senin. Nasıl müsaade ederim böyle bir şeye?"

"Ben seni de seviyorum Dev Adam, o ne olacak?"

Yıllar sonra yeniden ilk kez ona böyle hitap etmemin sebebi hangi duygu selinin toplayıp getirdiklerindendi bilmem. Fakat selden sürüklenenlerin eteğime takılanları bacaklarımı yırtmış, canımı yakmıştı çoktan.

"Böyle olmaz. Ben bu şartlar altında... Çocukların var senin, hayatını bana adayamazsın."

"İş kuralım sana diye keyfimden demedim herhâlde. Birlikte yürütürüz, çalışırız."

"Sana dedin, bize demedin ki?"

"Bilerek, bilhassa demedim. Tatsız bir konu açmak istemiyorum."

"Buna izin veremem Zehra."

Mesajımın cevabı yeniden geldi. "Ben uyurken beni bayılttın mı yoksa? Haberim olmadan ne yaşadık biz seninle yakışıklı?"

"Koparırım bu kadının dilini ben!" Telefonu hışımla bırakıverdim Güven'in eline. "Görüşmeyeceksin bu kadınla." diye bağırdım. "Yakışıklı falan değilsin sen. Çalı gibi sakalların var, semsert. Öptüğün kadının suratı yara bere içinde kalır." Odanın içinde dolanıp gidip pencereyi açtım. Erhan'ın yangını bana vurmuştu besbelli. "Duydun mu beni Güven? Yakışıklı falan değilsin sen!" Mesajların içeriğinden habersiz, hiç de merak etmemiş gibi telefonunu cebine koyarken söylediklerimle ilgilenmeksizin ana konusuna döndü o.

"İşini bırakamazsın Zehra."

"Ben ne diyorum sana?"

"Ya bırak, ihanet etmem ben sana. Yok, öyle bir dünya!"

"Yakışıklı demiş ama sana."

"Desin! Kapat şu bahsi. Beni kızdırmak için mi söyledin sen?"

Bütün mevzular birbirine karışmış gibiydi, zira aklım donmuş gibi Güven'in bahsini anlamlandıramadım. Gidip sarılsam sinirim geçer mi diye hesaplarken yeniden sordu.

"İstifa etmek zorunda mısın gerçekten?"

"Evet dedim ya... Uzattın sen de!"

"Önemli Zehra."

"Değil. Hiçbiri seninle hayal ettiklerimden daha önemli değil. İstifa etmeden bir kredi çekeceğim. İş kurmak için... Birlikte çalışıp ödeyeceğiz. Bu kadar! Kapat mevzuyu."

"Bu kadar basit değil." Cebine attığı telefonu çalmaya başladı o esnada. Telefonunu çıkarıp meşgule aldı. Kadına açık açık sormadan rahat edemeyecektim madem, onu aramamak için hiç sebebim yoktu. Yeniden telefonu almak için

davrandım ancak bu sefer kararlı bir şekilde iki bileğimden birden tuttu. Isterse ona karşı gelemeyeceğimin kanıtıydı tavrı. Az önce o müsaade ettiği için alabilmiştim telefonu elinden.

"Bırak, seni bir daha aramamasını söyleyeceğim ona."

"Kendine gel, saçma sapan davranıyorsun. Hayat benden ibaret olmuş sende iyice. Mesleği bırakmak nedir ya? Bunu bana en başından söylemeliydin."

"Tahmin edersin sanıyordum."

"Ben bu kadar bencil miyim Zehra?"

"Şu telefonu ver."

"İşi bırakamazsın."

"Ver, şu kadına haddini bildireyim."

"Madem devlet bile bizi birbirimize layık bulmuyor neyin zorlaması, inadı bu? Herkes yoluna baksa ya..."

"Hayatında biri olduğunu bilirse bir daha arayamaz. Ver şu telefonu, diyorum Güven!"

"Duysana beni be kızım!"

Var gücüyle silkeledi beni. Öyle ki zihnimle bedenim aynı anda çırpılıp, bir kargaşa ile dökülen tüm kırgınlıkları toplamaya çalıştılar.

"Hayatından attığın her şeyi bir gün özlediğinde ben sana sıkıntı geleceğim. Mutsuz olacaksın."

"Hayatımdan attıklarım senden daha mühim değil. Çocuklarım ve sen olduktan sonra..."

"Zehra, benden bir çocuğun daha olmayacak. Kızların, sabıkalı üvey babaları ve koskoca emeği çöpe gitmiş eski bir polis olacaksın."

"Olabilir. Sabıkalı olman senin suçun değil. Kader!.." Telefonu yeniden çalmaya başladı. "Şu kadınla konuşabilir miyim? Bak, yoksa rahat edemeyeceğim."

"Zehra ben ne diyorum?"

"Konuşmama izin ver."

"Bak o kadını bugün hayatıma alırım ve sen bundan sonra yalvarsam bile beni istemezsin. Kendini ziyan etmene de mani olabilirim böylece."

Yapar mıydı sahiden? Korktum bunu yapmasından... Vazgeçmeye hazır olduğum odamda titreyerek ağlamaya başladım. Az sonra da yalvarmaya... Telefonu verecekti ve ben de o kadına haddini bildirip rahatlayacaktım. Karşımdaki adam benimle evlenme fikrinin içine sinmeyen taraflarını söyledi ise de bana ne ki? Ben Güven'i kimseye yar etmeyip huzura ermeliydim. Hastalıklı olduğumu kabul ediyorum. Tedavi mi? Denedim be, bunca sene her şeyi denedim. Olmadı işte... Erhan kapıdan içeri girip de bizi o hâlde görünce çıkmak ile girmek arasında kaldı. Güven beni sakinleştirmeye dahi çalışmıyordu.

"Sesin dışarıdan duyuluyor Zehra, kendine gel!" Omuzlarımdan kendine çekti beni. Güven arkasını dönüp öyle bir gitti ki zangır zangır titremek deyimini yaşadım. Terk etmek miydi yaptığı? En son "Kendini düşün bir kere de!" dediğini anımsıyorum. Sonrası Erhan'ı itekleyip de "Sarılma bana, beni kıskanır, çok kıskanır." deyişimdi.

14. GÜN

"Kaçıncı gün bugün Zehra, sen saymışsındır?"

Önüme erken saatlerde toplandığımızda yaptığımız gibi alınan simit, peynirlerden payıma düşenler kadarını bırakmışlar; kendileri bir yandan kahvaltılarını yaparken bir yandan da hâlâ Hasan Uçan ve Ferzan Gece cinayetlerini konuşuyorlardı. Bu konuyu akşamdan beri hiç düşünmediğimi söylemek istedim, Erhan'ın Hacer'le yemekten döndükten sonra beni arayıp da Güven'e ulaşamadığını haber vermesi üzerine bu konuyu düşünmemi benden beklemeleri saçmalıktı zaten. Kalacak yeri olmayan bir adamın Erhan yerine gidebileceği alternatifi olduğunu bilmek tahammül edilemez bir durum. Şimdi elime geçse, o sakallarını kazırım kökünden... Öyle daha çekici oluyor diye değil, ona kıyamadıkça ne yapacağımı şaşırdığımdan. Buldukça kaybettiğim adama daha nasıl yeter ki gücüm? Yaşamadığım hayat, hep umup umup boşa çıkardığım hayallerim... Ummamak lazım belki de... Önüne ne konursa ona razı olmak. İlla en sevdiğin yemeği, ekmeğini bana bana mı yiyeceksin? Ekmeksiz ye, tadını daha az çıkaracak olsan

bile... İyi olduğunu bilmekle mi yetineyim; dokunamasam da, benim olmasa da nefes aldığını, özgür olduğunu bilerek avunmalı mıyım? Yapamıyorum! Izdıraplı bir gecenin tuhaf, gri bir sabahına çıkıyorum böyle zamanlarda. Kül yağmuru yağdırıyor bulutlar. Ağzıma, burnuma doluyor küller... Güzelim İstanbul'u kir pas içinde bırakıyorum baktığım her yerde onu aradıkça. Kime anlatsam anlamıyor! Acayip, abartılı oldukça bu duygularım onları daha fazla da anlatmak biçare sözcüklerden ibaret kalıyor. İlle de arabesk mi olmalı? Bir mutluluk anısı paylaşmalıyım belki de ilk kez çevremle. Kaygılarımdan uzak, ilk kez yaşadığım bugün için sahip olduklarıma sevinerek... İki kızım var hiç çocuk sahip olamayacakların aksine. Fakat onlardan biri de Güven diye fısıldıyor bir ses bana. Hatırlatıyor! Yahu unutayım demiyorum, biraz zaman tanıyıp bir tür aman dilenmek gibi... Bunları bile anlatmak aciz bir pes etmişlik. Erdal Amir'imin sorusunu yinelemesi ile sıyrıldım bütün bu düşüncelerden.

"Zehra, bizi dinliyor musun sen?"

Oysa söz vermiştim. Demiştim ki Erdal Amir'ime, gitmeyeceğim. Ferzan Gece ile şu sahte müteahhit... Süleyman'ın söylediği gibi yerleşmiş dilime, farkında bile değilim.

"Abi, beni bugün affetseniz..." dedim ayaklanırken. Çayımdan bir yudum bile almamışsam bilirler ki kötüyüm ben zaten. İyi değilim.

"Otur Zehra!"

Anlaşılmamış mıydı yani? Başkomiser'im bana oturmamı emrediyor, hâlin ne diye sormuyor. Şaşkınlıkla bekledim bir süre "İyi, hadi git madem!" desin diye.

"Bu bir emir, hemen otur!"

Kalktığım yere yığıldım. Bir laf daha dese salya sümük ağlayacağım, haberdar mı bilmem?

"Bugün cinayet dosyalarının kaçıncı günü..."

"13!" diye mırıldandım. Acar meslektaşım kendinden emin bir tavırla düzeltti hesabımı.

"12 Amir'im!"

Düşündüm, ben neden 13 saymıştım?

Güven'in tahliye gününden itibaren mi?

Bunu bile onunla tanışıklığıma mı yormuştum yani?

Söylesem acır mıydı Erdal abi bana? Git de yat evine, der miydi? İyi de yatsam ne değişecek? Gider yatarım, çocuklar başıma üşüşür, gürültü yapıyorsunuz diye onları azarlarım. Babam küser, torunlarımı benim yanımda paylıyorsun diye. Gücenir ki öyle böyle değil, evden gitmeye kalkar.

"Şimdi elimizdekileri tek tek söyleyin bakalım çocuklar? Herkes kendi varsayımı üzerinde dursun."

İlk varsayım Fikret ağabeyden geldi. Sakinlikle müdahale ettiği birçok dosyada katili ilk tahminle bulmuş adamdır. Erhan kadar nokta atışı yapmışlığı olsa da işte kendisini satmayı bilmeyişinden midir neyse, Erhan daha çok anılan polistir. Müdür, Erhan'ın adını derken omuzlarını diker, gözleri parlar, hep mi hep över. Fikret ağabey için de merkezde bizim gruba pek yakışmadığı gibi laflar etmişlerdi. Yalan! Bizim gruba yakışmayan, layık olmayan benim gibi duygularının kölesi olmuş bir paçavradan başkası değil.

"Gözden kaçan başka detaylarla ulaşacağımız biri, diyorum ben Amir'im. Mutlaka da o yurt dışı ikametli adam

adına alınmış telefon hattını kullanan şahıs üzerinde duruyorum. Ama kim?"

Erhan, kendine düşen kapsamlı bakan delibozuk hâlleri ile Fikret ağabeyin cümlelerini yorumlanmadan kendi varsayımlarını söyledi.

"Ferzan Gece ile Hasan Uçan'ın ortak noktaları üzerine daha fazla gitmeliyiz. Misal şu otel ortaklığı. O dönemde damarına bastığı insanlar olabilir."

"Neden bu kadar beklesinler?"

"Amir'im, tetikleyici herhangi bir şey... O dönemde zayıfken şimdi güçlenmiş biri."

"O zaman işimiz zor, bir sürü kız çocuğunun canını yakmış bu adiler. Kim bilir hangisi?"

"Ünzile ile konuşmalı Amir'im. Antalya'ya gitmeli gerekirse. Bize o dönemden kalma isimler verebilir. Yine Süleyman'a Ferzan'ın eski kızlarından hangileri ile görüştüğü sorulabilir."

"Emel..." diye mırıldandım.

"Olmazsa Amir'im, biz Zehra ile gidelim Antalya'ya hem onun da kafası dağılmış olur."

"Görevlendirme isteyelim, cebinizden çıkıyor hep."

Varsayımım arada kaynadı ama Emel'in Ferzan'ın ölümünün olduğu gece, Şeb'de oluşu da zanlı şüphesini kuvvetlendiren isimdi. Güven'e kur yapıyor diye değil... Neyse canım yalana ne hacet? O kadınla muhatap olmak istiyordum.

"Emel..." dedim direkt Erhan'a bakarak. "Süleyman'dan da duyduk bu ismi, Güven'den de..."

"Taktın karıya!" dedi Erhan.

"Bu kadının soyadını falan bulalım, adresini ya da..."

Erhan eğdi iyice bakışlarını. Erdal Amir'im, kadının adını ilk kez duymuş biri olarak neden bu kadar takıntılı olduğumu sordu. Erhan, beni korumak maksatlı Güven ile olan kısmına çok bastırmadı.

"Aferin kızım sana, aslanım benim!"

Amir'im kıskançlığıma rağmen aslanım demişti bana. Duygusal davranıyorum yine diye azar işitirim sanırken. Adam işkillenmedi bile. Bir şekilde hâlâ aklımı başımda sanıyor olsa gerek.

"Ben gidip görüşürüm kadınla, Süleyman'a da sorarım onu, bulurum yerini yurdunu." Bu defa ayaklanmam tepki almadı ama bıraktığım simit battı Amir'imin gözüne. "Onu yolda yiyorsun!"

Hemen azığımı aldım elime, Amir'ime selam verip kapıya yöneldim.

"Siz saksıları biraz daha çalıştırın beyler. Zehra gibi böyle soyut isimler verecek yoksa aranızda, şimdi doğru düşünmeye, marş marş!"

Süleyman, gripten öleceğini iddia ediyordu. Bakanı edeni yokmuş, kimsesiz kalmış. Belediyenin onu çöpten bir evde ölü olarak bulacağı günü hayal ettim. Belki de bizi çağıracaklardı. Koşup gidecektik yine bir cinayet mi diye? Kapanacaktı garibin dosyası daha üç günde. Uzatmaya gerek duyulmayacak özensizlikte bir dava olarak gömülecekti tozlu dosyalara.

"Biraz cam aç abi, böyle yaşarsan değil grip bir dünya veba mikrobu ile kimsesiz kalmaktan kurtulursun. Bir sürü hastalık türünden yeni arkadaşların olur." dedim.

Başladı yine Ferzan'a ağıtlar yakmaya. O olsaymış, birilerini gönderip baktırırmış. Eskiden dükkânın kızlarını bile gönderirmiş onun için. Hangi manada bir hizmet için diye sormak istediysem de sustum. Konuşmanın istenilen noktasına gelmiştik nasılsa.

"Şu Emel dediğin kadının bilgileri lazım bana."

"Niye ki Müdür'üm?

"Adresi var mı sende? Soyadını biliyor musun?"

"Bilmem ben Müdür'üm. Numarası var, olmaz mı?"

"Olur, ver hadi!"

Yine numara vermek için kendini evin arka odalarında tuttuğu telefonunu almak üzere taşıdı. Radyasyon yayıyormuş meret, kanser olacakmışız hepimiz bu sebepten. Pislikten kanser olunacağına dair çok haber yapılmadığından Süleyman'a hak verdim. Suçlu da katil de radyasyondu. Bu koku, çöp dolu ev de en az Süleyman kadar suçsuzdu. Çünkü Süleyman Şeb'den kolay kolay çıkmazdı, güvenlik kameraları onu aklardı. Güven'i bile akladıktan sonra onu niye aklamasın ki o kameralar Ferzan abim deyip başka bir şey demeyen bir adamı? Üstelik bu defa mekânın her çıkışında var kamera. Gizli bir çıkıştan kaçıp gidemez katil. Enselenir kameradan. Telefon numarasını alıp çıktım dışarı, yarın akşam yeni bir yıla girerken Emel'i hapse tıkmanın hayalini kurdum kısa bir süre, arabanın ön koltuğuna oturup numarayı aradım. Açılma anına kadar karşıma Güven'in çıkma

ihtimali üzerine düşündüm. Ne yapardım? Planlasam ne olacaktı ki, plana ne kadar riayet edecektim.

"Alo? Buyrun!"

"Merhaba Emel Hanım. Ben Komiser Zehra, cinayet masasından."

"Kim dediniz?"

"Polisim. Sizinle görüşmek istiyorum. Bilginize başvurmamız gerekti de. Şahsınızla ilgisi yok, sadece görüşmek istiyorum."

"Neyle ilgili?"

"Ferzan Gece..."

"Ama ben bugün hiç müsait değilim. Yüzme yarışmam var. Sporcuyum ben."

"Nerede bu yarışma?"

Sporcu bir eski fahişe ile eski sporcu eski bir hükümlü. Güven'de her şey eskimiş baksana. Bir zaman futbol yıldızı olma hayalleri kurarken kendini hapishane duvarlarının arasında bulmuş, yetmemiş onu bile eskitmiş. Ben neden eskimeyeyim? Kimim ben?

Sporcu Emel, kendi yaş grubu ve kendi cinsleri ile gireceği bir yarışmadaydı. Uzaktan onu tanır mıyım diye düşünüp endişe edince içeri girerken aradım. Kapıda karşıladı beni üzerinde bornozu ile. Güven'in evinde dudaklarına ruj süren, o abartılı makyajlı, bodur kadını karşımda bulunca biraz daha ufalttım gözümde. Bana nedense hiç de Güven'in isteyebileceği bir kadın gibi görünmemesine rağmen

Güven'i ne kadar az tanıdığımı hatırlayıp ona biçtiğim rolü eksiltmedim. El sıkıştık medeni iki kadın olarak. Vakti olmadığını, benimle ancak yarışmadan sonra konuşabileceğini söyledi. Ben ısrar etmesem dışarıda bir yerde, hemen yarışma sonrasında buluşabilirmiş de işte neyse bu kadar önemli olan şey, ben "acil" demişim. Gösterdiği yerlerden birine oturdum. Göstermese de oraya otururdum. Yarışmayı izlemeye gelenlerin oturduğu tribün tarzı izleme yerleriydi buralar. Yarı final olduğunu söylüyorlardı. Emel güçlü bir aday mıydı diye merak ettim. Kırk yaş üstü kadınların... Bu ayrıntıyı anımsayınca, Ferzan ile Hasan'ın otelde kullandıkları küçük yaş kız çocuklarından biri olmadığına çabuk kanaat getirdim. Emel bunun için oldukça yaşını başını almıştı. Çuvalladığımı düşündüm esasen. Bunu Erhan düşünmüştü belki de fakat benim Emel lafını ortaya atma nedenimin Güven kıskançlığım olduğundan emin olduğundan bozuntuya vermemişti. Böylece Erdal Amir'imden çıkış izni almış, bayılacak gibi oturduğum o koltuk esaretinden de kurtulmuştum. Yarış düdüğü çalınca arkama yaslandım, içten bir beddua ettim inşallah kazanamaz diye... Güven'in gözünde bilmem neyin birincisi olmanın bir önemi olmazdı zaten. Etrafa bakındım Güven buralarda mı diye? Göremedim. Arkamda beni izleyip hâlime gülümsüyor olabileceğini düşündüm. Bakındım, yoktu. Akşamdan beri bilmem kaçıncı kez aradım. Yine açmadı. Bir mesaj attım. "Sevgilini tutuklamaya geldim!"

Güven, Emel'i umursuyor dedi çalan telefon sesi bana. Ne yaptıysam bana cevap vermeyen Güven, ondan bahsedince

arayıvermişti. Oturduğum yerden kalkıp ona doya doya sövebileceğimi düşündüğüm için dışarıya çıktım.

"Korkma, seni de yanına koymayacağım."

"Ne saçmalıyorsun sen yine Zehra?"

"Önemli deliller var elimde Emel'in katil olduğuna dair."

"Nasıl yani?"

"Sana anlatacak değilim. Yüzme yarışı varmış, şimdi bekliyorum. Az sonra tutuklayıp merkeze götüreceğim. Resmi ifadesi alınacak. Yarın nöbetçi savcı dinleyecek."

"Sahi mi? Neymiş bu deliller, merak ettim."

"Merak mı ettin, endişe mi ettin?"

"İkisi de... Tam olarak beni nezarethaneye tıkıp ellerim kelepçeliyken ağzımı burnumu kırman gibi bir şey mi diye? Suçsuz birinin benim yüzümden senin tarafından mağdur edilmesini istemem."

"Mağdur... Kart meleğin olmalı o senin."

"Of Zehra!"

"Neredesin sen akşamdan beri? Gece nerede kaldın?"

"Emel'de."

"Gebertirim seni Güven. Pişkin misin oğlum sen? Kendine gel! Bana söz verdin sen!"

"Dönüyorum sözümden. Ben bu uğurda bu kadar çok şey feda edeceğini bilmiyordum."

"Ben kendimi feda etmeyeyim diye sen mi kendini feda ediyorsun? Kart karılara meze mi oluyorsun?"

"Beş yaş büyük kadın benden sadece. Olayı başka yerlere çekme. Kadını da rahat bırak. Ha, elinde gerçekten bir şeyler varsa gel de önce konuşalım."

"Ne konuşacağım seninle? Kadınla sevişirken ağzından laf mı alacaksın?"

"Denerim."

"Adi! Eğer böyle bir şey yaparsan bir daha yüzümü göremezsin biliyorsun, değil mi? O kadına dokunursan seni parçalarım. Yemin ederim, parçalarım. Seni de o kart karıyı da öldürürüm. Anlıyor musun beni Güven, anlıyor musun?"

Öyle bağırıyordum ki avaz avaz boğazım acımış sağımda solumda insanlar yönlerine gitmekten vazgeçmiş beni dinliyorlardı. Güven'in karşılığında bir şey söylemesine izin vermeden sakinleşmek üzere bir kaldırıma oturdum. Şu kaldırım taşı sökülse de kadının kafasına atsam... Kadının ne suçu var ki? Tek suç benim. Bir haltmış gibi görevden istifa edeceğimi söyleyip bulandırdım durulmuş suyu. Beni düşündüğünden... Belki de bahane... Belki de çöpsüz üzüm, peşinde de dolanıyor diye bu kadına sarmak istedi. Yalnızlık ömür boyu çekilecek bir illet değil ki... Birilerine bağlanacaksa kahrı az olmalı, kendininki kendine yeterken hele de.

Toparlanıp kalktığımda yarış bitmişti. Emel denen kadının soyunma odalarında olduğunu öğrendim. İlk üçe girmemişti, isimler yazılmıştı çünkü panoda. Kutlamaları sürüyordu içeride. Soyunma odalarının önünde beklemeye başladım. Çok sürmedi, çabuk hazırlandı. Yine yüzünde bilmem kaç kat boya... Hangi ara sürdü hepsini bilmem.

"Çok uzağa gitmeyelim, şu yol üzerinde bir kafeterya var."

Kabul ettim. Onun arabası önde, benimki arkada yola çıktık. Mavi renkli bir cipi vardı. Belli ki zengin de bir kadın. Güven buna da tav olmuş olabilir. Öyle ya tek tav olduğu şey-

di. Güven'in paraya kıymet verdiğine tanık olmuş muydum? Hep aynı fısıltılar işte, Güven'i çok az tanıdığımı söyleyen görünmez şeytanlar. Belki de şeytan değil melek onlar. Gerçekler için benim peşimdeler hep. Ben görmemek için direndiğimden de gidemiyorlar bir yere. Belli ki işlerinden alıkoyuyorum onları. Kim bilir daha kaç körpe kızı... Körpe değilim ki ben! Deneyimledim hayatı kokuşarak. Okan beni kullandı, Güven beni kullandı, ben Yavuz'u kullandım. Gerçek olanı yaşayamayarak deneyimlemiş birine daha neyi gösterme çabası! Zaten bizahmet kendisi fark etsin... Edemiyorum işte, ısrarcıyım, bulaşıcı bir hastalık gibi yapıştım adamın yakasına. İstemiyor yahu! Beni hayatında istemiyor. Emel'i seçmiş, Yavuz'dan kalma diye irdelediği evimi değil Emel'in ölen kocasından kalma evini tercih etmiş. Benim banyoma laf ederken o kadının banyosunda belki de onunla yıkanmış. Öyle ya, bana bunu ima eden adamın aslında bunu yapmışlığı, yapmaya müsaitliği yok mudur? Güven öyle bir adam değildir. Nasıl değildir? Pekâlâ tutkulu sevişir, pekâlâ bir kadına dokundu mu... Dokunmasın, bir kadına dokunacaksa bile ellerinin değdiği tek kadın olayım. Başkasına dokunduğunu bilirsem bile yaşayamam. Aralık sonunda; dışarıda buz, kırağı, keskin bir ayaz varken bile yanarım ben. Ne demişti Güven seneler evvel? "Ayazdayım her gece, yine de üşümüyor içim!"

Emel, mekânın sahibiymiş, ben de misafiriymişim gibi bir tutumla ne içmek isteyeceğimi garson bir menü getirene kadar sordu ve sonra kendisine bir kahve bana da bir çay söyledi. Güven çay içerken de o kahve içiyor muydu merak ettim. Güven, kahvenin kokusunu bile sevmez.

"Dinliyorum sizi Zehra Hanım. Dikkatimi o kadar dağıttınız ki bugün beklediğim dereceyi bile alamadım."

"Neden? Yoksa polislerden korkar mısınız?"

"Neden korkayım ki? Sadece sizi bir yerlerden çıkaracağım ama bir türlü aklıma gelmedi."

"Hatırlatayım. Şu Ferzan Gece'nin en son adamı... Sadakatini bile görmeden öldüğü eski hapishane arkadaşı..."

Kaşlarını çattı Emel. Öyle ince alınmış ki zamanında kaşları, artık küsmüş ve kalemle çizmeye başlamış. Kalıcı kaş yaptırmalı belki de, benimle ilk karşılaştığında resmen kaşsızdı.

"Ne o, yoksa Güven'in eski hükümlü olduğunu bilmiyor musunuz?"

"Biliyorum da sizin bağlantınız ne onunla?"

"Hani evine gelip onu gözaltına almıştım."

Ağzı aralandı tabii ya dercesine başını salladı. Garson bir kahve bir de çay getirirken işaret parmağını sallayarak "Ama bana sizin birlikte olduğunuzu söylemişti. O gözaltı falan bir kıskançlık kriziymiş." dedi.

"Öyle mi?"

Güven, benden ona bahsetmişti.

"Evet, hapishaneye girmeden önce de birlikteymişsiniz. Yalan mıydı yoksa?"

"Yalansa ne olacak?"

"Sevmem etrafımda yalan söyleyen erkek!"

"Birlikte misiniz?"

"Polis kimliğinizle mi yoksa kıskanç sevgili kimliğinizle mi soruyorsunuz?"

"Biz ayrıldık."

"Sahi mi?"

"Evet, bilmeden mi evinize aldınız sahipli bir adamı?"

"Çok mühim değil bunlar benim için. Erkekleri medeni durumlarına göre hayatıma dâhil etmem. İsterim ya da istemem. Şu an onu etrafımda istiyorum, bu kadar."

"Hangi sıfatla?"

"Mühim değil dedim ya... Şimdi arkadaş oluruz, sonra sevgili, belki daha ilerisi... Madem ayrıldınız."

Başımı salladım, haklıydı. Bana neydi ki canım? İnsanlar gerçekten bitirdikleri için ayrılırlardı. Gerçek bitişler kulak arkası ettirirdi insana. Yine de kadının tahmin ettiğim gibi kolay lokma olmayışı canımı büsbütün sıktı. Dik ve ukala kadınları sevmem. Belki ben de öyle olduğumdandır.

"Peki, konumuz Güven değil zaten. Onunla neyi ne kadar yaşayabileceğinizi de az çok tahmin edebiliyorum."

"Erkekler değişkendir, Zehra Hanım. Bunu öğrenebilecek kadar tecrübeye sahibim."

"Belli!"

Bir hakaret gibi gelmedi ona bu sözüm. Önümdeki çaya baktım, tek yudum içmemişim. Başımı oturduğumuz masanın yaslandığı camdan tarafa çevirdim. Sulusepken yağmaya başlamıştı. Yılbaşı akşamı biraz daha toparlanır, sert kar olurdu. Güven ile bu kadın kaldıkları evin geniş salonunun boydan camının önünde şömineye doğru minderlere uzanırlar, şarap içerken sevişirlerdi. Güven şarap içmez. Güven, halının üzerinde de sevişmez. Ulu orta soyunmaz bir kere Güven, utangaçtır, gizlenmeyi sever. Belki

Emel haklı, benden ötürü öyle davranıyor. Emel'le başka adam... Belki onun yanında çenesi açılıyor; onunla konuştukça konuşuyor, sürekli şakalaşıyor; belki iltifatlar ediyor kadına. Bana hiç etmediği kadar... Lakap takmıyor hiç! Bir güzel sözü sıfat yapmadan konuşmuyor. Neden yapsın ki bunu ona? Sevdiği benim, söyledi bana beni unutmadığını. Neden inanamıyorum yine de? İşte kalmış içimde o ağrı, sanki hep aynı sebepten... Birileri hep kandıracak beni. Hakkına giriyorum belki de, yersiz yurtsuz kaldı diye gitti kadına. Ona verilen misafir odasında gözünü tavana dikip boyuna göre kısa kalmış yataktan ayakları sarkmış bir hâlde geceyi sabah ediyor. Aklında hep ben varım. Bir türlü olamayışımız, Ağrı'dan bu yana çektiklerimiz, bir gidişin götürdükleri... Belki de bilmem kaçıncı kez pişman Güven, Ağrı'da gizli saklı Erhan'ı arayıp da kendini ihbar ettiği için. Bin kez düşündü bunu yapmasam ne olurdu diye belki de... Ne olurdu sahi? Birkaç aya hamile olmadığım ortaya çıkardı. Sırtlardı beni bir gece yarısı, köyden birilerinden bir traktör bulurdu. Buz gibi soğuk, o zaman dediği gibi dışarısı eksi üç yüz derece iken beni traktörün römorkuna atardı, kendi yanıma sinerdi. Kolunu uzatır, kabanının içine çekerdi beni. Yine ayağıma birer çift patik giydirmiş olurdu. Kendi elleriyle yanaklarımın ne kadar üşüdüğüne bakardı, saçlarıma bir yazma örter, boynum boğazım üşümesin diye dolardı çenemin altından. Korurdu, kollardı, kaçardı. Yapamazdı. Hacer düşerdi aklına, o gidince Hacer'e ne olacak diye vicdan yapardı. Annesi düşerdi aklına. Belki onun yaşanmışlıkları çok der, ona kı-

yardı ama Hacer'e kıyamazdı. Hep onun hayatının müsebbibi saydığından kendini, onun hayatını garanti etmeden olmazdı. Olmazdı işte bizden. Yine neredeyse yarı ömür hapishane duvarları çıkardı yolumuza, yine hayatımı kurayım diye saklanırdı Güven. Benim için kendinden geçerdi. Orada birkaç arkadaş edinirdi. Çay demlerdi koğuşa, hep en az konuşan, en çok dinleyen ve en çok anlayan olurdu. Yargılardı yine içten içe bir dolu insanı ama orası Zehra'nın koynuna benzemez diye yapmazdı atarını. Susardı. Uslu Ağrılı olurdu. Herkes onu severdi, nasıl efendi adam, adam kaçırmış, birini öldürmüş mümkün mü derlerdi? İnanmazlardı onlar da benim gibi Güven'in içinden bir katil çıkmış olacağına, ailesinin diğer erkeklerine çok benzediğine...

"Konuya gelelim Zehra Hanım. Ferzan Abiyle ilgili ne soracaktınız?"

Başımı çevirdim ona doğru. Zaten bir kez görmüştüm yağışı bir de uzun uzun bakmamış, boş dalmıştım işte. "Hakkınızda araştırma yapmadan geldim Emel Hanım. Başınız sağ olsun, yakın zamanda eşinizi kaybetmişsiniz."

"Evet."

"Yaşça sizden büyük bir adam mıydı?"

"Evet."

"Onunla Ferzan Gece'nin mekânlarında çalışırken mi tanıştınız?"

"Hayır."

"Peki, ne zaman bıraktınız onunla çalışmayı?"

"Çok çalışmadım zaten. Gençliğimde..."

"Nasıl ayrıldınız? Yani bu âlemlerden çıkmak kolay mı?"

"Benim gibiler için evet... Ferzan abi, benim babamın eski ahbabıdır. Yanında uzun zamanlar çalışmış. Ben onunla başladım çalışmaya."

"Babanız şimdi nerede?"

"Öldü."

Baba ölümlerine karşı soğukkanlı bir duruşla pervasızlık sergileyen biri daha dedim Emel için. Ruh gibi sesiyle 'Öldü.' dedi diye değil ardından "Başınız sağ olsun." dememe rağmen cevap vermediği için.

"Kaç yaşındasınız?"

"Kırk beş. Siz..."

"Ben merak ettiğim için sormamıştım."

"Olsun, ben merak ettiğim için soruyorum."

"Otuz sekiz."

"Daha genç gösteriyorsunuz. Yorgun değil yüzünüz, aksine mutlu bir hayatı olmuş gamsız kadınlarınki gibi... Ya da genetik olmalı sizde, anneniz de mi genç gösterir?"

Başımı olumlu manada salladım. Annem çok genç yaşta veda ettiği için bu hayata insan zihninde hep aynı körpe hâliyle yaşadı. Neticede yaşı olmadı bir daha, yaşlanmadı ve hep genç gösterdi. Emel'le dertleşecek değildim ya... Aslında birini konuşturmak istersen kendinden bahsetmen hep işe yarar lakin Emel'i konuşturmak isteğim bile onu boğma isteğim ile yarışaduruyordu.

"Hasan Uçan'ı tanır mısınız?"

Kahverengi gözleri titremedi bile. Aynı donuk ifade ile tanımadığını ifade eden bir işaret yaptı.

"Sivaslı, inşaatları var. Müteahhit."

"Tanımıyorum."

"Peki, Ferzan Gece ile ortak olduklarını söylesem..."

"Bilmiyorum."

"Otel açmışlar. Fuhuş yapılıyormuş, zengin iş adamlarına genç kızları hatta çocukları satıyorlarmış. Dolar üzerinden..."

"Öyle mi?"

"Duymadınız mı hiç?"

"Hayır."

"Eşiniz böyle insanlarla bağlantınız olduğunu bilir miydi?"

"Hayır."

"Bahsetmemiş miydiniz ona?"

"Hayır."

"Nasıl tanıştınız?"

"Buna cevap vermek zorunda mıyım?"

"Resmi bir sorgu değil ama bilmenizi isterim resmi sorgularda da böyle sorular sorulur."

"Öyleyse söyleyeyim. Klişedir hikâyemiz, bir trafik kazası geçirdik birlikte. Bindiğim taksiye çarptı arabasıyla."

"Ne zaman?"

"Beş altı yıl evvel."

"Ferzan hapiste iken..."

"Evet."

"Ondan kurtuluşunuz da bu tarihe mi rastlar?"

"Dedim ya biz ailevi yakınlığı olan insanlardık. İlgisi yok! Ben istersem çalışır, istersem çalışmazdım. Kısacası fahişe değilim ben. Değildim."

Bu yaftadan huzursuz muydu yani bunca rahat tavrına rağmen? İnandırıcı gelmediyse de düşündüm, kim isterdi ki kendisine ya da namusuna laf edilsin?

"Çocuklarınız var mı Emel Hanım?"

"Hayır."

"Kocanızın..."

"Yurt dışındalar, görüşmüyorduk."

"Öyle mi? Aranız bozuk olmalı."

"Beni benimsemedikleri için mesafeliydik."

"Babaları ölünce miraslarını mı istediler?"

"Hayır, kocam ölmeden önce herkesin payına düşen malı vermişti. Bu anlamda bir sorunumuz olmadı."

"Zengin bir adam mıydı?"

"Sayılır."

"Siz zengin bir ailenin çocuğu muydunuz?"

"Ne yapıyorsunuz siz Zehra Hanım? Bunların cinayetle ne alakası var. Bana Ferzan abinin düşmanı var mı diye sormuyorsunuz ki? Özel hayatıma ilişkin saçma sapan... Duygularınızla mesleğinizi idame ettiremezsiniz. Güven'in yanında gördüğünüz her kadını bir dosyanıza bağlayıp böyle sorgulayamazsınız. Onun sahibi değilsiniz."

"Nereden biliyorsunuz?"

"Kimse kimseye gerçek manada sahip olamaz."

"Nereden biliyorsunuz? Ne kadar tanıyorsunuz bizi? Ne yaşadık, birbirimize ne kadar ait olduk nereden biliyorsunuz? Neleri paylaştık, ne kadar vazgeçilmeziz birbirimiz için, siz nereden biliyorsunuz?"

"Ayrılmışsınız. Vazgeçilmez olmadığınızın kanıtı işte!"

"Aşktan anlamadığınız çok açık. Ayrılıklar vazgeçiş değildir. Çarenizin kalmayışındandır. Bundan yaşanılanların unutulacağı anlamı çıkmaz. Madem öyle daha açık konuşayım, ayrılsak bile o adama benden başka kadın dokunamaz." Ayağa kalktım. Lise çağında olsam, biraz da asi bir ergen, yaptığımın pekâlâ bir açıklaması olur ama böyleyken... Ne bileyim, yine de var açıklaması be! Aşk!.. İki elimi birden masaya yaslayıp kadının üzerine eğildim, gözlerine gözlerimi korkusuzca diktim. Ağır, baharatlı bir parfüm kokusu yaktı genzimi. Taze kokuları sever Güven. Banyodan çıkarsın, sabun kokusudur mesela onun içine çektiği. Saçlarını öperken şampuanını değil terini duymak ister. Bu kadar ucuz bir kadının bedenine sıkılmış pahalı parfümler kesmez onu. "Şimdi bocalıyor o, şimdi senin yanında oluşu bedenen... Ruhu benimle. Nereye gitsem peşimde. Umut besleme onunla ilgili, onu sana yâr etmem. Seni de öldürürüm, onu da."

Kahvesini itelediğim gibi üzerine döktüğümde canhıraş bir feryatla fırladı yerinden. Arkamı dönüp bakmadım. Yansın yosma! Yansın da o kırk beşlik ayarsızlığı ile benim sevdiğim adama göz koymak neymiş anlasın!

Güven olanları duyunca beni arayacak mı diye düşünürken merkeze çevirdim yönümü. Emel denen kadını, soyadını da tez zamanda öğrenip etraflıca araştırmak istiyordum. Katil o olacağından değil, ne kadar açığını bulursam Güven'in o kadar midesini bulandırırdım; sığındığı kadın bile olsa kaçar,

kendisine başka yollar arardı. Belki arıyordu bile şimdi, çok da meraklısı olmadığından. Kendini bir kadının eteğinde saklanan adam olmaya layık bulmadığından.

Erhan'a işaret verdim, daha ben Emel araştırması için ağzımı bile açmamışken "Hakkında şikâyet var." dedi.

"Ne çabuk?"

"Kadın üçüncü derece emniyet amirini tanıyormuş."

"Onunla da mı yatmış?"

"Tehdit etmişsin. Bizim müdür gelir gelmez odama gelsin." dedi.

Eyvallah! Tutup da tırsacak değildim ya, müdürün kapısını çaldım. Zavallı Erdal Amir'im beni savunuyordu belli ki oturmuştu misafir koltuğuna. Müdür, bana da oturmam için işaret etti.

"Hakkında şikâyet var." dedi direkt olarak.

Uzatmaya lüzum görmemişti madem ben de uzatmayacaktım. Ferzan Gece ve Hasan Uçan ile ilgili bilgisine başvurmak üzere aradığımı, bir kafede buluştuğumuzu, ne sorduysam terslendiğini, bilgi vermekten imtina ettiğini söyledim. Sözde ölümle tehdit etmişim. Hiç tanımadığım bir kadını, hem de zerre husumetim olmayan bir tanığı ne diye tehdit edecektim? Kadın bir şeyleri gizliyor olmalıydı ki böyle püskürtüyordu bizi. Çünkü eski konsomatristi ve itibarlı eski kocasının adının bu meselelere karışmasını, geçmişinin ayyuka çıkmasını istemiyordu. Kahve dökmüşüm üzerine. Elim çarptı canım, ne diye bilerek kahve dökeyim? Baktım kadın yaygaracının teki, terk ettim ben de mekânı. Erdal Amir'im demedim mi ben size bakışıyla ba-

karken müdür de ikna olmuşa benziyordu. Yazılı bir şikâyete dönüşmezse olayı örtbas etmeye hazırdı. Müsaade isteyip müdürün odasından çıktığımda dişlerimi sıkarak "Kaltak!" demişim. Hiç fark etmedim. Merakla beni bekleyen Erhan "Dur kızım duyacaklar!" diye uyarmasa üzerine yeni sıfatlar bile eklerdim.

Erdal Amir'im kimlik bilgilerini almıştı kadının. Araştırması için memur arkadaşlardan birinden rica ettim ve ekiple birlikte şu oteli devralan adama, oradan da yeniden Şeb'e gittik. Vakit kalsa bir de Hasan Uçan'ın karısına uğramak isterdim ama tükenmiş bir hâlde eve döndüm. Şeb'de Salih ile Ümit'i barışmış bir hâlde bulunca günün tek iyi haberini almış gibi oldum. Bizim çocuklarla pek anlaşamayan çift, direkt olarak beni muhatap aldı. Salih kefilim olmuş Ümit'e. Hakikatli kadın, aman ağız burun eğme demiş. Emel'i onlara da sordum. Salih burun kıvırdı. Zengin koca arayışında sürekli işi bırakıp durmuş. Babasının hatırı var diye her gidiş gelişinde Ferzan kabul edermiş bunu.

Otelden de bir şey çıktığı söylenemez. Erhan bütün gün Ünzile'ye ulaşmaya çalışmış. Ümit söz verdi bana, konuşan ben olursam yarın görüşmemiz için bir şeyler ayarlamaya çalışacaktı.

Arabadan inmek üzereydim evimin önünde. Önce oturduğum tarafın kapısına vuruldu, başımı eğince Güven'i gördüm. Arabanın ön tarafını turlayıp yan tarafıma geçti. "Ne o?" dedim hemen, "Sevgilini yaktım diye beni kalaylamaya mı geldin?"

"Ya... Güzelim göğüslerini haşlamışsın."

"Uydurmasın. Karnına döküldü."

"Sür, biraz uzaklaşalım şuradan. Konuşmak istiyorum seninle."

Bunu böylesi dile getirişi ilk kez... Uzun uzadıya konuşacaksa, kendini anlatacaksa bile bulduğu ilk fırsatta bunu yapan Dev Adam'ım, şimdi bunun için özel zaman istiyor. Neden? Beni tanıdığı ilk günden bu yana söyleyeceği en önemli şeylere mi hazırlanmış yoksa? Telaş yapmadım, evimin önünden uzaklaştırdım arabamı, sahile dek indim. Arabadan ineceğiz sandım, yer gösterdim; oturmak üzere. Arabanın içinde de konuşabileceğimizi söyledi. Daha rahat olmak istediğini anlamam zor olmadı.

"Dinliyorum seni." dedim. Buna ziyadesiyle hazır olarak...

"Cebimde 270 lira para var. Bir banka hesabında daha fazlası falan da yok. Kısa bir hesap yapıyorum, bir otelde kalsam, iki günde bitirmiş olurum. Bugün sabahtan beri birkaç iş baktım. Bulaşıkçı arayan bir lokanta asgari ücretin de altında, sigortasız çalışmam kaydıyla beni kabul etti. Kendimi bulaşık yıkarken düşünebilirim. Bu sorun değil. Ama verecekleri parayla ne bir ev tutabiliyorum ne de kalan hayatımı planlayabiliyorum."

"Çünkü kalın kafalısın, çünkü birlikte daha fazlasını yapabileceğimizi bile bile aptal bir gurur yapıyorsun."

"Kesme sözümü, söylemek istediklerimi can kulağıyla dinlemeni istiyorum."

Ne zaman dinlemedim ki? Tek bir söz için dilekler tutup kara gözlerinin dehlizlerinde kaybolmaya razı olan ben, ne

zaman kulağımı canımdan bir parça bildiğim sana amade kılmadım? Başımı salladım; hevesi kırılmasın, ne söyleyecekse söylesin artık diye.

"Kalıbım var devasa, biraz da kadınların dikkatini bu çekiyor olsa gerek. Yoksa kadının kocasından bir çuval para kalmış, ne yapsın beni? Bir şey vadettiğim yok! Birkaç gün evinde kalacağımı, sonra da gideceğimi söyledim ona. Başka bir gözle bakacağım, aramızda bir şey olacağı da yok. Kendisi de farkında. Bir şeyin olmasını umut ediyor veya etmiyor; bu beni bağlamaz, ben ona karşı net oldum. Erhan'da kalmak yerine onda kalmayı tercih etmem senden uzaklaşabilmeyi denememe ile alakalı. Denedim bunu, evet... Ama senin ısrarcılığın... Öyle çok korkuyorum ki bu ısrarınla kendini daha da fazla heba edeceksin, çocuklarına zarar vereceksin, babanın içindeki Güven nefretini körükledikçe körükleyeceksin diye. Yanlış anlama, baban benim hakkımda ne düşünürse düşünsün haklı. Peşine düşecek, neden böyle düşünüyor diye hayıflanacak değilim. Ne olduğumu, bir kadına neler verebileceğimi biliyorum. Ve senin de bir adama neler verebileceğini biliyorum. Bir canın kalsa son çare biliyorum onu da verirsin. Ben, benim için daha fazlasını yapmanı istemiyorum. Hatta kılını bile kıpırdatma, sitem edersem namerdim. Ben yıllarını verdiğin mesleğini bırakmanı istemiyorum. Bana babanın polis olmanı istemediğini fakat bu konuda senin ne denli ısrarcı olduğunu anlatmıştın. Sakın bana yıllar önceydi o deme. Cahilim ben, ne bileyim, polisler de sabıkalı adamlarla evlenebilirler sanıyorum. Sen söyleyince bir şaka gibi geldi, bu kadarını göze

alabileceğini düşünmedim. Açıkçası Zehra ben bu istediklerin olduğunda uzun soluklu bir birlikteliğimiz olacağını da sanmıyorum. Aramızdaki farklar uçurum olacak. Geçmişte yaşadıklarımız hep zihnimizde, birbirimize karşı o günlerle mücadele vereceğiz. Madem dedim bu kadar çok olacağımıza inanıyor, olmayacağımızı da görsün. Bugün babana gittim; akşamüzeri... Şimdi bana daha da öfkelidir herhâlde. Ona da anlattım bunları. Ben, benim yüzümden geleceğine hatta geçmişine dair bu kadar önemli bir kararı vermeni istemiyorum. Hayatından vazgeçeceğin kadar sana layık bir adam değilim. Umduklarını bende bulamayacağın o kadar aşikâr ki sen görmüyorsun diye bunu ben de görmezden gelemem. Biz evlenemeyiz Zehra. Sana yapılabilecek bütün kötülükleri yapmış biri olarak daha fazlasını yapamam."

"Aptal!" Kırık sesim, söylediklerine karşılık daha fazlasını bulamadığı için tek sözcükle işini bitirmeye çalıştıysa da olmadı. Hıncımı almam için daha fazlasına ihtiyaç duyduğumu bile bile susmak ne fayda? "Ne yapacaksın? Gittiğin yerde, yaşadığını, ulaşılabilir olduğunu bile bile seni rahat bırakacak mıyım sanıyorsun? Ben hapishanenin arkasındaki otelde günlerimi geçirdim be! Sen sanıyorsun ki böyle üç beş edebiyat parçalar vazgeçiririm kendimden."

"Anlamıyorsun, değil mi? Pişman olacaksın Zehra, ömrün eksiliyor her gün. Sen, benim peşimde... Baksana kızım benden sana bugüne kadar ne oldu da bundan sonra ne olacak?"

"Ben seni seviyorum Güven. Başkasını sevmem mümkün değil."

"Birini sevmek zorunda değilsin, ailen var. Onlar kâfi değil mi?"

"Değil. İki çocuk doğurdum kâfi gelsin diye. Anlamıyor musun? Herkesin yeri ayrı ama senin çok ayrı. Birilerine sığınıp avunamıyorum. Sen olunca iyiyim Güven."

"Bu hastalık."

"Olabilir. Ben iyiyim demiyorum ki sana. Hastayım, takıntılıyım ve belki daha fenası seninle nefes alacak kadar zavallıyım."

"Ne yapıyorsun? Nasıl bir kadın olduğunu biliyorum ben senin. Yahu sen dünyayı karşına alacak kadar korkusuzsun. Sen... Zehra, sen kendini küçümsüyorsun."

"Çok olmak derdinde değilim Güven; unvanım, kimliğim, varlığım... Neden anlamıyorsun, sen benim için fedakârlık yaptığını sanıyorsun ama ben kıvranıyorum."

"Farz et ölmüşüm."

"Yaşıyorsun ama..."

"İlla öleyim mi yani? Senin bu hastalıktan kurtulman için ölmeyi mi deneyeyim?"

"Yapma Güven, gitme! Evlenmek zorunda bile değiliz. Bak, ben... Etrafımda kimsenin ne söyleyeceğini umursamıyorum. Çat kapı gel, bir çay demleyeyim, sigaramın yarısını telef et ama benimle yarısına kadar da olsa bir sigara iç. Kavga edelim sonra da hiçbir şey olmamış gibi ilk karşılaştığımız yerde bir muhabbet tutturalım. Güven..." Elimi uzattım, dokunması imkânsız birine uzanır gibi. Geri çekildi. "Gitmeyeceksin. Gittiğin yerde bulurum. Tayin isterim, olmadı istifa ederim. Yine ederim. Korkum yok. Sanıyorsun

ki böyle kapanır bu defter, gurur yapar Zehra. Kör müsün Güven, karşında gururun zerresi var mı?"

"Yok!" Bunu derin bir iç çekişle söylendiğinde benim için ne kadar üzüldüğüydü gördüğüm. Çaresinin kendisi olduğunu bile bile yapıyordu bunu bana. Sanıyordu ki gerçek çarem herkesin yaşadığı gibi bir hayat. Akşam olunca ışığı yanan bir ev, kapıyı açan iki çocuk, sofrada cıvıldaşıp yorgunluğunu alan masumiyetler... Ayın on beşinde çekeceğin bir maaşın olması. Birilerinin sana Amir'im, Müdür'üm gibi yalakalık dolu sıfatlarla seslenmesi. Bunlara sahip olduğunda tıkır tıkır işler düzenin, ölürken huzurun olur, ne yaşadım be dersin! Güven bilmiyor, kendi sahip olamadıklarının benim için de kıymetini hiç üşenmeden hesaplıyor. Güven bilmiyor, omzuna yaslandığım bir gecenin sabahında ise cıvıldaşan çocuklarım, iyiyim. Çökelekli dürüm, gereksiz yere şeker atılmış çayım, soğuktan morarmış parmak uçlarımla ıssız bir köyde, küçücük bir odada kaldığım o günleri bile özleyecek kadar onu koymuşum başköşeye. Bilmiyor olur mu? Bildiği için bu kadar endişeli, aklımı kaybettiğimi sanıyor, kendisi öyle leş ki kendi gözünde, beni de kirletmekten korkuyor. Kirine de razıyım dememe rağmen.

"Zehra, beni çaresiz bırakıyorsun."

"Sen de beni bırakıyorsun."

"Geçen sene nasıl yaşıyordun düşünsene. Ya da Yavuz'la evlendiğinde..."

"Umudum vardı, bir gün gelecektin ve beni karanlıktan kurtaracaktın."

"Kendi karanlığıma çekerim en fazla."

"Çek, ben bulurum bir ışık."

"Gerçekten bana başka yol bırakmıyorsun. Şeytan, at kendini bir yerden..." İki elimle birden kapandım ağzına, bir yanım öfkeli bir yanım sızlanan bir zavallı.

"Gidemezsin, seni hiçbir yere bırakmam, bırakmam!"

Bir itiş kakış yaşandı arabanın içinde. Kim kime ne yaptı bilmiyorum. Vurduğumu hatırlıyorum, yanağına sağlam bir tokat attığımı. Gözlerini göremediğimden lanet karanlıkta ne hissettirdim bilemiyorum. Beni hışımla iteleyip indi arabadan, peşi sıra indim; bağırdım, bağırdım. Gitti. Arkasına bir kez bile bakmadan... Ne söylediysem dönmedi geri. Ben de onu kendi ölümümle tehdit etsem, dedim. Yapamadım! Ben onun gibi kolay ölemem ki... İki kızım var, sorumsuz babalarının onlara benimle yaşadığından daha fena bir hayat sürdüreceğine emin olduğum. Güven var. Ben öldüğümde o kalır. Bensiz, bir şekilde yeniden hayatına devam eder, birini sever belki bir gün yeniden. Sevmesin! Kalbi katran karası kalsın, ne beni ne de başka hiç kimseyi... Kimseyi bir daha sevemesin!

15. GÜN

Hacer'in söylediğine göre babam Güven'in ardından çok öfkelenmiş, sabırsızlıkla benim eve geleceğim saati beklemiş durmuş. Geldiğimde bu işe noktayı koymadığım takdirde kendisini unutmam gerekeceğini söyleyecekmiş. Hacer'e bütün gün söylenmiş durmuş, saymış dökmüş kızcağıza da.

"Ne söyledi bu kadar ağan?" diye sordum. Duymamış, ona kapıyı çekmesini ve mutfakta kalmasını tembihlemiş. Fakat en son giderken babama saçma sapan bir şeyler söylediğini duymuş. Hatta peşine düşmüş de "O nasıl laf ağam?" demiş. Duymamış onu Güven.

"Ne söyledi?"

"Tam duymadım ki abla, ölüme dair bir şeyler... Ağam hiç iyi değil abla, ne yap ne et, onu ara, onunla konuş! Neyse sıkıntısı ancak sen anlarsın onu."

Babama merkezden aradıklarını o yüzden erkenden aceleyle çıktığımı söylemesini Hacer'den isteyip ayrıldım ev-

den. Eski yılın son günü, dışarıdaki kar lapa lapa olmuş. Canına yandığımın İstanbul'u yıllardır kar yüzü göstermedin de bize; bu yıl Ağrılı, memleket hasreti çekmesin diye buza çaldın.

Yolda giderken defalarca aradım Güven'in telefonunu. Cevap vermedi yine bana. Merkeze gitmeden Erhan'dan Emel'in adresini istedim. Daha araştırmalarını yapmamışlar ama yarım saate adresi ulaştırabileceğini söyledi. Gitmedim ben de. Arabayı bir köşeye çektim ve Erhan'dan gelecek cevabı bekledim. Güven'e bir mesaj yazacak oldum vazgeçtim. Karşısına dikilmeden söylenecek sözler değildi aklımdakiler. Neredeyse uyuklayacaktım ki Erhan aradı, Emel'in adresini bulmuştu. Bir de çok önemli birkaç detay daha vardı Emel ile ilgili. Detayları anlatmak niyetinde miydi bilmem ama mesaj olarak adresi atmasını isteyip telefonu kapattım. Adresi haritama yükleyip hiç sevmediğim uygulamanın meşum sesini dinleyerek Emel'in evinin yönünü buldum. Gerçekten zengin sayılabilecek bir muhitte, gösterişli bir evde oturuyordu. Müstakil evin büyükçe bir arazisi vardı ve arazi yüksek duvarlarla çevrilmişti. İstanbul'un sırt sırta oluşundan uzak, evlerin arasında büyükçe mesafeler bırakılmıştı. Bahçe kapısı bana hemencecik açılmadı tabii. Güvenliğe kimliğimi göstermem bile yeterli olmadı. Herhangi bir izne tabii miydi ziyaretim bunu soruyordu?

"Şahsen tanışırız Emel Hanım'la." dedim arabamın penceresinden uzanarak konuştuğumuz güvenlik görevlisine.

"Şahsi bir ziyaret ise kimliğinizi neden gösteriyorsunuz Memur Hanım?"

İnce yapılı, uzunca boylu, zayıf kemerli burunlu, açık tenli, yüksek ihtimal Karadenizli güvenliğin emrinde çalıştığı kadın gibi oldukça gıcık oluşuna şaşırmamalı. İnsanlar birlikte durdukça birbirine benzer. Kim bilir bu emir eri de ne kadar zamandır Emel'in uşağıydı.

"Haber verir misiniz lütfen?" diye biraz sert çıkışınca bu ukala tavırları bırakır diye umut ettim. Anladım ki hangi cümleyi kurarsa kursun tavrı itibariyle aksi bir izlenim edinemeyeceğim.

"Kendisi evde yoklar."

"Peki, misafiri evdeler mi? Güven... Güven Bey!"

Madem Emel Hanım'dı, Güven neden Bey olmasın?

"Birlikte çıktılar."

"Nereye?"

Tek kaşı kalkık vaziyette bakınca bana, inip karın boşluğuna bir yumruk geçirmek istemedim değil. Geri vites yapıp çıktım oradan. Dönüş yolunda nereye gideceğimi bilmez bir hâlde arabamı sürerken Süleyman'ı aradım, yine arka odalarda tuttuğundan telefonunu geç cevapladı. Genizden gelen sesi kırk gün kırk gece gripten yatan adam olarak tarihe geçeceğinin haberini verir gibiydi.

"Yine mi hastasın Süleyman?"

"Kimsiniz hanımefendi?"

"Zehra ben, cinayetten komiser."

"Hayırdır Müdür'üm, buldunuz mu katilleri?"

"Katiller mi? Katiller denecek kadar çok kişi mi yahu bunlar? Biz tek kişi bulduk ama..."

"Kim Müdür'üm?"

"Bırak şimdi sen bunu, sana sorduklarıma cevap ver."

"Evdeyim Müdür'üm, gel."

"Vaktim yok, telefonda konuşmanı istiyorum. Verdiğin isimlerden bir şey çıkmadı, bahsettiğin arsa davası falan fos çıktı. Şu Emel, onun üzerinde yoğunlaştık ekip olarak. Bana o kadın hakkında ne biliyorsan anlat."

"Babası bizim pavyon..." Bu tabirden çekinmiş olacak ki hemencecik düzeltti, "Kulüpte temizlik işine baktı yıllarca. Ferzan abimin babasının zamanında bile çalışırmış. Dürüst, temiz adamdı. Yedi sekiz kadar çocuğu olduğundan, hepsi birer boğaz, kazandığı yetmiyor diye on altı yaşlarındayken getirmişti bu Emel'i." Ne dürüst adam, kızını çocuk yaşta batakhaneye sokacak kadar!.. "Masalara çıkmayacak dedi patron, arkalarda temizlik işi yapacak o da. Çalışan kadınların odasında getir götür işi falan... Emel, duramadı. Süse püse düşkünmüş meğer. Kendini süsleyen kadınları gördükçe o da onlar gibi davranmaya başladı. Hayır olsun diye verilen üstleri başları, açık seçik de olsa giyinmeye başladı."

"Böylece o da dükkânın gülü oldu."

"Yok Müdür'üm, abimin dikkatini çekti. Güzel kız değildi, çokça esmer, dişlek bir şeydi. Dişlerini abim yaptır-

mıştı. Burnu böyle değildi o zaman. Uzunca, suratının orta yerinde kocaman... O da estetik, dudaklarına kadar ameliyat..."

"Devam et."

"Tam neresini anlatmam lazım Müdür'üm?"

"Devam et Süleyman! Her ayrıntıyı..."

"Bir çayımı iç o zaman Müdür'üm buyur gel."

"İstemez, işim çok. Telefonla da olur."

"Çok radyasyon..."

"Başlatma radyasyonuna Süleyman Efendi, anlat şu kadını!"

"Abim biraz takıldı bununla. Yaş farkı çok tabii, babası kıllanınca ileri geri laflar etti. Namusum, evleneceksin kızımla gibi... Abim de öyle olunca attı bunları sokağa. Açlıktan nefesleri kokacak. Abimin hemşerileri aynı zamanda, uzaktan da akrabalar mı, bilmem..."

"Emel Ağrılı mı?"

"Öyle. O bilmez Ağrı'yı, küçükken getirmişler."

"Ee, sonra..."

"Sonra işe aldı baba kızı, Emel'in sesi güzeldir. Sahne almaya başladı. Sürekli kaçardı Müdür'üm, yeşil ışık yakan zengin erkeğin hemen karısı olma hayalleri kurardı. Bunu kullanıp atarlardı, geri dönerdi."

"Ama sonunda amacına ulaştı."

"Ulaştı ya, hem de en zengini ile... Adam çok yaşlıydı ama dükkâna geldiği zamanları bilirim."

"Adam dükkânın müşterisi miydi?"

"Ee, pek tabii! Nereden bulacak yoksa Emel öyle adamı? Dükkânın en güzel kızlarından birini alıp götürürdü geldiği geceler. Emel'i gördüğü yok. Dedim ya pek güzel karı değildir Emel. Gördün mü bilmem Müdür'üm. Zorla kadına benzetirsin. Bir de yüzmeye merak sarmış, omuzlar olmuş aha affedersin..."

"İri bir kadın değil. Neden öyle söylüyorsun? Kısa boylu, ufak tefek..."

"Onun bir o kadarı da yerin altında var Müdür'üm."

"Sonra ne oldu Süleyman?.."

"Adama yamandı işte Müdür'üm."

"Peki, bunun evini biliyor musun sen? Kapısında güvenlik var hani, büyük, lüks bir ev."

"Bilmem Müdür'üm. Bizi adam yurduna koymaz o. Ferzan abimi de yıllardır aramışlığı yoktu. Kocası ölünce çıkmış gelmiş, elini öpmüş abimin. Abimde rahmetli babasının hatırı var o kadar."

"Hasan Uçan'ı tanır mı peki Süleyman bu kadın?"

"Bilmem ben Müdür'üm, Hasan Uçan dükkâna gelmezdi. Ben dükkânda olan bitenden dışarısını bilmem. Ferzan abim söylemeden sormazdım da..."

"Otel mevzusu ile bir alakaları var mı peki bu kadının?"

"Ne gibi Müdür'üm?"

"Çalıştı mı orada da?"

"Yok Müdür'üm, ben bilmem bunları. Sen en iyisi mi kendisini çek merkeze, sorgula bir güzelce."

Dükkânda çalışan her kadını sorgulayacak olsam...

"Bir şey gelirse aklına haber et Süleyman."

"Ederim Müdür'üm, ayıpsın."

Telefonu kapadığımda Emel'e ulaşmanın başka yolunu düşünüyordum. Arasam yeniden... İçimden hiç gelmese de denedim. Cevap vermedi kaltak! Bizimkiler merkezde boğuşup dursunlar Erdal Amir'imle, soruşturmanın bilmem kaçıncı günü diye azar yesinler, ben yine Güven peşinde... Nereye gittiğimi bile bilmeden Güven kendisine bir şey yapacak diye yanıp dönüyorum. Sabahın köründe çıkıp gitmişler işte kadınla. Sabah çıktıklarını da nereden çıkardım ki? Adam birlikte gittiler, dedi. Biraz somut bir şeyler olsa, Emel'in evini aratma bahanesi bulsam, güvenliği sorguya alsam... Güven için yine işimi kullansam kısaca. Bulsam onu, karşıma alsam, yalandan vazgeçtiğimi söylesem, nereye isterse gitmesine izin vereceğimi... Sonra izin versem sahiden. Balkonumda oturup her gece bir paket sigarayı bitirsem... Bazen yanına bir de kusana dek içecek kadar içki koysam. Yaz gelince kavun da kestim mi!..

Ah be! Neredesin Güven?

Yönümü merkeze çevirdim. Güven'in gprs hattı üzerinden nereye gittiğini bulabilirdim. Tabii bunu yapabilmek için de hayatından endişe ettiğimi söyleyebilirdim. Belki biraz daha abartıp tehlikeli bir kadınla birlikte olduğunu da yumurtlarsam... Erdal Amir'im bu kadar kolay kanar mı yahu? Adam resmen beni topa tutacak ondan sonra. Ne söylese haklı! İşimi gücümü bırakmış Güven tehdit mi

etti, tek derdi beni korkutmak mıydı demeden onu arıyorum. İstanbul gibi şehirde, telefonuma bile cevap vermeyen bir adamı... Hem de bir kadınla birlikte olduğunu bile bile...

Emniyetin binasından bizim kata çıkana dek akıllanmamış bir hâlde Amir'imi gprs takibi kullanmaya ikna etmenin yollarını düşünüyordum. Ta ki Erhan'ı toplantı odasının önünde yolumu kesip de "Emel kimmiş hadi tahmin et?" diye sorarken bulana dek.

"Kaltağın teki!"

"Selami Demirci."

"Ne?"

"Müstakbel karısı Emel Demirci..."

"Selami Demirci kim be?"

"Hatırlasana şu boğularak ölen alkolik... Teknede... Bursa'dan dönerken geldin ya cesedin başına. Kaza diye kapattık dosyayı."

"Kaza değil miymiş?"

"Yok be, Emel'in kocası diyorum. Tesadüfe bak!"

Durakladım. Erhan, pişmiş kelle gibi sırıtırken ortağımın kolundan yakaladım. "Kadın profesyonel yüzücü."

"Hangi kadın?"

"Emel... Ve kocasını boğulurken kurtaramadığı için dövünen bir profesyonel yüzücü."

"Ne diyorsun?"

Ve şimdi yanında Güven'le kim bilir hangi cehennemde? Erhan öyle bir bağırdı ki endişelerimin arasından kötü bir haber almış gibi sıçradım. "Amir'im katili bulduk!"

Toplantı odasında yerlerimizi aldığımızda telefon elimde Güven'e arka arkaya mesajlar atıyordum. "O kadın katil! Ferzan Gece'nin katili. Hatta kocasının bile... Hasan Uçan'ı da o öldürdü. Güven beni acil ara, çabuk!"

Aramasını bekleyemeyecek kadar tedirgin yeniden arka arkaya aramaya başladığımda Güven'i, arkadaşlarım da mevzuyu tartışıyorlardı. Duyduğum yoktu hiçbirini ama Erdal Amirin, "Ferzan'ı neden öldürsün kadın peki çocuklar? Adam babasının patronu, yıllarca ekmek yemişler kapısında." dediğini duyunca girdim lafın arasına.

"Ferzan'la da yatmış Amir'im bu kadın."

"Yatmış biraz ağır oldu." diye mırıldandı Erhan ama Erdal abi devam etmemi işaret etti.

"Dişlerinden, burnundan, dudaklarına kadar estetik yaptırmış. Yaşı küçük diye dükkânda çalıştırmamış, kendi metresi yapmış. Ama bu uyanıklar nikâh diye tutturunca tekmeyi vurmuş Ferzan."

"İntikam meselesi, seri cinayetler desene!" diye takdirle dudaklarını kıvırdı Fikret abi.

"Ee ,Hasan Uçan?.."

"Orasını bilmiyorum." dedim Erhan'a dönüp. "Fakat zaman kaybediyoruz şu an. Evini aramalı, çalışanlarını konuşturmalıyız."

"Ee, kalk o zaman ortak!" diye davranınca devrem, Erdal Amir'ime döndüm.

"İzinsiz olmaz. Kapıda gıcık bir güvenlik görevlisi var, bize izinsiz adım dahi attırmaz."

"Ara sen Bekir Savcı'yı, Erhan sen de Emel'in hattının kullanıldığı telefon ile şu yurt dışı adresli adamın hattının kullanıldığı telefonu karşılaştır. Fikret sen de Selami Demirci'nin adli tıp raporunu getir, bir daha inceleyeyim."

Bir saat sonra dişlerimi kamaştıran güvenlik görevlisi ve evdeki herkesi merkeze getirtmiştik. Evin aranması işini Fikret abi ile Amir'im üstlenmişti, zira güvenlik görevlisi ile konuşan ben olmazsam çatlar ölürdüm. O adama tepeden bakmak nasıl olur gösterecektim.

Sorgu odasında ecel terleri dökerken buldum adamı. Aslında sorgu odasında sorgulamaya bile lüzum yoktu onu ama kendisi kaşınmıştı. Sabah sabah, daha afyonum patlamamışken bana gösterdiği muamele yüzünden daha fazlasını hak ettiğini söyleyip duruyordu bir yanım. Sorduğum sorulara ilk andan itibaren hiçbir şey bilmediğini söyleyerek başladı adının Hayri olduğunu öğrendiğim arkadaş.

"Hayri dediğin babayiğit, güçlü kuvvetli olur. Senin gibi cılız değil!" deyip damarına da bastım ama yine de konuşmamakta ısrarcı davrandı.

"Gücümden niye şüphe ettiniz Memur Hanım?"

Emel ile Güven sabah çıkmışlardı, giderlerken elbette ona hesap vermemişlerdi. İşinden daha fazlasını yapan biri değildi, bilmezdi, karışmazdı, konuşmazdı. Zaten konuşacak bir şeyi de yoktu. Onu haksız yere tutuyordum burada,

muamelem çirkindi, buradan çıkınca beni şikâyet edecekti. Botumun izlerinin suratına çıkması şikâyet ihtimalini kuvvetlendirdi. Kimin umurunda? Yere yıkılan sandalyesinin üzerinde boğazına yapışıp "Nerede bulurum patronunu? Bana çabuk söyle, yoksa senin suratını paramparça ederim!" diye avaz avaz bağırırken lüzumsuz devrem yetişip elimden kurtardı Hayri'yi. Sandalyesini düzeltti, ona bir bardak su verdi, kanayan burnuna tampon yapsın diye bir de sargı bezi uzattı ve ben ayakta dikilirken karşısına oturdu.

"Bastır burnuna Hayri, dursun kanın."

"Şikâyet edeceğim sizi, şiddet gösterdiniz bana. Buna hakkınız yok."

"Hayri, madem bu kadar biliyorsun hakkını hukukunu, bizden bilgi saklamanın da suç olduğunu bilmen lazım."

Benim agresif ortağıma ne olmuştu da böyle aklıselim bir komisere dönüşmüştü.

"Ben bilgi saklamıyorum sizden."

"Ne kadar zamandır çalışıyorsun Emel'in yanında?"

"Uzun zamandır, ben Selami Bey hayattayken de Demirci ailesi ile çalışırdım."

"Ölünce de sadakatin ve çalışkanlığın sebebi ile yeni hanım seninle çalışmaya devam etti."

"Aynen öyle."

"Çok misafiri gelir miydi Emel Hanım'ın?"

"Sayılmaz..."

Erhan, yanında getirdiği dosyalardan Ferzan'ın ve Hasan'ın fotoğraflarını gösterdi.

"Bu adamları görmüş müydün hiç?"

Bakmadı bile Hayri direkt "Hayır." dedi.

Tepemin tası attı o vakit yeniden üzerine yürüyüp "Doğru düzgün baksana ulan!" diye bağırdım. Erhan beni engelledi ve aynı şeyi bilinen bir kibarlıkla rica ederek o istedi. Kafasına saksı düşmüştü bizim ortağın anlaşılan.

Hayri fotoğraflara bakarken göz ucuyla da bana bakıyordu. "O çıksın." dedi bir anda.

"Zehra Hanım bu soruşturmanın şefi, çıkmasını ben emredemem Hayri. İsterse çıkar!"

"O zaman konuşmam."

"Konuşmak zorunda olduğun için, adalete yardım etmen gerektiği için buradasın."

Telefonum çaldı o sırada. Panikle cebimden çıkardığımda arayanın Erdal Amir olduğunu gördüm. Sorgu odasından çıkıp telefona cevap verdim.

"Güven'in valizi burada Zehra, belli ki nereye gittilerse geri dönecekler. Güven için endişelenme diye haber verdim. Hem öldürdüğü adamların hepsi bir şekilde kendisine göre daha yaşlı adamlarmış. Tuzağa düşürmüş ve öldürmüş. Hele kocası... Adamı sarhoş etmiş, biliyorsun işte. Güven'e bir şey yapacak olsa -ki neden yapsın- Güven kendini savunur."

"Ona bir şey yapacağını sanmıyorum Erdal abi. Çok yeni tanıştılar, bir yaşanmışlıkları bile yok. Fakat yine de bir katilin yanında..."

"Unutma aynı suçtan yargılanmış bir adam. Her katil, herkes için tehlikeli değildir."

"Gprs'ten aratıyorum. Hasan Uçan meselesi de açığa kavuştu mu dosya kapandı demektir Amir'im."

"Hadi inşallah! Sıkma canını, her şey olacağından daha öteye gitmiyor nasılsa."

Telefonu kapatıp döndüğümde, içeriden gelen gürültülere kulak kabartıp içeri daldım ki bizim Hayri bu sefer de Erhan'ın botunun tadına bakıyordu. Adam bir şey bilmiyordu belki de ve biz onunla zaman kaybediyorduk. Boş yere bu uyuz herifi... Kaldırdık yine de onu yerden Erhan'la beraber, bir sargı bezi daha verdik herife. Bir şişe su istettik yukarıdan. İsterse, açsa yemek de söyleyebilirdik. İstemedi. Eh, keyfi bilirdi, biraz sakinleşsin diye bekledik, bu sefer ikimiz de karşısına geçip oturttuk.

"Nereye gitti bu patronun Hayri? Bak, birazdan devrem kalkacak bir yumruk atacak bana, gözüm moraracak. Senin yaptığını söyleyeceğim. Bir anda saldırdığını ve seni bu yüzden dövdüğümüzü... Nefsi müdafaa... Anlarsın ya..."

Gözüme nefretle baktı. Dişlerini sıkarken dudakları aralandı Erhan'a dönüp "Yumruk için hazırım komiserim." dedim.

Hayri'nin sesi duyuldu, "Bana nereye gideceklerini söylemediler. Ben de onlara sormadım zaten. Herif yanında, ben kimin umurundayım, kim hesap verir bana?"

Erhan ile göz göze geldik. Yine de ilk gıcık gittiği polis bile olsam kadın oluşumdan ötürü olsa gerek bunu en iyi ben anlarım pozu kesmek istedim.

"Emel ile Güven arasında duygusal bir şey yok." dedim. Olsa ben bilirim edama dikkat kesildi. "Güven benim sözlüm, bu cinayet meselesi için gizli görevdeydi. Emel'den uzun zamandır şüpheleniyorduk. Hayatına giren erkekleri tek tek öldürecek olmasından da şüphe ediyoruz. Buna sen bile dâhil olabilirsin."

"Ne alaka?"

"Birlikte olmadınız mı yani hiç?"

"Tabii ki de olmadık. Ben ekmeğine ihanet eden birine benziyor muyum hiç?"

Erhan başını salladı. "Tam olarak öyle bir piçe benziyorsun!" dedi.

Hayri ona diklenecek oldu, elimi kaldırdım. "Otur, ilişkinizden ötürü Selami Demirci'yi birlikte öldürmüş olmanızdan şüpheleniyoruz."

"Ne ilişkisi, nereden çıkarıyorsunuz?"

"Tanıklar var, evin diğer çalışanları sizi defalarca görmüşler." Erhan masanın altından dizime vurdu. Bilirim ki bu "Aslanım!" demektir. "Şimdi bana anlat bakalım, bu cinayet planlarından haberin var mıydı?"

"Hayır. Benim nereden haberim olacak Memur Hanım? Ben... Ben evliyim. İki çocuğum var benim, karım var."

"Ne mutlu sana, Allah bağışlasın. Olur, şeytana uymuşsun. Kadın zengin, kocası da yaşlı. Birkaç kaçamak..."

"Yalan söylüyorlar, iftira..."

"Peki! Fotoğraflarınızı çekmişler desem..."

"Yalan söylüyorsunuz!"

"Öyle mi? Erhan Amir'im fotoğrafları gösterelim mi?"

"Yukarıda, alıp geleyim." Sandalyesini iteleyerek ayağa kalkacak oldu Erhan, Hayri ötmeye hazır kuş gibi Erhan'ı vazgeçirdi fotoğraflardan. Vazgeçmese ne olacak, fotoğraf falan bulacağı yoktu.

"Ben birilerini daha öldürmek niyetinde olduğunu sanmıyorum. Kocası öldüğünde şüphelenmedim değil ama ben diğer adamları tanımam. Ölüm değil de kaza diye duyulunca etrafa günahını aldığımı düşündüm. Sormadım bile. Benimle daha çok görüşmek ister diye düşündüm. Öyle de olmadı. O talep etti zaten, ben değil. Benden yaşlı bir kere kadın. Şeytana uydum ben de. Ama birlikte iş planlayacak bir şey değil. Ayinler yapardı Emel, hizmetçiler görmesin diye beni odasının önüne dikerdi."

"Ne ayini?"

"Mumlar yakar, ortasına oturur, kâğıtlara bir şeyler yazar, birileri ile konuşurdu."

"Birileri derken..."

"Hayali uydurmaca. Zaten garip biridir, anlatırken de doğaüstü varlıklara inandığına dair bir şeyler söylediğini biliyorum. Ölüm gününü bildiğini söylerdi. Eğer üçüncü gözümü açık tutarsam ben de bilebilirmişim."

"Vay anasını!.." diye bir nida ile Hayri'nin dikkatini dağıtacak diye korktuğum ortağıma bir dirsek sallarım sanıyordum ama baktım ki hiç öyle değil.

"Bir kurbandan bahsediyordu." Gözleri kocaman açıldı Hayri'nin. "Emel Hanım, bir kurban verirse kendisiyle birlikte, böylece öldüğünde cennete gidebileceğini söylerdi. Kurban kesmekten bahsettiğini sanmıştım, bana teklif etti. Açık açık... Kabul edersem olacakmış."

"Ne olacakmış?"

"İkimiz de cennete gidebilirmişiz. Sonsuza dek mutluluk... Ama ölümü kabul etmem lazımdı."

Erhan bir kahkaha patlattı. Ürktüğümü gizleyemem. Erhan'ın kahkahasını umursamadım bile Hayri'nin direkt gözlerine bakarak sordum. "Ferzan, kocası ve belki Hasan da bu kurbanlardan mıydı?"

"Bilemiyorum. Tek bir kurban demişti. Birlikte ölmek isteyebileceği biri... Bu isimler onun için önemliydi ise onları kurban etmiş. Hayır, birlikte ölmekti bahsettiği. Onları öldürmüş."

"Evet öldürdü. Seninle birlikte ölmek istiyordu yani öyle mi?"

Başını usulca salladı Hayri. Burnuna bastırdığı sargı bezini indirdi, gözlerini kapadı ve bir anda o koca ela gözlerini üzerime dikti. "Yat demişti, yat ile açılırız sonra denizin ortasında yatı ateşe veririz. Ateşten doğmuşuz biz."

"Şeytan gibi..."

"Ateşle ölümmüş bu dünyanın yangınından kurtaracak. Yanarken çok acı çektiğin için öldüğünde tüm günahların bağışlanırmış."

Göğsüm daraldı, ayağa kalktım. "Güven'le yata gittiler, açılacaklar."

Erhan da benimle kalktı. "Güven'in bu saçmalığa inanacağını mı sanıyorsun? Ölümü kabul etmeliymiş taraf, sakin ol Zehra." Bileğimden tutacak oldu kendimi geri çektim. Hayri'nin bakışlarındaki donukluğa baktım,

"Kabul etmediğin için mi seçmedi seni?"

"Evet! Saçma olduğunu söyledim, alay ettim. Alındı bana. Güven denen adamı da bu yüzden getirdi sandım. Canım sıkıldı, açıkçası. Hastalıklı düşüncelerine rağmen iyi zaman geçiriyorduk. Seviyordu beni."

"İllaki ölümü kabul etmek lazım, değil mi Hayri?"

"Bilmiyorum, anlattım işte söylediklerini. Bu saçma şeye siz de inanmıyorsunuz, değil mi? Kabul edilse bile kendini yakarak öldürmesine falan..."

"Bu yatı hangi marinada?"

Erhan'la birlikte düştük yola. Hem arabayı o sürüyor hem de hikâyeyi telefonda Erdal Amir'ime anlatıyordu. Deli saçması şeylerdi hepsi, aklı başında kimse inanmazdı. Ama zaten ölümle kafayı bozmuşsa biri inansa da inanmasa da başka birinin inancı ile ölümü deneyebilirdi. Kendisi de yapamıyorsa hele, eli varmıyorsa bir türlü canını almaya, hazır alacak biri varken... Erdal Amir'im sahil güvenliğe haber verecekti ama bu saçmalığa inandığı için değil, Emel'i denizde bulursa tutuklamak için. Çünkü yatak odasında ucu yakılmış fotoğraflar bulunmuştu. Fotoğraflara kan benzeri bir şeyler sürülmüştü ama dikkatli bakıldığında fotoğraflardan birinde Hasan Uçan'ı görmüşlerdi.

Çıldıracak gibiydim. Güven, böyle bir saçmalığa ait oluyordu da bir kadının tuhaf adanma ayinine eşlik ederek ölüme gidiyordu!

"O ölürse..." dedim Erhan'a.

"Yok be kızım!" diyerek koluma vurdu. "Ağrılı saçma adam değildir. Kabul etmez!"

"Ondan vazgeçmemin yolu ölmesi ise buna razı olduğunu söylemişti dün bana."

Erhan rahatlığından sıyrılıp tedirgin bir havaya büründü. Erken kararan hava yüzünden yıllar sonra ilk kez kışlardan nefret edebilirdim. Oysa bana kışlar, yağan kar hep onu hatırlatıyor diye bu mevsimi daha çok sevmiştim.

Sahil güvenlik şefi bizi karşıladığında hava şartlarından dolayı denize açılmanın yasak olduğunu, Hızla yağan karın tipiye çevirmesini bekledikleri için yatlara da izin vermediklerini söyledi. Yanlış alarmdı belli ki bizimki ya da Emel planını değiştirmişti, başka bir yeri verecekti ateşe. Şef sözünü tamamladığında varsayımlarım silindi, verdiğimiz bilgilere ait yat gizlice açılmış. Bütün bunlara rağmen hem de... Kim bilir kime ne kadar para vererek izin almıştı.

Bizim ekibi bir bota, sahil güvenlik ekibini de diğer bota aldılar. Hiç sevmediğim çelik yelekler gibi yeleklerden giydirdiler botlara binerken. Erdal Amir'im, botta yanına oturttu beni. Hava buz, denizin soğuğu insanın içine işleyecek cinsten. "Demek kadın psikopatmış ha!.." diyordu Fikret

abi Erhan'ı dinlerken. Erdal abinin kolunun altına sinmiştim, sessizce dua ediyordum.

"Sakin ol kızım!" dedi usulca kulağıma.

"O kadını sağ bulursam parçalayacağım."

"Sakin, Ağrılı için yanlış varsayımlarda bulunuyorsun besbelli. Adam bu garip senfoniye niye eşlik etsin, niye ölmeye razı gelsin? Taşı sıksa suyunu çıkarır bu adam. Bırak Allah'ını seversen!"

Güven, ne zaman kendini düşünmüştü ki? Taşı sıksa suyunu çıkarır bir adam vicdan azabı ile yanıp duracağına Dudu'yu kurtarmaz mıydı? Hep birilerinin hayatı için endişe etmiş; kendisini bir kenara, önemsediği herkesi aynı kefeye koyup bulunduğu yerde soğuktan tir tir titrese de doğan koca güneşi o kefeye bahşetmiş bir adam. Güven; cesaretini gövdesiyle ezmiş, korkuları ayyuka çıkmış, bir kadını sevsin diye ölünesi adam. Seviyor da nasıl seviyor? Acıta acıta seviyor diye vazgeçilmesi mümkün değil ki. Ağlamamak için direniyordum artık. Mesajlar atmıştım; Emel katil diye, dönmeyişinin açıklaması o kadının saçma ayininin ortağı olacağıydı. O bari mutlu olsun, mutlu ölsün mü demişti acaba? Hem de cehennemin var olduğuna inana inana... Gittikleri yerde cennetin kapılarını onlara açmayacaklarından emin ola ola... Ulan koca kafa, seni sağ bulayım bu çektirdiğinin hesabını sana sormaz mıyım?

Yanımızdaki bottan işaret geldiğinde Erhan anlatmayı kesmiş hepimiz ilerideki yata dikkat kesilmiştik. Ölüme dair

hiçbir belirti taşımayan yat aheste aheste salınıyordu soğuk sularda. Megafonu istedi Erdal Amir'im, sahil güvenlik biraz daha yaklaşmamız gerektiğini işaret edince bekledik. Çok da yaklaşmış sayılmadığımız bir anda komutunu aldı Erdal Amir'im ve daha megafonu ağzına tuttuğu anda bir patlama sesi duyuldu.

Yılbaşı akşamları gök delinircesine havai fişek gösterisi yaparlar. Gecenin bir yarısı gökyüzü gündüze çalar, aydınlanır. Pencereden izlerdik hep. Ece, sıradaki havai fişeği kendisine tutar pembe renk çıkarsa dileğinin gerçekleşeceğini söylerdi. Dileği babasının yeni yılda hep yanında olmasıydı. Pembe renk onun sıradaki havai fişeği tuttuğu anlara hiç denk gelmedi.

Kıpkırmızı alevler... Belimden sarılmıştı biri. Kim bakamamıştım bile. Ama bilmez miyim? Erhan cengâveri, bırakır mı suya atlayayım? Sımsıkı bastırıyordu karnıma, bot devrilecek diye tehdit ediyordu. Bağırıyordum ben, sahil güvenliğin doluştuğu bottaki adamlar telsizle anons geçiyorlardı. Yanıyordu yat alev alev. Botları süren görevliler bizi geri çekmişlerdi, ama büsbütün geri dönmüyorlardı. Isınmıştı sanki ortalık, yüzümü yalayan sıcaklık "Bittin kızım sen Zehra!" diyordu. Bu defa da ateşi anıp duracaksın. Senden onu alan tek şey kara kış olmayacak artık, ateş olacak bir de kışın yanında.

Bunu unutmak için Yavuz'la tekrar evlenmeliydim belki de. Hâlâ imkânım varken bir erkek çocuk doğurmalıydım.

Adını Güven koymalıydım oğlumun. Nasıl olacaktı bilmem ama Yavuz'la benden esmer bir erkek çocuk doğmalıydı. İri yarı, geniş omuzlu, uzaktan bakıldığında heybetine bak, dedirten türden bir erkek çocuk...

"Denizde biri var!"

Yığıldım olduğum yere, dizlerim beni daha fazla taşıyamadı. Bırakmıyorlardı ki beni zaten; atlayayım suya, yüzeyim ateşe doğru!.. Emel'in beni de kurban etmesine izin verecek değildim. Kurtarabilirdim belki Güven'i. Tutarsam elinden, çekersem kendime... Gücüm yeter mi bilmem. Bir mezarı olsun en azından, başına gittiğimde içinde yattığını bileyim, kaybedişim büsbütün hiçlik olmasın. Oturduğum yerde daha çok sarar beni Erhan'ın kolları sandım ama bırakıvermiş o da beni. Umudunu kesmiş besbelli; ağlarsa ağlasın, atlarsa atlasın... Kafamı kaldırdım; öyle ya, atlayabilirdim suya ben de.

"Güven bu!" diyordu Erhan. Onca bağırış çağırış bir anlamlandı zihnimde. Toparlanmaya çalıştım, dizlerim yarı yerinden kırık. "Güven suya atlamış!" Erhan, yanıma diz çöktü. "Kurtulmuş!" Sevinmiş kerata. Ben daha da yitik biri olmayacağım diye mi? Güven'i sevdiğinden mi? Botun kenarlarına uzandım, sahil güvenliğin botuna çekiyorlardı onu. Ateşi arkasında bırakmıştı. Bir yeri yanmış mıydı? Acıyor muydu canı?

"Üşüyor!" diye ayaklandım.

Yardım ediyorlardı oturmasına, titriyordu. Bir şey söyle-

diğini duymadım. Konuşamıyordu soğuktan, bottaki adamlardan biri kabanını çıkardı. Giydiriyordu sırtına... Erdal Amir'im bizim oradan bağırdı, "Kıyafetlerini çıkarın, öyle olmaz, kıyafetlerini çıkarın!"

"Güven!" diye bağırdım en sonunda. Kaldırdı sanki başını, bir baktı bana; bilemiyorum, o kadar net görünmüyordu olduğum yerden. Elini kaldırdığını gördüm, selam verdi bana, iyiyim, dedi âdeta.

Bizim bot kıyıya onlarınkinden daha evvel çıktı. Bir ip atıp da kuvvetle çekmek istedim hızlansınlar diye. Erhan davrandı bot yanaşmadan daha, ilk fırsatta Güven'e yardım edenlerin arasından tuttu çıkardı Güven'i. İki büklümdü, üşümekten konuşamıyor ve bariz bir şekilde yürüyemiyordu bile. Ambulansa seslendim sedye getirmeleri için. Sedyeye Erhan'ın yardımı ile taşıdılar. Bulduğum ilk fırsatta başucuna geçtim, gözleri açıktı, mosmordu dudakları ve yüzü. Sakalları saçları hâlâ ıslak...

İki avcumla tepesinden tuttum yüzünü, buz kesiyordu! Sedyenin hızı ile koşarak geri geri giderken nefesimi verdim yüzüne. "Birazdan geçecek, çok az kaldı, birazdan sıcağa gidiyoruz!"

Ambulansa görevlilerle atladım, hemşire bir şey söyleyecek oldu neci olduğumu bile bilmeden, vazgeçti bundan. Hâlim pek mi perişan göründü gözüne bilmem. Ambulan-

sın kapıları kapandı, siren çalmaya başladı, yanık olup olmadığını sordu görevli.

"Kolumda bir acı var." dedi Güven, titriyordu. Dağın soğuğuna alışık, eksi üç yüz derecenin adamı üşüyordu. Kulağına eğildim ve usulca "Hacer olsa şimdi sobayı yakardı." dedim.

16. GÜN

Gece yarısından sonra, yeni yılın ilk dakikalarında daha yenice girdiğim odasında gördüm onun gözlerini. Yanımızda bizim ekibin tamamı, hepsi onun için sahici endişeler taşıyordu. Hepsine tek tek bakarken Erhan "Emel öldü." dedi. Başını olumlu manada salladı, bunu biliyordu. O yangından sağ çıkmak mümkün değildi. O da suya atlayıp da ters yöne yüzmeseydi kalan parçalardan varlığına ilişkin bulgular çıkacaktı.

"İyi misin Ağrılı?" dedi Fikret Ağabey. Onunla ilk kez konuşuşuydu. Yine başını salladı Güven.

"Üşüyor musun?" diye sordu Erdal Ağabey. Nihayet konuştu.

"Artık değil!"

"Çok geçmiş olsun. Biz rahatsız etmeyelim öyleyse, yarın görüşürüz."

Erdal Amir'im ekibi toplarken Erhan bana döndü. "Sana emanet, unutma ifadesi alınacak ve mahkemeye çıkacak."

Onu kaçırmamdan, ceza alır diye korkup onunla birlikte kaçmamdan korkuyorlardı. Merak etmemelerini söyleyip

odanın kapısına dek yolcu ettim hepsini. Geri döndüğümde bir şey isteyip istemediğini sordum. Su mesela...

"Uzunca bir süre su görmek istemiyorum."

Kolundaki yanığa işlem yapılmış, yarası sarılmıştı. Başını çevirip o yaraya bakmaya çalıştığını fark edince "Önlem olarak kalıyorsun burada, aslında eve bile gidebilirsin. Doktora ben ısrar ettim. Yoksa gözaltına alınacağını, en azından bu geceyi dinlenerek geçirmen gerektiğini söylemesi için..."

"Sağ ol!"

"Prosedür işler... Yatta yangın çıkmasına neden olan kişinin sen olup olmadığın, Emel'in ölümüne kast edip etmediğin... Sabıkalısın diye risk var ama Bekir Savcı ile konuştum bizim ifadelerimiz bile kurtarırmış seni. Merak etme."

"Etmiyordum."

Yatağının kenarına oturdum. Olmadı öylesi, ters döndüm, başımı yastığına koydum. Göz göze geldik o da başını çevirince. "Ölmekten neden vazgeçtin?" diye sordum ona. Anlamamış gibi baktı gözlerime. Sudan çıkmış balık gibi... İrice bir balık, aslında Doğu'nun serin sularının tatlı olanına alışkınken tuzlusunda çırpınmış bir balık. Nasıl yaşatırsın öylesini alışmadığı derinliklerde bir balinaya yem olmadan? "Bak benden yine kurtulamadın, bu defa gelip yanına yattım. Git diyemeyecek kadar da yorgunsun üstelik."

"Seninle bu gece kavga etmeyeceğim."

"Yarın da etmeyeceksin. Benimle kavga etmeme koşuluyla seni affedebilirim. Başka türlü de etmem. Etmezsen etme deme! Pekâlâ bana bunu borçlusun. Yat havaya uçunca ateş beni de gökyüzüne fırlattı sandım."

"Sen geri düşerdin oradan, hem de tam tepeme."

"Korktum Güven, suya atlayacaktım Erhan bıraksa." Gözlerini kapadı, bir daha açmaya niyeti yokmuş gibi. Biliyordum, yorgun! Üstüne gitmek istemedim bu sebeple. Ben de kapadım gözlerimi, ne olacak canım bu gece de uyuyayım yanında. Birkaç saniye sürmedi bu göz kapatma serüveni, uzanıp kısacık öptüm dudaklarından, kolumu üstüne atıp iyice sokuldum. "Bırakmam seni!" dedim.

Bir süre sessizlik, içim geçmiş geçecek. Tok sesi boğuk boğuk duyulunca yeniden açtım gözlerimi bilhassa yüzüme bakıyordu.

"Pişman olmandan çok korkuyorum. Lanet olsun seni tanıdığım güne demenden... Kendim gibi seni de işe yaramaz bir hâle düşürmekten... Yapacağımız işler tutmayabilir, beş parasız kalabiliriz, o zaman birbirimize de tahammül edemeyebiliriz."

"Belki bir çocuğumuz olur. Bir erkek çocuğu... Sen öyle istersin herhâlde."

"Zehra..."

"Hayal kuruyorum, müsaade et."

"Bir gün yine kendimi işe yaramaz ve asalak hissedeceğim. Elimde değil Zehra, kompleksliyim ben. Olamadıklarım yüzünden... İşte ünlü bir futbolcu olacaktım, olamadım. Baba olacaktım, olamadım. Ve bunların ikisini de olamayacağım. Bir aile kuracaktım."

"Akşam işten dönünce ışıkları yanıyor diye mutlu olacağın, zili bilhassa çalıp çocuklarının seni karşılamak için yarışmalarını dinleyeceğin..."

"Bir karım olacaktı. Adı Zehra. Polis falan değil. Ağrılı bir ailenin kızıymış. Babam demiş bununla evleneceksin, görür görmez âşık olmuşum. Nasılsa çok zenginim, futbol oynuyorum. Zehra'yı kimseye ezdirmem, alıp götürürüm büyük şehre."

"Zehra utangaç, eli kimsenin eline değmemiş, bakire."

"Benim Zehra'm!"

"Gelinliğini giydiğinde duvağını kaldırana dek göz göze bile bakmamışsınız. Fakat o çocukluktan beri seni Güven'e vereceğiz dedikleri için ölümüne senin yolunu gözlemiş."

"Beni çok sevmiş."

"Bu defa çok da sevilmiş olsun lütfen."

"Çok sevildin zaten!"

"Evet, cinli kayanın orada bana çocukluğunu anlattığında hissettim bunu. Geceleri üzerimi örttüğünde de... İlk geldiğin gece uyumayıp adım adım kapımın önünde dolaştığında da... Benimle baba evinde seviştiğinde de..."

"Seninle ilk seviştiğimde de seni istemiştim."

"En çok da Erhan kapıdayken ayağıma o patiği giydirdiğinde hissettim."

Bu sefer o uzattı kolunu. Yanmayan, sağlam olanını... Kaldırdım başımı göğsüne yasladım. Uzandı saçlarımın en tepesinden öptü.

"Hayatının içine ettiğim için affet beni Zehra."

"Bir şartla affederim."

"Seni sevdiğimi söylersem mi?"

"Hayır. Ben biliyorum seviyorsun zaten beni. Başka bir şey... Kocam olacaksın!"

Merkezden içeri girerken bizim ekibin gözlerindeki parıltıyı görebildim. Kaçmamıştık, zanlıyı tutup kolundan sapasağlam getirmiştim merkeze. Erdal Amir'im bizim toplantı odasını açtı ekiple birlikte Güven'e de. İfadeyi yazması için memurlardan birini çağıracak oldu, işaretimle bundan vazgeçti. Bazı noktalarda Güven'in beyanını değiştirmemiz gerekebilirdi ve bizim ekibin dışında tanık bir memur istemiyorduk. Erhan'ın emektar diz üstünü açtım, masa başında en uzun çalışan memur olarak ben oturdum yazmak için. Amir'im bize birer çay söyledi, Fikret Abi de elinde sıcak simitler, eritme peynirlerle geldi. Herkes payına düşeni bölüştü. Bilgisayarı açarken simitten ilk lokmayı kopardım ve Erhan'ın açtığı peynire batırdım.

"Biz sormadan bir anlat bakalım Güven." dedi Erdal Amir, başlangıç yapabilmek için.

"Yangın anını mı?"

"En baştan..."

Göz göze geldik o esnada Güven ile. Başımla bunda sakınca olmadığını ima edince başladı anlatmaya. Erdal Amir'im önündekileri işaret edip bir yandan da bir şeyler yemesini tembihledi. Aç açına konuşulmazdı.

"Bursa'dan döndüğüm gün..." diye başladı Güven anlatmaya. Bizimkiler gülüşmeye başladılar. O kadar da geçmişe gitmeye gerek yoktu canım. Güven, dinlemedi onları devam etti, "O akşam biz feribottayken haber verdi Erhan. Bir adam intihar etmiş ya da kaza geçirmiş. Neticede ölmüş. İl-

gimi falan çektiği yoktu. Arabada beklerken biraz bunaldım. Kapalı yerden yeni kurtulmuşken yeniden kapatmış Zehra beni arabaya..."

Kıkırdadım. "Beyler çaydanlık getirin. Güven'den sağlam romancı olurmuş, ayrıntıları sizi boğabilir."

Beni bile önemsemedi Güven, bilhassa Erdal Amir'imin gözlerine bakarak anlatmayı sürdürdü: "Arabadan indim, sağlam da yağmur yağıyor. Zehra gelecek gibi mi diye parmak uçlarımda biraz yükseldim. Kalabalığın içinde onu ararken ambulansın önünde gördüm Emel'i. Sık sık başını kaldırıp sizden tarafa bakıyor, sonra hemencecik indiriyordu başını. Dikkatimi çekmedi. Kimdir, nedir sormadım bile Zehra'ya. Hasan Uçan cinayetini de duydum, aklıma yine bu kadın gelmedi. Fakat Şeb'de işe başladığım gece bunu Ferzan abinin yanında görünce tanıdım. Kocasını kaybedeli o kadar az zaman olmuş ama kendini gece mekânlarına atmış. Dikkatimi çekmesinin ilk nedeni buydu. Biraz farklı oluşu falan değil. Ferzan abi, ballandıra ballandıra anlattı kadını bana. Tanıştırayım, zengin kadın, onunla takıl falan gibi laflar etti. İlgilenmediğimi söyledim."

"Burada atıyor." dedi Erhan.

Erdal abi kaldırdı elini, gevezeliğe mahal vermeyerek Güven'e söz hakkı tanıdı. Güven, kılını dahi kıpırdatmadı. "Tanıştık kadınla, biraz konuştu, ben de dinledim. Bekâr olduğundan bahsetti önce. Yalnız olduğundan... Bir kahvesini paylaşacak kimsesi olmadığından... Bu dünyanın kahrını çekenlerin ölünce mükâfatlandırılan kimseler olacağından... Ahiret inancı olan bir kadın herhâlde dedim, dinle-

dim onu. Ferzan abinin öldüğü gece de bu tarz laflar etti. Onunla değil, bilhassa benimle konuşmaya çalıştı. Sonra biz ayrıldık mekândan, o daha içerideydi. Süleyman ona git deyip duruyordu. Mekânda in cin top oynuyor bu daha içiyor diye sinirlenmiş sonrasında da. Ama nasıl oldu Ferzan abi ile buluştu bilmem. Ferzan'ın ölümü hiç ilgilendirmedi ama Emel'i. Hep kayıtsız kaldı bu ölüme. Beni arayıp sordu, benimle yakınlaşmaya çalıştı. Gecenin bir yarısı beni arayıp ağladı. Çok yalnız olduğundan, en güvendiği insanların bile onunla geleceği göze almadığından... Cenneti vadetse reddedildiğinden falan... Sarhoş diye üstüne gitmedim. Bir taraftan da o akşam gördüğüm kadın olup olmadığını sorsam mı kendisine diye düşünüyorum. Ama yeni cinayetlerle alaka kurmuş değilim. Zehra'yı anlattım ona tam olarak benimle ilgili ne düşünüyor bilmek için, çok ilgilenmedi. Önemsemedi anlattıklarımı. O zaman yalnızlıktan takılıyor bana diye düşündüm. Şüphelenmekle şüphelenmemek arasında kaldım, bir gariplik vardı onda ama isim koymadım. Erhan'da kalmaya karar verdiğim gece, gündüzünde ben diye Zehra ile mesajlaşmış olduğundan tava gelmiş bir şekilde beni aradı. Evine davet etti. Gidecek yerim yok, Erhan'a gitsem Zehra'nın benden vazgeçeceği yok... Gittim evine. Şöminesini yaktı, ışıkları kapattı, bütün evi mumla doldurdu. Bunu her gece yaptığını, kötü ruhlardan arındığını, iyi ruh dostları olduğunu söyledi. Yalnız bıraktım onu, gidip yerime yattım. Ertesi sabah sızmış, kusmuş bir hâlde mumların ortasında buldum Emel'i. Kurban gibi laflar etti; garip, anlamsız sözler... Sakinleştirdim onu, elini yüzünü yıkadım.

Zehra ile buluşmuş, Zehra üzerine kahve dökmüş. Ölümle tehdit etmiş. Bunu anlatırken gülüyordu. Neden güldüğünü sordum, ölümü istediğini fakat buna birinin sebep olmasının imkânsızlığını anlattı. Birileri bir başkasının ölümüne sebep olursa ancak bunu intikam almak için yaptığında haklı olurmuş. Ceza verirmiş ölümle. Kader çizgisi bozulur, başka bir zamanda ölürmüş kişi. Böylece cennete gidecekse bile cehenneme gidermiş. Kuran'a inanıp inanmadığını sordum. İnandığını söyledi fakat söyledikleri Kuran'dan laflar değildi. İntikam almak istediğin biri var mıydı diye sordum. Birini kastederek değil. Öylesine... İlk olarak Ferzan dedi. Başka isim vermedi. Ferzan'ı kim öldürmüş olabilir diye de sorunca bu bahsi kapattı, ayinine geç kaldığını söyledi. O gece onu ayin yaparken izledim. Birileriyle konuştu durdu."

"Cinli kadın!" diye mırıldandı Erhan.

"Cinli kayadan sonra gerçeği..." dedim ben de. Güven'le o zaman göz göze geldik. İyi gibiydi. Ne bileyim bir gün önce ölmekten son anda vazgeçmiş biri gibi görünmüyordu gözüme. Rahatlamış, mutlu gibi... Gülümsedim, mahcup bir tavırla Erdal Amir'ime döndü.

"Ayini bitirince ona Zehra'dan sonsuza dek ayrıldığımı artık onunla yaşamak istediğimi söyledim. Bunu isteyip istemediğini sordum. İstiyordu. Ama bana daha fazlasını vadediyordu. Gerçek dünyada gerçek mutluluk, cenneti garantilemek... Onunla sabah olduğunda yatla denize açılacaktım ve bana her şeyi anlatacaktı. Her şeyden kastının ne olduğunu sordum, 'Ferzan'ı...' diye cevap verdi. Sabrettim ben de. Sesini telefona kaydederim, Zehra'ya atarım diye

düşündüm. Cenneti garantilemek dediği şeyin yine böyle saçma sapan bir ayin olacağını sandım. Ölümünü kendin seçmek ve ölüme giden yolda kurban vermek gibi bir saçmalıkmış. Ona bunun imkânsız olduğunu, tek bir yaradan olduğunu, cennete gitmenin iman etmekle ilgili olduğunu söylediysem de sürekli aynı şeyleri tekrarladı durdu."

"Sana cinayetleri anlattı mı?" diye girdi araya Fikret abi. Başını olumlu manada salladı.

"Telefonumu arabada düşürdüğümü düşünüyordum. Yata bindiğim anda kontrol ettim ve bulamadım. Arabanın içine bilerek bırakmış. Sonra itiraf etti bana. Anlattıklarını Zehra'nın duymasından korkuyormuş. Bu radyasyon dedikleri şey aslında bir tür ihlalmiş. İnsanların hayatlarına sızıyormuş. Zehra teknolojik yöntemlerle değil, tamamen bu radyasyon dalgaları ile söylediklerini duyabilirmiş. Çünkü bu dalgaları yönetenler de kötü ruhlarmış."

Erhan devremle karşılıklı gülüştük. "Süleyman gibi, radyasyon ile bozmuş!"

"Altı kardeşi daha varmış zamanında. Kardeşlerinin hepsi Ferzan'ın yanında çalışmışlar. Kimi kaybolmuş gitmiş, kimi de Ferzan'ın pis işlerinde ölmüş. Babası sırf bu yüzden aklını kaçırmış. Sadece Ferzan'ı hatırlayan, bütün çocuklarını unutmuş bir manyağa dönmüş. Şimdilerde de bir başkasının kimliği ile hayatına devam ediyormuş."

"Kimin?"

Güven bana cevap vermek üzere döndüğünde bir şeylerden şüphelendiğimi anlamıştı. "Ferzan'ın ölen adamlarından birinin... Ölen o değil de Emel'in babası gibi göstermişler."

"Neden?"

"Bir suçtan aranıyormuş. Erkek kardeşlerinden biri uyuşturucu alıp kriz geçirmiş, babası da bunun üzerine benim oğlum böyle köpek gibi sürüneceğine ölsün daha iyi, demiş. Vurmuş oğlunu. Müdahale etmek isterken çalışanlardan birini daha öldürmüş."

"Sanki mekânda o gece iki cesetten başkası yok gibi yapmışlar. Oğlunu öldüren baba kendi canına kıymış da intihar etmiş. Babasının kimliğini öldürdükleri diğer adama vermişler."

"Olaya bak!" derken Erhan, aklımda hâlâ senaryonun birleşim noktaları vardı.

"Babası bütün bunları ancak yıllar sonra anlatmış Emel'e. Zaten aralarındaki ilişki gerçek bir baba kız ilişkisi bile değilmiş. Babası kızına durup durup namussuzlukla ilgili yakıştırmalar yapıyormuş. Bütün intikam planlarını bu hikâyeyi de dinledikten sonra kurgulamış. Kaybettikleri tak etmiş canına kısaca. İşe kocasından başlamış çünkü kocası bunu aşağılayan bir pislikmiş. İktidarsızmış sözde ve bunu gizlemek için kendine genç kadın almış. Öncesinde de pavyonlarda gezer, her gece bir kadınla çıkar ama kadına dokunmadan para verip gönderirmiş. Bir kadına en büyük kötülüğü ona kıymet veriyor gibi yapıp da paçavra gibi görerek yaparmışsın."

"Kadın haklı ağam!"

Erdal Amir'imin yan bakışı ile Erhan hemen çayına döndü. Buz gibi etti hâlbuki çayı, şaşkaloz, mevzuyu dinleyeceğim diye.

"Sonra Güven?.."

"Kocası yüzme bilmezmiş, sudan çok korkarmış. Emel'in su sevdası yüzünden almış yatı. Çok ısrar etmiş Emel. Alkole de pek alışkın değilmiş. Bazen içince birlikte olurlarmış."

"Adam iktidarsızdı hani?" dedim ben.

Dudaklarını kıvırdı Güven. "Orasını tam anlamadım, gerçek bir birliktelik olmamalı."

"Kadın psikopat. Sana da bu tarz şeyler teklif etti mi?"

Erdal abi sert iki öksürükle silkeleyince beni Güven'e bunu anlatması için daha sonra baskı yapmaya karar verdim.

"Adama bu vaatle içirmiş. Sonra da adamı suya itmiş. Hasan Uçan'a gelince onunla da eskiden tanışırmış. Ünzile diye bir kızdan bahsetti. İkisi ile aynı anda birlikte olmuş bu adam."

"Grup seks!"

Bu defa Erdal Amir'imi kim tutabilir? Masaya yumruğunu vurduğu gibi "Bir daha uyarmam,!" diyerek terör estirdi. Suspus olduk, başlar yine öne eğildi, Güven de yanlış bir laf ettiğini sanıp bizimle susuverdi.

"Sen anlat Ağrılı!" dedi Amir'im de ancak öyle rahatladı.

"Hayatının en çirkin zamanlarıymış. Hasan Uçan'ın pis fantezilerine alet olmuş, aşağılanmış, hevesini alınca da adam bunu atmış. Zengin bir adamla evlendiğini duyunca da tekrar aramış. Yeniden buluşmayı teklif etmiş."

"Ve buluşup adamı öldürmüş."

"Hayır Erdal Bey. Onu öldüren Emel değilmiş. Ferzan'ı da Hasan'ı da babası öldürmüş."

"Babası kimmiş?"

"Aslında benim bir tahminim var."

"Süleyman mı?" dedim Erdal abinin hışımından korkmama rağmen. Başını salladı Güven. "Bir kere birlikte bize gidiyorduk, Emel'le önümüzü kesti. Emel'e olur olmaz hakaretler etti, bir daha seni gözüm görmesin gibi laflar etti."

"Süleyman olmaz!" dedi Erhan kendinden emin. "Adam cinayet saatlerinde hep Şeb'de. Aynı yerde oturup uyukluyor."

Hepimiz ona hak verircesine başımızı salladık. Erdal Amir'im konu dağılmasın diye yine Güven'e söz verdi.

"Daha fazla intikam almak istermiş hayattayken ama en önemlileri ölünce içinde bu konuda ısrar kalmamış. Kandan yorulmuş, tiksinmiş. Bunları söylerken sürekli içti Emel. Engel olmadım, bana koyduğu kadehten de yemem için ısrar ettiği yemeklerden de tek lokma almadım. Sonra beni kurban olmam konusunda ikna etmeye uğraştı. Ben de onu teslim olmaya ikna etmeye uğraştım. Kalktı, içeriden bir bidon getirdi. Bir yandan kötü ruhlar, ölüm kaderini elinle değiştirmek ve kurban vererek cennete gitmek saçmalıklarını anlattı bir yandan bidondaki sıvıyı döktü. Döktüğü şeyin benzin olduğunu anladığımda bidonu elinden aldım ama alt katlara da dökmüş, her tarafı benzin sarmıştı. Yat kullanmayı bildiği için bizi geri döndürebilecek tek kişi oydu, ısrar etmeye çalıştım. Tehdit ettim en sonunda. Bir kez de vurdum."

"Eline sağlık."

Yeniden bakışları bana döndü Güven'in. "Sandığın gibi ölmek istediğim için gitmedim yani onunla."

"Fark ettim."

"Kibriti çakmadan atladım daha yattan, hızla yüzmeye başladım."

Erhan, gevezeliği ile yeniden sahnelere döndü ve finali yaptı. "Ve bir yıldız doğdu. Zehra suya atlamaktan, bırakın kurtaracağım diye bağırmaktan vazgeçti."

Bu defa ona Erdal Amir'im de katıldı. Hikâye bitti ise tadını çıkarmak bizim ekibin işiydi.

"Üşüyor, repliği devralındı bir vakit sonra."

Fikret ağabey onayladı amirini. "Türk filmi finali var bir de daha." Erhan ile ikisi bir ağızdan bağırır gibi uzatarak "Güven!" deyince kahkahalarla gülmeye başladılar. Erdal abi ise ağırlığını bozmamak için başını eğmiş, çaktırmadan gülüyordu.

"Durun daha final olmadı ki! Esas katil baba."

Gülüşler sustu, bakışlar karardı. Kapı çalındı o esnada, memur arkadaşlardan biri Erdal Amir'imi çağırdı. Kadının evinde bulunan kasa açılmış ve içinden çıkanları görmek gerekebilirmiş. Erdal abi çıkarken Erhan çaylarımızı yenileddi ben de Güven'in ifadesini doğru bir dille yazmaya başladım. Yine bazı detayları ona sordum. Sorularımın arasına şu soruyu da sıkıştırdım.

"Maktul ile seviştiniz mi?"

Fikret ağabey, amirinin yerine öksürdü, Erhan ise Amir'imin yokluğunu hissettirmemek için maytap geçercesine "Seviştim de de saçlarını yolsun bu deli kız!" dedi.

Kaşlarını kaldırdı Güven. "Bunu sonra konuşalım biz seninle." Fırladım yerimden, tünedim Güven'in tepesine. O da bizimkilerle birlikte gülmeye başladı. Erdal Amir elindeki mektubu sallayarak girdi.

"Noter onaylı!" dedi peşinen. "Bütün malını Süleyman Çelik'e bırakmış Emel."

Erhan fırladı yerinden, "Yaktım seni Süleyman." Fikret ağabey de hemen arkasından... Erdal Amir Güven'i işaret etti. Mahkemeye sevk yazısı bana kalmıştı.

"Ama bu benim son işim!" diye bağırmak istediysem de usulca başımı salladım. Güven'i kurda kuşa- Kuş Erhan oluyor- yem edemezdim.

Şeb'de öyle bir düzen kurulmuştu ki kamera kayıtları bir saatten sonra hep aynı kaydı yeniden kaydediliyor gibi hafızasına alıyordu. Süleyman'ın rengi iyice kahveye dönmüş hâkî renkli gömleğinin içinde, bir sandalyede uyuklayarak sözde Şeb'i kolladığı görüntüler... Birkaç saat içinde de çıkıp gidiyordu. Görüntüleri izlediğimizde kapı önü kamerasının hep aynı el arabası ile geçen çöp toplayıcısını çektiğini fark edince ah be, dedik. Cinayetin işlendiği günden öncesi değil sonrasını da izlemeliymişiz.

Süleyman, direnmemiş bizimkilere. Emel'in ölüm haberini alınca "Canım, ciğerim abim!" sözleri yerine yenisini söyler olmuş. Emel, Ferzan'ı da Hasan'ı da koruya aynı vaatle çekmiş kadınlığını kullanarak. Ne kadar da olsa iki kart zampara Emel'i koyunlarına almışlardı ve onun ne işveli bir kadın olduğunu biliyorlardı. Uçkurları ummadıkları anda, ummadıkları bir el tarafından ikisinin de sonu olmuştu.

İlk kez bir mahkemeden Güven'in beraat kararı ile ayrılırken içimde bir yerlerde Süleyman'a acıyan Zehra vardı. Bel-

ki de hep suçlulara acıyorum diye düşündüm. Gerçek suçlu fakat hayatın itelediği yerde buna mecbur kalmış olanlara... Süleyman, evlatlarını kaybetmiş, bu uğurda her şeyini kaybetmiş, Ferzan için hizmet ederken pespaye bir adam oluvermiş. Korumuş, kollanmış onu sözde ama kimin umurunda? En büyük mağduriyeti o görmüş, o yaşamış. Emel'in aklındakileri, sapkınlıkları bilmiş olsa yine de kalkışır mıydı bu işe? İşte o muamma!

Bir Varmış Bir de Yokmuş

Bizim gibilerin masalı böyle başlamalı aslında. Bir baktığında var olan sevdiğin adam, bir baktığında yoksa böyle anlatılmalı ömrünün en başından en sonuna. Sonuna daha konmalı ama öyle zamanlar oluyor ki bitti sanıyorsun, bir daha nefes alamayacağın için bir daha da yaşayamayacaksın. Sonra bir mucize oluyor, yaşıyorsun. Nefes de alıyorsun üstelik. Belki biraz kirli oluyor hava, biraz tıkıyor ciğerlerini ama işlemez ki sana, zaten pare pare olan ciğerlerin buna katlanmaya hazır ve nazır.

Güven'le bizim hikâyemiz işte böyle. Varmış yokmuşların götürdüğü velhasıl bir de getirdiği...

Mahkemeden sonra doğruca Erhan'la gittiğinde yarın için ne istediğini sormadım ona. Bıraktım sözde peşini, biraz toplasın istedim aklını. Yine de içim içimi yemedi değil. İçime edebiyle oturmasını söyledim. Eve döndüm, çoktan akşam olmuş tabii. Hacer, alışkın böyle üst üste gelmediğim günlere ama babam biraz telaş yapmış, canını sıkmış.

İki gün evvelinden Güven'in gelip apır sapır konuşmaları da var tabii sıkkınlığının içine sarmalanan. Çocukları şöyle bir sarıp sarmaladım, banyomu yapıp akşam yemeği sofrasına oturdum.

"Katilleri bulduk." dedim babama. Hiç ilgilenmedi bununla, zaten evvelinde nasıl bir dosyaya falan baktığımızdan da haberdar değildi. Yemekten sonrası için iznini istedim, balkonda biraz oturalım diye. Çocukları yatırıp yanına vardım, ona paketimden bir sigara uzattım. Seneler geçmiş babam ağzına sürmemiş ama bilirim bazen basar efkâr. Tıpkı Güven gibi yarım yamalak, ziyan ederek içer tek dal sigarayı. Yanına oturdum, bir tane de kendime çekerken izin istedim.

"Sanki içme desek bırakacaksın!" diye sitem etti. Önce babamın sigarasını yaktım sonra kendiminkini. Yine de şöyle iştahlı bir nefes çekemedim. Çekindim herhâlde babamın yanında.

"Ee, anlat bakalım baba, ne yaptı da canını sıktı Ağrılı?"

Elini şöyle ne hâllere düştük dercesine salladı, o hiç beceremediği işi yaptı: Bir nefes çekti sigarasından. Çabucak verdi dumanı dışarı.

"O adamdan sana da bana da çocuklara da hiçbir şey olmaz. O adamdan kendine bile bir şey olmaz."

Kendine olmayacağı konusunda o kadar eminim ki. Sevmiyor kendini Güven, yaşadığı her şeyin sebebi kendi varlığıymış gibi, kılığından tut da ettiği lafa kadar önce kendi kendini eziyor. Kendini küçümsüyor, beğenmiyor.

"Çıkmış gelmiş gündüz vakti, buyur ettim. Ne dediği belli değil, seni seviyormuş ama sizden olacağı yokmuş. İstifa edecek olmandan tut da Ağrı günlerine kadar..."

"Ağrı günleri mi?"

"Özür diledi, elimi öpüp kalktı. Evlenme kararından vazgeçmişsiniz."

Başımı olumlu manada salladım. "Ben vazgeçmedim. Yarın sabah gidip müdürle konuşup istifa dilekçemi vereceğim. Seninle Aydın'a gelmeye karar verdim baba. Yavuz'la konuşacağım. Çocuklara orada bir okul bulsun."

"Ağrılı ne olacak?"

"Ne isterse baba... Ne isterse onu olacak. Söylemedim ona. Yarın istifa işlemlerini başlatacağımı bilmiyor. Ne zaman kendisini bana layık bulursa buyursun gelsin. Bulmazsa da böyle zırvalasın."

"Allah'tan kendini biliyor." dedi babam gülerek. Sigarayı yarı yerinden kırıp kül tablasına bastırdı. "Bu markanın sigarası acı, önceden bundan içmiyordun sen."

"Hep bunu içerdim baba ben."

"Yok, bir verdiydin sen bana, o güzeldi. Değiştirme öyle sürekli, öksürük yapar."

Başımı salladım, sen ne dersen öylesi olsun be güzel babam dercesine. Uzanıp masanın üzerindeki elini tuttum. "Huysuz bu adam baba, ne kadar iyileşirse iyileşsin kalıyor geçmişindeki o inat, çirkin tarafı. Ama özü çok güzel baba. Görünce inanamıyorsun, nasıl o hayatın içinden böylesi bir

adam uzanmış yeniden hayata diye. Seni paramparça edebiliyor kırarken, nasıl oluyor anlamıyorum, gönlünü de alırken ihya oluyorsun."

"Kanıyorsun kızım sen ona."

"Çok zaman geçti be baba, otuz sekiz yaşında kazık kadar kadın oldum. Biliyorsun, mutlu olmayı denedim."

"Yok Zehra, sen bu konuda hep beceriksizdin. Eğer biraz aklın olsa Erhan'dan ayrılmaz, ona âşık olurdun."

"Aşk akılla mı olunuyor baba? Bak Erhan da Hacer'e âşık oldu. Hem de ne aşk! Görüyor musun tek bir ortak noktalarını? Yan yanayken öyle güzeller ki ama. Hacer'in o mahcup hâli, bizim serserinin onu bilhassa utandırma çabaları... Dünyanın en saçma insanı da olsa gönül düştüğü yerde mutlu baba. Akıl saçmalıyorsun diyor, bak buna emin ol; sanma ki benimki demiyor ama gönül işte baba... Beceriksiz de olsam inanıyorum ki ben bir gün mutlu olmayı başaracağım."

Polis Akademisi sınavlarını kazandığımın haberini veren tebligat düştü aklıma. Babam görmesin diye pantolonumun arasına sıkıştırmıştım zarfı ama yine de babamdan saklayamayınca diş hekimliği fakültesi için İstanbul'a görüşmeye gideceğimi söylemiştim. Nasıl sevinmişti, bugün gibi aklımda. Mülakatı, sağlık muayenelerini geçene dek de ağzımı açmamıştım. Ağlamıştı işin aslını duyunca, öfkelenmişti. Hiç istememişti polis olmamı. Yakınlarında olayım,

annemin yadigârı olarak güvende olayım... Bu yüzden hep kendini suçladığını bilirim. Her acıda, her kederde yeteri kadar yanımda olamayışına sebep bulur. Dünyanın en iyi babası hâlbuki. Benim için öyle... Bunu söylediğimi duysa da ona kâfi gelmez. İster ki şöyle güllük gülistanlık bir hayat kalsın bana. Kime kalmış be baba? Kim yaşamış gülü gülistanı?

Büromdan getirdiğim eşyaları yatağımın altına bir karton kutu ile itelerken çaldı kapı. Hacer bakar diye hareket etmedim, aklımda Güven'i aramak vardı. Ne yaptı bir soracağım illaki, tüm gün sesini duymamışım, içime oturmuş yine bir gariplik duygusu. Sonra içeriden geldi sesi, çalan kapının ardındaymış meğer dedim. Biraz gürültülü bir kalabalığın arasından duydum, seçtim, çekip aldım, kulaklarıma tıkış tıkış doldurdum onun sesini. Üzerimde bir kazak bir kot pantolon... Çıktım odamdan. Erdal Amir'imden Erhan'a herkes oradaydı. Perihan teyzenin elinde bir paket vardı, onu Hacer'e uzatıyordu. Güven'in eline Erhan bir çiçek tutuşturmaya çalışırken gördüm onları, Güven takım elbise giymiş. Gözlerimi kapattım, daha gündüzünde vedalaşırken gördüğüm ekip arkadaşlarımdan Fikret ağabey de hanımını evde bırakıp çıkıp gelmiş arkalarında hemen. Bunlar Güven'i zorla... Bu kadar da kötü düşünmesem mi derken Erhan Güven'i ittirip "Onu Zehra'ya ver!" dedi. Güven ters ters baktı eski meslektaşıma.

"Ne oluyorsunuz be? Baskın gibi..."

"Habersiz geldik Amir'im!" dedi Erdal abi babama dönüp. Babam onları salona buyur ederken Güven yönünü bana çevirdi. Elinde çiçekler, sıkıntıdan boğulacak gibi... Kravat takmış beyim! Hiç olacak iş mi?

"Seni istemeye geldik." dedi pat diye.

"Zorla mı getirdiler?" dedim hâline bakıp.

Sağ elini sallarken kaşlarını kaldırdı. "Al şu çiçeği elimden Zehra!" uzanıp kasımpatı ile güllerin karıştığı çirkin demeti aldım elinden. Belli Erhan'ın zevki. Güven anlamaz ki... Kravatını biraz gevşetti.

"Yakışmış ama..." dedim çiçeklerle değil onunla ilgilenerek.

"Ben damatlık giymem, baştan söyleyeyim. Ciddiyim bu konuda, papyon falan diyor senin zırva arkadaşın. Kendi taksın Hacer'le evlenirken."

"Hacer'le evleniyorlar mıymış?"

"Benden izin istedi ama..."

Uzanıp kollarımla sardım boynunu, yanaklarını bastırarak öperken tek koluyla belimden sardı. Koştu var gücüyle kalbim, çarptı göğüs kafesime. Geri çekildim, sanırım gözlerim dolmuş. Başını iki yana sallarken fısıltı ile karşılık verdi "İnsanlar içeride, ayıp oluyor. Ağlamanın sırası değil. Kendimi hepinize karşı mahcup hisseden benim, sen ağlıyorsun. Zehra gülümse hadi!"

Gülmek ile gülmemek arasında kaldı ince bir tebessüm

yüzümde. "Her şeyimizi Erdal Amir aldı. Yüzüklerimizi bile... Özür dilerim. Böylesi bir acizlikte olup..."

"Artık ben de parasız ve işsizim."

"Aferin, merak ediyorum, değecek mi bana?"

"Değer. Ben sana inanıyorum ve seni seviyorum."

Ağzı aralandı, gözlerini kapadı, derin bir soluk çekti içine. "Sen beni seven en şahane şeysin."

"Sen de sevdiğim en şahane şeysin."

Bir de sen söyle Dev Adam!

Bilmem ki ben, bir kadını bir adam nasıl sevmeli? Uzaktan izlemeli bir süre, sonra sokulmalı gizlice yanına, kokusuna alıştırmalı, sonra birkaç sözle lafına sözüne aşina etmeli... Pat diye sevmeli belki de içinden gelen ne varsa düşünmeden yaparak. Öpmek mi istiyor? Ne hacet müsaade istemeye? Tutacaksın kadını belinden, saracaksın sımsıkı, dudaklarını aralayarak sızacaksın içeri! Bir kadının dudaklarıyla verebildiklerini görüp de varlığına ah edeceksen bile yapacaksın bunu. Yarını düşünürken o dudaklarına zulüm edip geri çekilmeyeceksin. Dalgın yürüyüşlerle gitmeyeceksin yanına, her seferinde ne istediğini bilen adam olacaksın; tuttuğunu koparacak, seni seven kadının omuzlarını kabartacak, başını dik tutacaksın.

Benimki iş mi şimdi? Hiç eğmediği kadar eğmişim başını sevdiğim kadının. Sevmişim. Örselenmiş, ziyan edilmiş bir hayatla tıpkısının aynısı ona da olsun diye didişmişim âdeta onunla. Ne varsa sahip olduğu elinden almışım. İffeti mi? Kandırılmışlıkla, yalanla dolanla karalamışım. İnancı mı? Tarumar etmişim, inanmak denen şeyden nefret eder

olmuş. Gülüşü mü? Nice gözyaşı ile her geçen gün daha da sahte bir hâl almış, yarım ağız kalmış besbelli.

Zehra, hayatıma bu denli dahil oluşuna anlam vermemin imkânsızlığında kalmış güzel kadın... Bir kadın benim gibi bir dolaşığı neden çözmek ister? Dümdüz olmayacağı besbelli... Koparmak lazım arkadaş, düğüm olmuş birçok yer! Kopardıkça düzlemek için bana yeniden düğüm atacaksın. Olacak mı sana yarım yamalak bir iş! Benden sana yâr olmaz diye boşa demedim ki!.. Beni dinlemedi! Bir kadın tarafından bu kadar sevilmenin akıl almazlığı ile döndüm durdum. Dört duvar arasında, özgürlüğü tutsak bir adamken, mektupları yatağımın altında sıra sıra dizilmiş bana bakınırken düşerdi aklıma da efkâra gelirdim. Ya beni unuttuysa?.. Öyle olmasını dileyip bir yandan da beni unutmuş olmasından delice korkardım. Bir sigara yakardım. Tek tük içerim ben sigarayı. En çok da Zehra'nın o güzel dudaklarından çıkan dumanlarla özletir bana kendini. Hatırası yeter hiç tat alamadığım mereti yakmam için. Kapatırdım gözlerimi, çekerdim sigaramdan bir nefes; dumanını dışarı verirken zehrini hayal ederdim, dumanı tüten dudaklar Zehra'nınkilerin özlemi ile çilekeş... Olmazdı, yüreğimdeki yangına serinlik gelmezdi! Ayaklanırdım; elimle yüzümü avuçlar, üç beş tur atardım. Daracık yer! Benim gibi Dev Adam'ın bedeni nasıl sığsın duvarların arasına? Kalbim dışarıda kaldı komutanım, bir çıkıp alıp gelsem... Korkardım, kalbimi bıraktığım yere daha fazlasını reva göremezdim, gömülürdüm içime, yatağıma ilişir bir uyku tuttururdum. Uyuyamazdım... Koskoca on bir sene tutturulmuş uykuların yalancılığında geçti.

Bir Ağrı hayali düştü gözlerimin önüne her seferinde. Evimin sofasında soba yok, odalarda yananlar vermemiş oraya sıcağını, buz gibi orta yer. Bir ileri bir geri gidiyorum ve yine de aynı yere Zehra'nın yattığı odanın kapısının önüne diz çöküyorum. En acı çektiğim gün olarak yazmış hafızam o günleri kenara. Bir ağlamak geliyor içimden. Heybetime yakışmaz ama kimse görmez nasılsa diye birkaç damla düşürüyorum gözlerimden. Uyanırdım böylece yalancı uykumdan, Zehra'nın dayakla uslanmamış bedenine dokunduğum için kızardım kendime. Abilerimin vurduğu yerleri öpmekle iflah olamayacağımı bile bile bunu ona yapmış olmama kızardım. Günahı mı? Zehra'ya ettiklerimin yanında cehennem layığım fakat aynı günaha onu da ortak ettim diye kızardım kendime. Bir türlü uslanmazdım... Bazen aklım göçüp gidecek benden, aklımda sadece Zehra kalacak sanırdım. Ne çocukluğum ne sonrası... Sadece Zehra!.. Onu ilk gördüğüm andan itibaren... Karşımda ukala, dik, kendini beğenmiş bir kadın polis olarak sinirime dokunduğu an... Korkmamıştım ondan, abimi arayıp "Çiroz bir kız vermişler, bundan iş çıkmaz!" demiştim. Oh çekişi kulağımı delmiş geçmişti. Abime destek oluyorum diye yakama yapışan vicdan azabı, karşımda körpe bir polis... Çıktı evime geldi ilk kez. Oturdu kanepeme, ne dediysem inandı. Anneme olan zaafıma kandı. Dedim o zaman kalbinde ne var bu ateş parçasının? Erkek gibi hareket edeceğim diye kendini kasıp duran kadın gibi kadınlardan. Bakarken güzel geldi, en çok gözleri... Kısacık kesimli saçları, içki içerkenki o afacan gülüşleri, bir şarkının koynunda anlattığı bir hikâye...

Sohbetinin tadı damağımda kalmış ayrıldım her seferinde yanından. Ne oluyorsun oğlum Güven, dedim kendime. Sen katilsin o polis! Ellerimin kanını yıkarken gördüm o vakitler onu rüyalarımda. Hep bir şefkat, hep bir sıcaklık, hep bir Zehra koktu bana her rüya. Isındım, yandım, kaynadım ona... Yapılan planlar karıştı, Zehra'nın hayatı düştü aklıma, endişelerim büyüdü, yakama yapışıp da hesap sorasım geldi kendime. Şöyle bir de sağlam bir yumruk attım mı kendime alırdım intikamımı kendimden. Onu ilk öpüşüm... Kadınlarla düşüp kalkmayalı çok zaman geçmiş, bir çıplak kadın değmemiş hiç bedenime onca zaman. Erkekliğim değil, yüreğim istemiş onu fakat yine de inat ettim kandır kızı, yaklaştır kendine, sıyrıl bu işten. Yaklaştıracaktım kendime, sarmalandım ona. Çırılçıplak, minicik bir kız çocuğu oldu koynumda. Hani erkek Fatma'ydın, hani o bitirim delikanlı tavırların? Kadındın yahu sen; kanlı, canlı, ölesiye dokunulası bir kadın. Sabahında kalbimde bir ok, şıp şıp kan damlıyor okun ucundan. Sırılsıklamım! Bir yün yorgan örtülü üzerimde, sözde onu soğuktan koruyacağım diye örtmüşüm. İhanetin en babasını etmişim ona oysa. Attı tepemin tası, çıktım dışarı. Aradım Harun abimi...

"Kadınla yattım." dedim. Uzun uzun güldü, keyiflendi, birkaç övgü sözcüğü etti. Kanım koyulaştı iyice, kanamadan ölüp gitsem dedim. Öküz gibiydim, bana hiçbir şey olmadı. "Milletin karısını kızını... Yaptığımız iş mi abi? Allah aşkına..."

"Oğlum karıyla yat mı dedim? Yakın dur ona da ne yaptığını bileyim, dedim. Canın çektiyse almışsın koynuna, helali hoş olsun."

Tapusu Harun abimdeydi sanki. Sıktı canımı iyice. Döndüğümde uyanmamış daha, sert duruşumu takındım. Çok şey yüklemesin yaşadığımıza diye. Kapatsın gitsin, mümkünse kapansın dosya da bir daha görmeyeyim yüzünü. Olmadı işte, girdi koynuma bilmem kaçıncı kez. Her seferinde daha günahkâr ama daha âşık kaldım. 'Deli' dense bana, katır gibi aklım, kim inanır?

Velhasılıkelam, 'Unutmaz bütün bunları Zehra!' dedim. Sırf bu yüzden de değil ya, düpedüz serili önümüze olmazlarımız. Hayatımız berduş olacak, hadi benimki zaten öyle de, kıyamadım erkek Fatma'ma. Şöyle içimi çeke çeke "Çok özledim!" dediğimde tutup içime katmak istedim de kaldı bir adım geride hevesim, tutkum. Hiçbir zaman ne kadar sevdiğimi anlatamadım ona. Hakkım olmayan dilimde palazlanmasın sevgi sözcüğü istedim. Kaybolacak bir meret olsa alır götürürüm onu başka diyarlara, daha çok acı vermem ikimize de dedim. Gözle görünene şahit ne lazım dedirten türden imkânsızlıklar düştü hep yoluma. Yol dar, yanından geçip gidemiyorsun arkadaş!

Şimdi karım olmuş, kokusu tüm üstümde başımda. Evine ait kılmış o kokuyu da ev de benim olunca bir ayrıksı durmamışım işte... Aşk mı? Böylesi kaç bin kelimeye sığar ki? Ne kadar verdiysen o kadarına razı bir kadın... Hayatın bir yerlerinde gelinliğinin dantelleri için ağlayan bir başka kadından eksiği olmayan biri işte. Fakat üzerine geçirdiği düz beyaz bir elbise ile imza atarken nikâh defterine soyadıma ait olmaktan hiç gocunmadı bile. Kütüğü geçti bizim oralara, memleketimin soğuğu yorganın altında bile titretirken

onu nasıl acı çektiğimi anımsattı nüfus cüzdanının arka sayfasına yazılanlar. Adıma ne dediklerinin önemi yok, gittim bir dava açtım. Soyadımdan vazgeçtim, aileme ait bütün bilgilerden... Birkaç soyadı buldum, sıraladım bir kâğıda, Ayşe'ye dedim ki "Seç bakalım şunlar içinden en güzelini!" Bir tane de Ece'ye seçtirdim. İkisi her zamanki gibi farklı olanları tercih edince götürdüm kâğıdı Zehra'ya. "Hadi bir de sen seç!"

"Ne seçiyoruz hayırdır?" dedi.

"Bize yeni bir hayat..."

"Bundan da mı yeni?"

Aydın'a kadar gelmişiz, babasının iki sokak arkasından ev tutmuşuz; koca yürekli babası, dededen kalma arazilerine zamanında dikilen zeytin ağaçlarının işini tutturmuş bana. Bahçeye bir tane köpek almışım, gelene geçene havlayan bir arsız... Kızlar onunla oynarken tarifsiz keyifler yaşar olmuşum. Daha ne kadar yenilenebilirim ki?

"Bize bir soyadı seçmeni istiyorum?"

Koyu gözlerini iliştirdi gözlerime, bu tür anlara has, pişkin tebessümü ile sırıttı. 'Bir şey söyleyecek." dedim, "Aha, tam da Zehralık!" diyeceğim. En çok da alaya vurmayı sever o; şöyle bir yan yatırır, tepetaklak ettirir insanı alayla söylediği ile bile. Düşünür durursun acaba altı üstünde ne der bu sözle diye. Sonra anlarsın, Zehra'nın her lafı gün ışığı gibi ortadadır. Öyle bulutlar dönecek, kapatacak havayı falan sanılmasın; yaz günü en aydınlık havanın ışığı diyelim buna. Ettiği laf yine de güldürdü beni.

"Memleket neresi hemşerim?"

"Aydın diyeceğim ama bu tiple kabul edecekler mi beni bilemedim?"

"Ne varmış ayol tipinde? Aydın senin kadar yakışıklı adam mı görmüş?"

"Seç hadi birini..."

"Evin erkeği sensin, bizde reisler ne derse o olur!" deyip kestirip attı.

Mahkeme kararı ile döndüğümde eve "Hadi!" dedim elimdeki kâğıdı okuyan karımın yanına yanaşan çocuklarına bakarak. "Sizi bugün kutlama yemeğine götüreyim."

"Dedeme mi gidiyoruz?" diye iç güveysi kimliğimi yüzüme vuran Ece'ye kaşlarımı kaldırdım. O uğursuz babasına benziyor diye o çocuktan daha az hazzederim sanmıştım ama Ece ile sanki daha iyi anlaşıyoruz. Annesine o kadar çok benzemiş ki huyu... Bir yerde durup da bana "Senin gözlerin kadar karanlık göz görmedim hiç!" dediğinde bunu daha net anladım. Siyah diyememiş, karanlık demişti. Sezmişti bir nevi de anası kılıklı kopamıyordu benden.

"Ben bu soyadına alışamayabilirim." Zehra elindeki kâğıdı çekmeceye kaldırırken düpedüz Karagöz olmaktan mutlu olduğunu ima etti. Pek üstelemedim, topladım hepsini, deniz kenarı bir yere taşıdım. Hava mis gibi, yazlıkçılar gelmiş hep. Kadınların çıplağa yakın dolaşmalarına gözüm iyice alışmıştı ama Zehra hep uzun elbiseler giymeye devam etsin diye dua etmiyor değildim. Onu iki çal çaput için kırmak istemem. Ama yine de onu paylaşamam bir başkasının gözü ile. Karısından daha güzel kadın olmadığını düşünen o erkeklerdenim ben de işte. Ece, dönüş yolunda uyku ile

cebelleşirken Ayşe sürekli ona kendisinin ondan güçlü olduğunu vurguladı. Eve girdiğimizde Zehra'nın onlarla mücadelesini dinledim bahçedeki divanın üzerinde. Masanın üzerine bir paket bırakır hep Zehra, akşam sohbetlerini o paketten çektiğim tek dal sigarayla yaparız. Bütün gün içip içeceğim o kadar. Gürültüler kesildi de o vakit çıkıp geldi yanıma. Oturdu dizlerini toplayarak, püfür püfür esiyor dışarısı, Ev sahibimizin yıllar evvel diktiği ağaçların dalları bir o yana gidiyor, bir bu yana. Başını omzuma koydu, bildim ki gözlerini de kapadı o vakit. Sigarayı diğer elime alıp kolumun altına sardım onu. Çok öncesine gittim, küçüldü karım kollarımın arasında onu her sardığımda yaşadığım gibi. Saçlarından öptüm, unutmak için debelendiğim kokusunu serbestçe çektim ciğerlerime. Yasaksız, korkusuz ve buna hakkım olduğunu düşünerek... Hacer demişti bunu bana. Bizimle buraya kadar gelip geleceği ile ilgili endişeli gözlerle pencere önünü silerken usul usul ağladığını görünce ben. "Benim burada ne işim var ağam? Zehra ablamın kokusuna bulanmak istersin sen, bilirim ben; ben karıştırırım o kokuyu, Ağrı kokarım ağam ben, geçmiş kokarım!" O zaman aynısını ona da söylemiştim.

"Geçmişi de nasıl koktuğunu da unuttum ben Hacer, karışmaz artık hiçbir koku ablanınkine."

Yine de huzursuz durdu yanımızda üç beş gün. Dayanamadı zaten Erhan'ı da. Çıktı geldi peşimizden, usulüyle istedi bizden, peşine de takmış aynı isteme kadrosunu. Zehra onları görünce bir mahzunlaştı ama o gece de böyle yasladı başını omzuma, kapadı gözlerini ve bana "Hiçbir şeyi hiç

kimseyi seni özlediğim kadar özleyemem!" dedi. İnanırım Zehra'ya, ne dese koşulsuz inanırım.

Uzunca bir süre öyle oturduk. Eskisi kadar sigara içmez oldu zaten Zehra, bir tane bile yakmadı o süre boyunca. Ben de söndürdüm yarı yerinde yine sigarayı, kızar sandım, kızmadı.

"Canın sıkılmış senin bir şeye." dedim.

"Neye olabilir?"

"Bilmem, soyadını mı beğenmedin?"

"Soyadımın bir önemi yok. Bana seni sevdim diye deli deseler de gücenmem."

"Öyle olduğunu bildiğin için..." Takılır lafıma, azcık didişiriz dedim ama olmadı. Besbelli sıkkın işte canı, "Bak bakalım yüzüme!" diyerek kaldırdım onu omzumdan. Yüzü yüzüme değdi, karanlıkta seçemedim ki hüznünü. "Yavuz mu aradı? Abuk sabuk mu konuştu?"

"Yok, en son aradığından bu yana aramadı."

Velayetlerini alacaktı çocuklarının, onlara bir katile baba dedirtmeyecekti. Rusya'dan bilmem hangi ülkeye geçerken unutmuş olmalı. O gün bugündür bir dava açılmadı. Zehra o dönem biraz endişelenmişti ama sonra eski kocasının böyle boş laflara düşkün olduğunu hatırlayıp kapattı korkularının üzerini.

"Öyleyse benim bir doktora daha görünmem konusu takıldı yine aklına?"

Bana bir çocuk doğurmayı o kadar çok koymuş ki kafasına. Kızlara bakarken içi eziliyormuş; üzülüyormuş, kıyamıyormuş bana. Hâlimden memnun olduğuma bir türlü inan-

dıramadım onu. Doktora gittik, imkânsızlığımızı kulakları ile duydu ve eve döndüğünde hiçbir şey olmamış gibi şen şakrak bir sofra kurdu.

"Yok be, kapattık o defteri!"

"Öyleyse ne?"

"Geçmişi silmeye çalışman canımı sıkıyor. Kütüğünü değiştirmen, soyadına kast etmen... Geçmiş biz değil miyiz Güven?"

"Bizden ötesi de var."

"İyi de, yine de bizi biz eden geçmiş."

"Zeytinlikte çalışırken de tanışmış olabiliriz. Birbirimize zeytin atarken..."

"Gülmeyeceğim buna."

"Besbelli pek de gülesin yok zaten."

"Üzüldüm, ne bileyim... Ben en çok eski günleri seviyorum."

"Geleceğimiz tatmin etmedi desene seni."

"Tabii, çıkarım yapma ustası olduğunu unutuyorum. Geleceğimizden kuşkum yok ama geçmişimizi de seviyorum. Seninle geçirdiğim her ânın hatırasını seviyorum. Böyle tuhaf önlemlerle bizi başkalaştıramazsın. Biz çektiklerimizle Güven ve Zehra'yız."

Başımı salladım, aksini iddia etsem de ikna olmayacaktı benim inatçı keçim. "Vazgeçtim, tekrar Karagöz yapın beni mi diyeyim?"

"Mühim değil, sen zaten kara gözlüsün. Sadece bu çabaya girmene gerek yok, ben gocunmuyorum kesinlikle. Sana ait olduğumu cami minaresinden de duyurabilirim."

"Evet, bundan eminim."

"Bu çabalarından vazgeç artık ama olur mu?"

"Aydınlı olmamı yakıştıramadıysan..."

"Aydın'ın en yakışıklı adamısın fakat ben Ağrılıya âşıktım."

"Ağrılı da sana..."

Çekirdek ailemin kıymetli bireyleri eşim ve iki oğluma destekleri, tahammülleri ve anlayışları için sonsuz teşekkürler.